

Hạ Tuyền

sống lại

Hiện Thị Tiểu Thất

.....
Itoukahikari.wordpress.com
.....

Koliz
X
Tsihta Koyami
EDIT

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hạ Tuyền là bị người lôi từ trên giường xuống mặt đất —— ngã tỉnh.

“Ba!” Một tiếng, đừng nói đau đớn tới mức nào, tưởng tượng một chút, không phải là cảm giác bị người hung hăng đánh một gậy vào gáy sao?

Mở mắt ra, nhìn thấy người phụ nữ vênh váo tự đắc đứng ở trước chân, trong lòng Hạ Tuyền nghi ngờ, lại cũng cảm giác được đầu mình ngày càng đau hơn, là loại đau đến tận thần kinh não, từng cơn, không gián đoạn...

Hắn ấn ấn huyết thái dương, phảng phất như sờ thấy cả gân xanh nổi lên.

“A Tuyền, anh đừng nóng giận mà, là gã đàn ông kia tự mình quấy lấy em, không hề có một chút quan hệ nào với em hết.” Mạc Nhã Lệ thờ ơ nói có lệ, giống như nhận định chỉ cần mình giải thích một chút, dùng dáng vẻ mềm mại, là có thể được tha thứ. Nếu là bình thường, như vậy, cô ta nhất định sẽ thành công, chỉ là hiện tại, thì không chắc.

Hạ Tuyền híp mắt một cái, nhìn người phụ nữ cực kỳ quen thuộc này, làn da trắng lại nhẵn nhụi, ngũ quan xinh xắn, trang điểm thành bộ dáng khiến người thoải mái, vóc người lồi lõm đủ cả, trùm lên một chiếc váy lam giá cả không thấp, hẳn nhớ tới —— cái váy này khiến hắn bỏ ra hơn nửa tháng lương, cái miệng nhỏ đỏ bồng bồng lại phun ra ngữ khí không sao cả.

Hết thảy đều có vẻ đương nhiên như vậy.

Chỉ là cô ta có đẹp, có chịu thua thế nào, cũng không thể khiến Hạ Tuyên bây giờ động tâm cùng nhẹ dạ.

Tại sao cô ta lại ở chỗ này? Nghi vấn này chỉ tồn tại trong đầu Hạ Tuyên một giây, liền tan thành mây khói. Đây liên quan gì tới hắn? Hắn hiện tại, không còn muốn gặp người phụ nữ này chút nào.

“Đi ra ngoài.”

“Cái gì?” Mạc Nhã Lệ trừng lớn hai mắt mỹ lệ, kinh ngạc nhìn Hạ Tuyên, giống như không hề ngờ tới chút nào người luôn luôn chỉ nghe theo lời mình, coi mình là trân bảo, bình thường nâng ở trong lòng bàn tay còn sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, lại không nề mặt mũi nói như vậy với mình.

“Tôi nói, cút ra ngoài!”

Không muốn thấy đối phương mè nheo phiền nhiễu, Hạ Tuyên trực tiếp nắm một tay đối phương kéo về hướng cửa chính.

Mạc Nhã Lệ mới phản ứng lại, một bên vừa phản kháng vừa rít gào với Hạ Tuyên, “Hạ Tuyên, anh biết anh đang làm gì không?” Làm gì? Có rõ ràng thì sao. Hạ Tuyên không hề bị lay động mà tiếp tục lôi kéo Mạc Nhã Lệ.

Dù sao cũng là phụ nữ, còn là một phụ nữ chỉ biết ăn uống vui đùa chỉ hiểu được hưởng thụ, sức lực đến cùng không bằng sức lực lớn của Hạ Tuyên là đàn ông, không bao lâu sau, liền bị Hạ Tuyên vứt ra ngoài cửa.

Mạc Nhã Lệ có chút chật vật ngồi sập xuống đất, ngay cả như vậy, cũng không qua mức tổn hại tới bộ dáng diễm đạm đáng yêu của cô ta, đoán chừng nếu không phải vì duy trì hình tượng cuối cùng, đã sớm quyền

đám cước đá tới, nhưng mà bây giờ, chỉ là rống to với Hạ Tuyền, “Hạ Tuyền, anh dám đối xử với em như vậy, em cho anh biết, kể cả anh có tới cầu xin em, em cũng sẽ không trở lại.” “À... Cầu còn không được.”

Hạ Tuyền đã sớm nhìn thấu người phụ nữ này, đối với thông điệp sau cùng của cô ta, chỉ cười lạnh một tiếng. Tay vung một cái, theo tiếng cửa đóng lại, ngăn cách gương mặt đáng ghét kia ở bên ngoài.

Lúc này, Hạ Tuyền mới rảnh để đánh giá vị trí hiện tại, chỉ có thể nói, quá quen thuộc, đây không phải chính là chỗ mình sau khi tốt nghiệp, vẫn luôn ở sao? Tiền thuê còn không thấp nữa, cũng là lúc trước Mạc Nhã Lệ cố ý muốn sống ở chỗ này, phòng ở không lớn, lại cũng không tính là nhỏ, một phòng ngủ một phòng khách, có nhà bếp độc lập cùng phòng vệ sinh riêng, đối với một thằng nhóc vừa mới vào xã hội không lâu mà nói, cũng coi như là một loại xa xỉ khiêm tốn.

Chỉ là...

Chuyện gì thế này?

Cảnh tượng như vậy khiến cho Hạ Tuyền một loại dự cảm mãnh liệt, dường như nghĩ đến cái gì đó, bước nhanh về phòng ngủ, lấy chiếc điện thoại bên dưới gối ra, hiện thị trên màn hình là —— ngày 23 tháng 11 năm 20xx.

Quả nhiên...

Hạ Tuyền hít sâu một hơi, khước miệng nhếch lên một chút, lộ ra một nụ cười u ám.

Năm năm trước à, ha ha, thật sự là độ tuổi đủ ngây thơ lãng mạn, một bầu nhiệt huyết, có ước mơ về tương lai, có chấp nhất với tình yêu.

Cuối cùng, thì còn lại cái gì chứ? Bất quá giờ tâm đầu uể oải, thất vọng với tương lai, còn với ái tình, đại khái chính là tuyệt vọng đi.

Mặc kệ ra sao, hiện tại hẳn không hề muốn ở lại đây chút nào, từng giây từng phút đều không muốn.

Từ trong góc lồi ra một cái va li da có chút niên đại, một mạch cất những thứ thuộc về mình vào.

Hắn, hiện tại chỉ muốn ra khỏi nơi này, cho dù hẳn đã từng sinh sống một khoảng thời gian rất dài ở nơi này.

Đồ của Hạ Tuyền không nhiều, đồ chõng chất nhiều nhất trong phòng chính là mấy thứ hàng xa xỉ của Mạc Nhã Lệ, trang phục đắt tiền, mỹ phẩm đắt tiền.

Trái với Hạ Tuyền chỉ cần thu dọn vào một va li, đồ của cô ta, phòng chừng không phải mấy cái va li thì không chứa nổi.

Kéo hành lý vô cùng ít ỏi, Hạ Tuyền mắt cũng không nhìn rời khỏi địa phương đã từng mang ý nghĩa trọng đại, nơi mà chính mình đã từng cho là nhà. Tìm một khách sạn tương đối sạch sẽ ở lân cận, Hạ Tuyền ném mình xuống giường, nhớ lại ký ức kiếp trước về những chuyện đã phát sinh trong khoảng thời gian này.

Là cái gì ấy nhỉ, bắt đầu nhớ lại, nghĩ tới việc này, toàn bộ mặt Hạ Tuyền đều đen.

Không phải là vì Mạc Nhã Lệ người phụ nữ kia ám muội không rõ với người khác, lại nói với mình là bị đối phương quấy rầy, sau đó mình vào hôm sau lúc cùng đại biểu công ty đi đàm phán, nhìn thấy người đàn ông công ty bên kia phái tới chính là cái người Mạc Nhã Lệ nói quấy rầy cô ta, tức giận đến không để ý tới lợi ích của công ty, đánh cho đối phương một trận, một cách tự nhiên, hợp tác thất bại, bản thân cũng bị sa thải.

Khi đó bản thân lại còn cho rằng điều này đáng giá, vì Mạc Nhã Lệ, đáng giá, thật đúng là mắt mù.

Kiểm tra tiền gửi ngân hàng, cũng chỉ còn lại ba, bốn ngàn, công tác cũng đã mấy năm, không nghĩ tới chỉ còn lại chút tiền như vậy, Hạ Tuyền hiển nhiên biết lương mỗi tháng, hơn một nửa đều dùng cho Mạc Nhã Lệ, mua quần áo, mua mỹ phẩm cho cô ta...

Tưởng tượng sự trả giá những năm này, thật là đáng đời bản thân mắt bị mù, tại sao lại nhìn không nhìn rõ người ta chứ? Tại sao lại cứ u mê không tỉnh tại đây chứ?

“Ai...”Coi như bị chó cắn, mà lại không thể cắn trở về thôi, Hạ Tuyền hiện tại chỉ hy vọng lúc bị sa thải khỏi nơi làm, có thể kết thúc tiền lương tháng này cho hẳn, bất quá, hi vọng không lớn, dù sao mình là nguyên nhân hợp tác thất bại, có thể được một phần ba, hẳn đã cảm ơn trời đất.

“My love, chúng ta kết hôn đi...”

Một hồi chuông dễ nghe đánh gãy dòng suy nghĩ của Hạ Tuyền, nghe thấy tiếng chuông, tâm tình lại càng khó chịu, bởi vì là Hạ Tuyền đặc biệt mua vì Mạc Nhã Lệ, một thứ chỉ tốn vài đồng tiền linh tinh, nhưng nghĩ những năm này đổ tiền và tình trên người Mạc Nhã Lệ, rất mẹ nó không đáng.

Song điện thoại thì vẫn phải nhận, Hạ Tuyền cái tên hiển thị gọi đến —— Trần Vạn Văn, Hạ Tuyền sững sờ, giống như không nghĩ tới đối phương gọi điện thoại tới cho hẳn, bất quá vừa nghĩ bây giờ là năm năm trước, thì thông suốt.

Năm năm trước, bọn họ vẫn là bạn tốt, anh em tốt, vẫn không có vì một người phụ nữ mà cắt đứt với đối phương.

“Này, chào cậu.” Bất quá kể cả như vậy, Hạ Tuyền vẫn còn có chút không được tự nhiên mà nhận điện thoại.

“Tớ xin, Tiểu Hạ Tử khi nào mà lại... lễ phép như thế.”

Điện thoại truyền đến một tiếng trêu tức, trong lòng Hạ Tuyền nhất thời buông lỏng, con người luôn là như vậy, đối với một số việc khiến mình áy náy, có hoài nghi, sẽ luôn ôm một chút cẩn thận cẩn thận, mãi đến tận lúc có được đáp án, mới có thể thả lỏng ra.

Vì vậy, câu tiếp theo của Hạ Tuyền là: “Có rắm mau thả.”

“Chà chà... Khen cậu được hai câu liền bại lộ bản tính, thực sự là ngại khen.”

Bên tai truyền đến hai tiếng chà chà, sau đó ngữ khí thoáng cao lên, tràn đầy sung sướng.

Hạ Tuyền nở nụ cười, “Nhìn bộ dáng đặc ý của cậu, là có chuyện tốt gì? Nói thẳng đi.” “Người hiểu tớ, đúng là chỉ có Hạ Tuyền cậu. Đêm nay ra uống một chén đi, anh thăng chức, anh mời khách.” “Cậu mà có thể thăng chức, trên trời liền mưa dầm.” Lông mày Hạ Tuyền nhếch lên một cái, bật thốt lời đả kích.

Người đầu kia di động không phục, “Aiz, cậu đừng có không tin, ít nói nhảm đi, có tới hay không.”

“Đi, tại sao lại không đi, có tiện nghi không chiếm không phải hảo hán.” Hạ Tuyền cười, vừa vặn có thể tiết kiệm tiền cơm, hiện tại đang nghèo.

“Được, gặp ở chỗ cũ, cúp trước. Thứ bảy còn có lớp bồi dưỡng.”

Hạ Tuyền nhìn cuộc gọi kết thúc, tâm tình tốt lên một chút, đời này, phải vì bản thân mà sống, hảo hảo quý trọng những người quan tâm tới mình, ít nhất, không nên khinh địch mà chặt đứt đường lui của bản thân.

Tất cả, đều vẫn còn kịp.

——o0o——

Tác giả có lời muốn nói:

~(¯▽¯)~* đại gia khỏe, ta là một chồi mới

~(¯▽¯)~* đến, cụng ly...

~(¯▽¯~)(~¯▽¯)~ Ý da, ta say rồi ~

Ghé thăm hãy phun nhẹ, đương nhiên có chỗ nào kỳ quái xin cứ nói...

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Liếc nhìn thời gian, cách buổi tối còn mấy tiếng, cảm thấy trước tiên nên ngủ một giấc đã, có lẽ là do đột nhiên trở lại năm năm trước, không khỏi mệt mỏi vô cùng, cái này cũng có sai giờ sao? Hay vẫn là kém năm?

Hạ Tuyền mang theo vấn đề này rơi vào mộng đẹp, có thể là dứt bỏ được suy nghĩ quá mức nặng nề trước đây, nên cảm giác giấc ngủ này, phá lệ ngọt ngào.

Đợi lúc Hạ Tuyền tỉnh lại, tinh thần có chút hoảng hốt, nhìn bố cục gian phòng xa lạ, hơi không phản ứng kịp, mãi đến tận một hồi mới nhớ ra được.

Năm năm trước, khách sạn.

Duỗi thắt lưng mỏi, lại nhào lên giường, cảm thấy vô cùng thư thái.

“Đã lâu không ngủ đến thư thái như vậy.”

Móc điện thoại di động ra, không có tin nhắn, cũng không có cuộc gọi nhờ, lại không quá bình thường. Một bên vừa chậm rãi thu dọn qua loa một chút, vừa nghĩ, phải tìm một chỗ ở, cứ ở khách sạn mãi, không có tiền là một nguyên nhân, còn có không thuận tiện.

Chờ chút hỏi Trần Vạn Văn đi, cậu ta quen biết khá nhiều người.

Sửa sang xong, Hạ Tuyền cầm lấy áo khoác, đi đến chỗ cũ mà Trần Vạn Văn nói, may mắn, cách không quá xa, đi bộ chỉ mất khoảng năm

phút, bây giờ còn thời gian, vừa vặn có thể đi tới.

Chỗ cũ Trần Vạn Văn nói, kỳ thực cũng không phải nhà hàng xa hoa, quán bar cao cấp gì, chỉ là một nhà hàng so ra tương đối sạch sẽ, giá tiền khá có lợi ích thực tế, mùi vị rất không tệ.

Thời đại học bọn họ thường xuyên chỉ đến một chỗ, đến mức cũng khá quen thuộc ông chủ chỗ đó.

Hạ Tuyền đến đúng lúc, ông chủ vừa mới mang đồ lên chuẩn bị sắp xếp, ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy Hạ Tuyền, mặt mang ý cười bắt chuyện.

“Đây không phải là tiểu Hạ sao? Đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, hiếm có thời gian rảnh rỗi, bèn đến thăm.”

Hạ Tuyền nhìn thấy gương mặt quen thuộc, cũng cười trở lại.

“Ha ha, tình cảm tốt thật, một mình à?”

“Không có, Văn tử chút nữa lại đây, thằng nhóc kia thăng chức, mời khách đấy.”

“Tốt lắm, vậy thật nên ăn mừng.”

Hạ Tuyền gật đầu, “Đương nhiên.”

Hạ Tuyền tùy ý chọn một bàn ngồi xuống, một bên chơi di động một bên chờ Trần Vạn Văn. Hình như ở một đời trước, Trần Vạn Văn cũng có nói chuyện này, cũng có gọi điện đến mời hẳn uống rượu ăn mừng. Chỉ là khi đó ở cùng Mạc Nhã Lệ, cho nên cự tuyệt.

Giống như từ khi bắt đầu có người bạn gái Mạc Nhã Lệ này, thì dần dần không giữ liên lạc với bạn bè xung quanh nữa, quan hệ cũng càng ngày

càng xa lánh. Ngay cả một lần họp mặt bạn bè cũng không đi, cả trái tim phóng đặt vào công tác, ngày qua ngày dốc sức làm việc, muốn nổi bật hơn mọi người, muốn cho đối phương cuộc sống càng thêm thư thái.

Nhưng, kết quả thì sao?

Hạ Tuyên đột nhiên xiết chặt di động.

“Ông chủ, tôi lại tới nữa rồi.” Trần Vạn Văn gân họng gào lớn.

Ông chủ đã không còn cảm thấy kinh ngạc, bình tĩnh trả lời.

“Đến à, muốn gọi gì?”

“Như cũ đi, sau đó sẽ thêm vào cái này, cái này...”

“Được, tới liền!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đã lâu không gặp, cảm xúc của Hạ Tuyên chậm rãi khôi phục lại, còn có cơ hội, nếu trời cao để ta sống lại, như vậy, bất kể là một giấc mộng hay là một trò chơi bị người đùa bỡn trong lòng bàn tay, hẳn đều muốn thật nghiêm túc vì bản thân mà sống, tùy tâm sở dục sống tiếp.

Lúc Trần Vạn Văn gọi món ăn xong ngồi xuống đối diện Hạ Tuyên, Hạ Tuyên đã thành vẻ mặt bình thản nhìn cậu ta, hoàn toàn không có áp suất thấp vừa nãy.

Đối phương vẫn mặc âu phục giày da, hiển nhiên là vừa mới tan tầm qua luôn, Hạ Tuyên quét mắt liếc trên dưới một cái, sau đó nghiêm trang gật đầu nói: “Nhìn ngược lại là chó giả dạng người nha.”

“Hạ Tuyên, miệng cậu vẫn trước sau như một không tha người ta.”

Trần Vạn Văn thả cặp làm việc xuống, cởi áo khoác, nới lỏng caravat ra, trong nháy mắt từ một tinh anh xã hội biến thành bộ dáng người lười biếng chờ xấp xếp việc làm.

Hạ Tuyền cười ha hả, “Chỗ nào chỗ nào, đây không phải là đã lâu không gặp cậu sao? Nhất thời kích động, có hiểu không?”

“Không hiểu, quá thâm ảo.”

Trần Vạn Văn nhún vai, bày tỏ bản thân cái gì cũng không biết.

“Cậu đủ chưa.” Hạ Tuyền còn không hiểu cậu ta sao, dù sao cũng là thanh mai trúc mã, cùng nhau trần truồng lớn lên, nghĩ tới phải đổi phòng ở, liền mở miệng hỏi: “Cậu biết phòng ở chỗ nào có tiền thuê rẻ một chút không?”

“Phòng ở? Cậu thuê phòng làm gì? Chỗ trước đâu?” Trần Vạn Văn nghi hoặc nhìn hẳn.

“Tiền thuê chỗ kia quá đắt, cung ứng không nổi.” Hạ Tuyền ăn ngay nói thật, gian nhà kia, tiền thuê quả thật có phần nhiều.

“Cái này thì tớ hiểu rõ, để tớ đi về hỏi a Kiện một tiếng xen, cậu đổi phòng, Mạc Nhã Lệ đồng ý sao?”

Trần Vạn Văn cau mày nói cái tên làm cậu ta vô cùng không thích.

Hạ Tuyền cũng không thêm để ý thái độ của cậu ta, chỉ hời hợt nói một câu,

“Bọn tớ đã tách ra, cậu cứ để ý cho tớ đi, không cần quá lớn, nên có đều có là được, dù sao cũng chỉ có một mình tớ sống.”

“Được, không thành vấn đề, cứ để tớ lo.” Trần Vạn Văn liếc mắt nhìn Hạ Tuyền, tuy rằng với kết quả này cậu ta vui vẻ thấy rõ, song nên hỏi thì

cậu ta vẫn sẽ hỏi, “Các cậu xảy ra chuyện gì.”

“Đừng nhắc tới cô ta, bởi vì cô ta, lần này đoán chừng phải ném bát cơm đi.”

Hạ Tuyền nhú lông mày lại, một mặt đen kịt, nói thế nào đi nữa, hẳn vẫn rất thích công việc này.

“Tới rồi, mời hai người, từ từ dùng nhé. Cần gì nữa thì tôi.” Bà chủ đặt đĩa xuống, cười nói với bọn họ.

“Được rồi, cảm ơn.” Trần Vạn Văn vừa nói cảm ơn vừa xếp lại đĩa cho chỉnh tề một chút, sau đó mới hỏi, “Xảy ra chuyện gì.”

Hạ Tuyền nói đại khái chuyện một lần, Trần Vạn Văn vỗ bàn một cái, đầu tiên là mắng câu: “Mạc Nhã Lệ cái đồ đàn bà không biết xấu hổ.”

Sau đó một bộ chỉ tiếc rên sất không thành thép nhìn Hạ Tuyền: “Cậu cũng quá xúc động rồi.”

“...” Hạ Tuyền hiếm khi không có phản bác lời cậu ta.

Trần Vạn Văn nói tiếp, “Kỳ thực tớ đã sớm muốn nói với cậu, các cậu không thích hợp. Ai biết thằng nhóc nhà cậu một mạch vùi mình vào đó, ai nói cũng không nghe, thực sự là không đến trường Nam không quay đầu lại.”

“Bất quá hiện tại hai người tách ra cũng tốt.” Trần Vạn Văn giọng thành khẩn cảm thán một câu, cảm thấy loại tâm lý cục đá trong cậu ta rất cuộc rơi xuống đất, cậu ta thật sự cảm thấy Mạc Nhã Lệ loại con gái hư vinh kia không thích hợp với Hạ Tuyền, lúc ở trường học, Mạc Nhã Lệ đã thường xuyên cùng người khác ám muội không rõ, nhận món quà quý giá từ người khác, khi đó, Hạ Tuyền cố tình nhìn không thấu.

Cái này đại khái chính là kẻ trong cuộc thì mê đi.

Hạ Tuyền thấy cậu ta như vậy lại có chút dở khóc dở cười, “Tại sao lại cảm thấy cậu giống như thổi phào nhẹ nhõm nhỉ.”

“Còn không phải, năm đó lúc ở trường, tớ đã cảm thấy các cậu không quá hợp, ai biết khi đó cậu một lòng nhào vào người cô ta, cậu biết không? Khi đó...”

Trần Vạn Văn là người không có tâm cơ gì, hiện tại nghĩ cái gì nói cái đó, nếu như là người khác hoặc đã từng là Hạ Tuyền, đoán chừng đã sớm phất tay áo rời đi, chứ không ở đây nghe cậu ta lải nhải, dù sao người kia cũng là bạn gái trước của mình.

Bất quá đối với Hạ Tuyền bây giờ mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa gì, ngoại trừ biết thêm càng nhiều chuyện ngu xuẩn hẳn không biết. Cho nên, hẳn chỉ ngồi ở vị trí của mình, một bên lạnh nhạt ăn thức ăn, một bên nghe vào tai không vào đầu.

Trần Vạn Văn nói nói, cảm thấy nói trắng ra như vậy thật không tốt lắm, liếc nhìn Hạ Tuyền không hề phản ứng gì, cảm thấy có chút lúng túng.

Hạ Tuyền nhìn cậu ta một cái, “Tại sao không nói nữa.”

Trần Vạn Văn cười ha ha không ngừng.

“Biết cậu vô tâm rồi.” Hạ Tuyền vô tình nói, sau đó nâng chén, đưa ra bậc thang, “Hôm nay không phải thăng chức sao? Tớ rất muốn ăn cho cậu trả đến đau xót.”

Trần Vạn Văn nhanh chóng theo bậc thang xuống dưới, cũng nâng chén.

“Được được được, đến, uống! Khắp trời chỗ nào không cỏ thơm chú, Tiểu Tuyền Tử nhà ta đẹp như hoa như vậy, không lo! Không lo!”

Hạ Tuyền cười mắng: “Đi mẹ cậu xinh đẹp như hoa, ông đây không thèm.”

“Ha ha...”

Trần Vạn Văn nói không thích hợp còn lạ nhẹ, đối với Hạ Tuyền người biết gốc biết rễ mà nói, đó chính là sai mười phần.

Trong một đời trước, cũng là bởi vì Trần Vạn Văn nói không thích hợp rất nhiều lần, dẫn đến quan hệ của bọn họ càng lúc càng xa, cuối cùng nguyên nhân thật sự cắt đứt, là bởi vì Trần Vạn Văn nhìn thấy Mạc Nhã Lệ cùng một kẻ có tiền đi vào quán bar, sau đó Trần Vạn Văn nói với Hạ Tuyền, cũng nói với hẳn, Mạc Nhã Lệ người phụ nữ này không đáng để Hạ Tuyền quý trọng.

Hạ Tuyền khi đó bị Mạc Nhã Lệ thổi gió bên gối, nói Trần Vạn Văn táy máy chân tay coi cô ta, nhòm ngó cô ta, có ý tứ với cô ta, mà có đến vài lần, Hạ Tuyền quả thật nhìn thấy Trần Vạn Văn ngăn Mạc Nhã Lệ lại, cho nên Hạ Tuyền đối với người anh em cùng lớn lên từ nhỏ này tràn đầy khúc mắc.

Nghe thấy Trần Vạn Văn nói như vậy, Hạ Tuyền hiển nhiên là không tin, kể cả Trần Vạn Văn lấy ra chứng cứ, cũng cho là đó là ngụy tạo. Sau đó bọn họ âm ỉ một trận lớn, suýt chút nữa động thủ.

Từ đó về sau, Trần Vạn Văn rốt cuộc không còn đi tìm hẳn, cho dù là không cần thận chạm mặt, cũng làm như không nhìn thấy Hạ Tuyền.

Bây giờ suy nghĩ một chút, cậu ta khi đó nhất định rất đau đớn cho vị bằng hữu kia, dùng tấm lòng hết sức chân thành đối xử với hẳn, sớm nên

biết rõ, với tính cách người trước mắt, nhất định là xem thường loại người như Mạc Nhã Lệ.

Thực sự bị cái gọi là tình yêu che mắt, ban đầu, có lẽ bọn họ đúng là yêu nhau, vào thời điểm đại học, Mạc Nhã Lệ không phải như vậy, cô ta đối với Hạ Tuyên vô cùng tốt, giống như mặt trời mùa đông, ấm áp, lại không thiêu đốt người.

Khi đó, cha mẹ Hạ Tuyên vào năm thứ hai hẵn học đại học đồng thời chết vì tai nạn xe cộ, người gây tai nạn chạy trốn, không có bất kỳ bồi thường nào, mà mấy vị thân thích cũng đều là cực phẩm, thật sự quá phận chính là bà nội Hạ Tuyên, không chỉ âm thầm nuốt lấy tích góp của cha mẹ, còn cướp bất động sản nhà Hạ Tuyên, sau đó để cho con trai út của mình, cũng chính là cậu nhỏ của Hạ Tuyên.

Cha Hạ Tuyên không được bà nội yêu thích, không biết là bởi vì nguyên nhân gì, thế nào đi nữa thì bà nội cũng đặc biệt chán ghét một nhà Hạ Tuyên.

Cuối cùng, nhờ có gia đình Trần Vạn Văn trợ giúp, mới khiến bọn họ lấy tiền giúp đỡ Hạ Tuyên học xong đại học.

Khi đó bà Hạ liếc mắt nhìn Hạ Tuyên bọn họ, nói: “Chúng ta chỉ cung cấp học phí học đại học cho nó, nó có tay có chân, sinh hoạt phí tự gánh vác. Sau khi tốt nghiệp, cũng đừng hỏi chúng ta đòi tiền.”

Thực sự là buồn cười. Rõ ràng là cha mẹ lưu lại tiền cho mình, lại bị nói thành bố thí, rõ ràng là nhà của mình, lại bị người khác tu hú chiếm tổ chim khách.

Cũng chính vào khi đó, gặp được Mạc Nhã Lệ, cô ta vào thời điểm Hạ Tuyên không phòng bị nhất đi vào trong tâm Hạ Tuyên, không thể phủ nhận là, cô ta đã từng là thật sự tốt với Hạ Tuyên, mà từ khi nào thì bắt đầu biến chất rồi?

Hắn không biết, hiện tại cũng không quan trọng.

Trả giá hai năm qua, cũng coi như xứng đáng với cô ta, ân huệ năm đó, đã sớm rõ ràng rành mạch.

Hắn sẽ không đi tìm bà nội lấy đồ của cha mẹ, bởi vì đã nhiều năm như vậy, toàn bộ đều đã hoàn toàn thay đổi, coi như là phí phụng dưỡng đi.

Hắn cũng sẽ không đi trả thù Mạc Nhã Lệ, càng sẽ không dây dưa không rõ với cô ta, người như vậy, thì để cô ta tự làm tự chịu đi.

——o0o——

Tác giả có lời muốn nói:

Nếu như thật sự yêu thích thì có thể đánh dấu lại nha, tiểu Thất ở đây cực kỳ cảm tạ ~

☆∩(*^°)v

——o0o——

Bị tóm lại làm nốt bài, về muộn =.=

Hạ Tuyền sống lại – Chương 3

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Rượu tuần quá bán, người trong nhà hàng dần dần tăng lên, Trần Vạn Văn cũng bắt đầu có chút say, lớn miệng bắt đầu nói đến mê sảng.

Hạ Tuyền nhìn cậu ta bộ dạng ngây ngốc, lắc lắc đầu, hẳn nhất thời quên mất, thẳng nhóc này, rất dễ say.

Mà lời nói khi say của Trần Vạn Văn, lại ngoài ý muốn khiến Hạ Tuyền cảm thấy ấm lòng.

Trần Vạn Văn nói: “Sớm... Đã sớm biết người phụ nữa kia không tốt, chia..., chia tay là tốt rồi! Phải... Thật tốt...”

Còn nói: “Cậu đừng thương tâm, sau này á ~ nhất định sẽ có... Có người nào đó... Thích cậu, cái kia, nói thế nào nhỉ, nam nữ còn đầy... Chờ chút, rồi ăn tất...”

Còn nói: “Cậu còn có tớ... cái người... anh em tốt này...”

...

Cuối cùng nói: “Trong phòng có một em gái, anh thích, anh đây muốn... theo đuổi cô ấy!!!”

Khóc lớn một tiếng, sau đó nằm nhoài trên bàn không đứng dậy nổi.

Động tác kẹp thức ăn trên tay Hạ Tuyền dừng lại một chút, “Ặc, thẳng nhóc này.”

Cuối cùng chỉ có thể nhận mệnh mà đỡ tên uống đến say khướt lên, đưa cậu ta về nhà. Người mở cửa là mẹ Trần, lúc nhìn thấy Hạ Tuyền rõ ràng hơi sững sốt, bất quá nhanh chóng nhiệt tình mời Hạ Tuyền vào nhà.

Hạ Tuyền uyển chuyển cự tuyệt, bảo hôm nay đã quá muộn, lần sau nhất định sẽ tới thăm.

Mẹ Trần một mặt tiếc hận: “Vậy nhất định phải tới đấy, cô chú đều nhớ cháu, đã lâu như vậy không đến thăm chúng ta. Cũng đừng xa lạ a.”

“Vâng! Nhất định!”

Hạ Tuyền cười đáp ứng.

Trên đường đi về, Hạ Tuyền nhìn cái bóng dưới ánh đèn, nhớ tới sắc mặt mẹ Trần, trong lòng ấm áp, mình quả thực đã lâu không tới thăm hai người bọn họ.

Bạn là một nguyên nhân, còn có cứ thấy bọn họ lại nghĩ đến cha mẹ đã không trên đời của mình.

Nhìn màn đêm, Hạ Tuyền nở nụ cười.

Tất cả đều đã tốt đẹp.

...

Đi đến công ty, còn chưa ngồi nóng mông, liền bị người gọi vào văn phòng giám đốc, Hạ Tuyền nhìn cấp trên của mình, chờ anh ta lên tiếng.

Giám đốc là một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, họ Lý, là một người với ánh mắt nham hiểm, rất giỏi phát hiện thương cơ* cùng nhân tài. Giám đốc Lý rất bình tĩnh, “Tôi nghĩ vấn đề lần này cậu đã biết, nên tôi sẽ nói thẳng, đối phương nói, chỉ cần chúng tôi đồng ý đuổi cậu, thì vẫn bảo trì hợp tác với công ty chúng ta, đồng thời không truy cứu trách nhiệm công

ty. Tiểu Tuyền, vì công ty, chúng tôi không thể giữ cậu lại, hi vọng cậu có thể hiểu được.”

(*: cơ hội buôn bán.)

“Tôi hiểu rõ.”

Hạ Tuyền chỉ có thể cúi đầu, dù sao cũng là tự mình gây ra họa, cần phải chịu trách nhiệm tương ứng.

“Tiểu Tuyền à.” Giám đốc Lý đẩy gọng kính trên mũi, nhìn về phía Hạ Tuyền, giọng thật tâm nói: “Cậu gần đây có phải là đắc tội người nào không? Bọn họ không chỉ muốn chúng tôi khai trừ cậu, hơn nữa, đối phương còn yêu cầu, ngoài công ty chúng tôi ra, kể cả bất cứ công ty nào nằm dưới xí nghiệp chúng tôi cũng không thể mời cậu. Tuy rằng việc này cứ vậy quên đi, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, có vài người và vài việc, nhìn một chút là qua, đừng có cậu mạnh.”

Công ty hiện tại của Hạ Tuyền, là công ty lớn nhất trong thị trường thành phố B, bên dưới có rất nhiều công ty chi nhánh, yêu cầu này, có thể nói là, gần như bẻ gãy lý tưởng cùng một bầu nhiệt huyết của thanh niên.

Hạ Tuyền bất đắc dĩ gật đầu, chuyện đến nước này, chỉ có thể chấp nhận chịu sai, hơn nữa, hiện tại hẳn cũng không có chí hướng lớn gì, có thể vượt qua được là được rồi.

“Cứ như vậy đi, đi dọn dẹp đồ một chút, tôi đã kêu phòng nhân sự, để bọn họ đưa cậu tiền lương tháng này, lần sau đừng kích động như vậy, nhận được bài học kinh nghiệm rồi đấy.”

“Cảm ơn giám đốc, tôi đã rõ.” Hạ Tuyền hiện tại đã hiểu được những chuyện quanh co khúc khuỷu này, nhưng trong lòng vẫn là biết ơn giám đốc đã khuyên nhủ.

“Ừ, hiểu rõ là tốt rồi, đi thu dọn đồ đạc đi.”

Hạ Tuyền hơi cúi mình chào giám đốc Lý, sau đó đi ra ngoài nhẹ nhàng khép cửa lại.

Giám đốc Lý nhìn bóng dáng Hạ Tuyền rời đi, vô cùng nuối tiếc lắc đầu, thực sự là đáng tiếc cho một hạt giống tốt như thế.

Lại có thêm tiền, Hạ Tuyền tỏ ý rất vui vẻ, vì vậy nhanh nhẹn bước chân đi lĩnh lương, sau đó mới trở lại vị trí của mình bắt đầu thu dọn đồ đạc, về phần công việc, không vội.

Sát vách có một cô gái thò đầu ra, hai tay khoát lên vách ngăn, nhìn không thôi Hạ Tuyền đang thu dọn đồ đạc .

“Ày... Hạ Tuyền anh phải đi?”

“Đúng vậy.” Hạ Tuyền cũng không ngẩng đầu lên mà đáp lại một tiếng, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Cô gái thở dài lần thứ hai: “Anh đẹp trai duy nhất chỗ này đã đi, tôi còn ở lại đây, có ý nghĩa gì chứ?”“Tôi không phải anh đẹp trai sao?” Một cái đầu nhô lên, là một cậu con trai rất rục rỡ, rất có khí chất cậu bé hàng xóm, Hạ Tuyền không nhớ ra được là ai, chỉ có thể bảo trì mỉm cười.

“Cậu thì anh đẹp trai cái gì chứ, thẳng nhóc chưa đủ lông đủ cánh.” Cô gái kia rất không hình tượng lườm nguýt một cái, không thèm quay đầu lại đả kích trở lại.

Tiểu tử cuống lên, “Đó là do cô không có mắt nhìn, anh Tuyền anh nói cho tôi xem có đúng hay không?”

Hạ Tuyền bị bọn họ chọc cười, “Vâng vâng vâng, mắt vẫn rất tốt, còn chờ lớn lên, mắt nhìn của cô nhóc cũng có thể phát triển nha.”

Cô nhóc nghiêng một mắt, “Hừm... Không lạ gì.”

“Tôi còn không lạ cô sao, đồ gái mê trai.” Thằng nhóc kia không cam lòng rút lại phía sau mà đáp một tiếng.

Hạ Tuyền bỏ thứ cuối cùng vào bên trong hộp giấy, cười cười ngắt lời bọn họ,

“Tôi đi đây, làm việc cho tốt, đừng để giám đốc bắt được hai người trốn việc đấy.”

“Hẹn gặp lại, nhớ về thăm bọn tôi nha.” Cô gái cùng cậu con trai vẫy tay tha thiết.

“Được.”

Hạ Tuyền nhớ ký hình như khi đó quả thật có hai bóng người sinh động như vậy, cũng chỉ có bọn họ trẻ tuổi đầy sức sống, không lo dẫn lửa thiêu thân, nhìn tất cả mọi người phòng làm việc, không một ai không giả bộ làm lơ hẩn.

Cho dù biết là chuyện thường tình của con người, vẫn khiến người ta nguội lạnh trong lòng.

Nhiệt độ thành phố B đang từ từ giảm xuống, hiện tại đã có thể mặc áo khoác dày một chút.

Đứng ở giao lộ chờ xe taxi, từng cơn gió thổi qua, chui qua cổ vào trong người, hơi lạnh lạnh. Hạ Tuyền rút cổ một cái, cảm thấy mùa đông năm nay có vẻ như còn đến sớm hơn so với những năm trước.

Điện thoại di động để sát người rung lên, Hạ Tuyền đặt thùng giấy xuống đất, lấy điện thoại di động ra.

“Alo? Tìm được phòng ở rồi?”

“Sao có thể nhanh như vậy chứ. Ngày hôm đó cậu đưa tớ về, không phải mẹ tớ thấy cậu sao? Bảo tớ hỏi cậu chừng nào rảnh rồi thì qua ăn bữa cơm, tớ bị hỏi đến lỗ tai đều sưng lên rồi.”

Giọng Trần Vạn Văn vô cùng u oán.

“Đến cùng tớ là con của mẹ hay cậu mới là con của bà ấy đây.”

Hạ Tuyên nở nụ cười nhẹ, không nói gì thêm, “Đêm nay thì có rảnh.”

“Vậy được, tớ gọi điện cho bà ấy. Chuyện công ty cậu ra sao rồi?”

“Bị đuổi.” Hạ Tuyên nhàn nhạt nói, “Chuyện trong dự liệu.”

“Ừm, không sao, cậu có kinh nghiệm làm việc, không vội.” Trần Vạn Văn thuận miệng an ủi một câu, cậu ta vẫn rất tin tưởng vào năng lực làm việc của anh em trong nhà.

“Tớ không vội, cậu làm việc đi, buổi tối gặp.”

Hạ Tuyên đương nhiên không vội vã, hiện tại hẳn là thuộc về loại người tự do một người ăn no cả nhà chẳng đói*.

(*: ý nói nhà chỉ có một người, nên một người ăn no nghĩa là cả nhà ăn no.)

“Được, như vậy đi.”

“Ừm.”

Cúp điện thoại, rồi đợi một hồi mới bắt được một chiếc xe, Hạ Tuyên ngồi lên trực tiếp trở về khách sạn.

Không hề phát hiện lúc hẳn xuống xe, chiếc xe riêng vẫn đi theo phía sau xe taxi kia dừng lại ở đường cái đối diện khách sạn.

—o0o—

Tác giả có lời muốn nói:

Nếu như câu văn không thông suốt, có lỗi chính tả thì hoan nghênh góp ý, yêu yêu đi! (づゝ 3ゝ)づ về phần logic...

Cứ việc nói!!! Ta dùng hết sức lực sửa đổi!!! づ (≧O≦) " ngao ~

—o0o—

Từ giờ không dám hứa lung tung gì nữa, toàn thất hứa với mọi người...

Hạ Tuyền sống lại – Chương 4

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hạ Tuyền mang theo một túi hoa quả nhẵn chuông của nhà Trần Vạn Văn, người mở cửa là em gái Trần Vạn Văn, Trần Vạn Dư. Thấy Hạ Tuyền đứng ngoài cửa, liền quay đầu gọi vọng vào trong phòng một câu.

“Mẹ, anh Hạ Tuyền đến.”

Quay đầu lại nói với Hạ Tuyền: “Anh Hạ Tuyền, mau vào đi.”

Sau đó khẩn trương vươn tay ra kéo, kéo bằng được Hạ Tuyền vào. Hạ Tuyền nở nụ cười sùng nịch, thuận theo lực cô bé đi về phía trước. Hẳn vẫn rất thích cô em gái này, thẳng thắn mà hồn nhiên.

Ba Trần đang ngồi xem ti vi trong phòng khách, từ phòng bếp có tiếng nước truyền ra. Không nhìn thấy bóng dáng Trần Vạn Văn, hẳn là còn chưa tan tầm.

Thật sự ấm áp.

“Tiểu Tuyền đến à.”

“Chú khỏe.” Hạ Tuyền ngồi đối diện với người đàn ông trước ti vi, lên tiếng chào hỏi.

“Khỏe, khỏe, lại còn mang hoa quả, không cần phải khách khí như thế, chờ tí nữa chúng ta nhất định phải uống vài chén.” Ba Trần cười hàn huyên, “Vạn Văn thẳng nhóc kia chẳng có nổi chân truyền của ta, uống một chút liền say, vẫn là uống cùng thẳng nhóc cháu mới nghiên.”

“Ông đủ rồi, không thể uống nhiều, tiểu Hạ còn nhỏ đấy.” Mẹ Trần đeo tạp dề đi ra, đầu tiên là rầy một câu, sau đó quay đầu nói với Hạ Tuyền, “Tiểu Hạ đừng nghe ông ấy, sao lại tới sớm như thế, dì còn chưa chuẩn bị xong nha.”

Ba Trần chỉ hậm hực cười cười, không trả lời.

“Không sao, để cháu giúp dì đi.” Hạ Tuyền bỏ hoa quả lên trên bàn, vén tay áo lên.

Mẹ Trần khoát tay áo một cái, “Không cần, để tiểu Dư giúp ta là được rồi, cháu thì trò chuyện với chú là tốt rồi.”

“Hay là, anh Hạ Tuyền, anh chơi cờ với ba đi, biết đến anh sắp tới, đều nhớ nhưng cả ngày rồi.” Hai mẹ con đều một mặt hài hước nhìn ba Trần.

“Khụ, đến, chúng ta làm hai chiêu.”

Ba Trần ho khan một tiếng, lấy cờ tướng ra, quơ quơ, mặt đầy chiến ý. Hạ Tuyền cũng không chậm trễ thêm, ngồi xuống, cùng đối phương bắt đầu chém giết.

Thời điểm chuyên chú làm một chuyện, thời gian sẽ trôi qua đặc biệt nhanh. Cảm giác cũng không lâu lắm, sau khi vừa xong một trận, liền nghe thấy Mẹ Trần nói đã có thể lúc ăn cơm, Hạ Tuyền còn có chút chưa hết thèm, hội những người chơi cờ tướng, khá khó gặp được đối thủ, gặp phải đối thủ, lại càng dễ dàng sa vào trong đó.

Từ nhỏ, ba Hạ Tuyền thường cả ngày chơi cờ tướng, Hạ Tuyền chịu ảnh hưởng, vô cùng yêu quý cờ tướng. Lại càng phát huy phần yêu quý này đến vô cùng nhuần nhuyễn, khi còn bé lúc tham gia cuộc tranh tài dành cho nhi đồng, còn cầm chức quán quân.

Vào thời điểm hai người chăm chú với ván cờ, Trần Vạn Văn đã sớm tan tầm về đến nhà lúc bọn họ không chú ý tới, thay bộ âu phục ra, ngồi ở một bên nhìn bọn họ chơi cờ, mãi đến tận lúc nhìn thấy bọn họ phân được thắng bại, mới mở miệng nói.

“Thật không biết trò này có gì vui, có thể khiến cho nhóm hai người một lớn một nhỏ mê mẩn như vậy.”

Hạ Tuyên nhắc mí mắt lên, “Cậu một kẻ tay ngang, không hiểu.”

Trần Vạn Văn lờm một cái, đứng lên vỗ vỗ quần, “Được, tớ không hiểu, bất quá có thể bắt đầu ăn rồi. Hai người còn muốn tiếp tục không?” Hạ Tuyên cùng ba Trần nhìn nhau nở nụ cười, “Không, ăn cơm quan trọng hơn.”

Trên bàn cơm, Hạ Tuyên theo lời cùng ba Trần uống rượu, tửu lượng của Hạ Tuyên rất tốt, người lại tuổi trẻ, không bao lâu, ba Trần liền giương cờ hàng, bất quá có thể nhìn ra được, đối phương đêm nay rất vui vẻ.

Lúc ba Trần trở về phòng nghỉ ngơi đi qua Hạ Tuyên, nặng nề vỗ mạnh vai Hạ Tuyên, “Tiểu Hạ sau này phải thường đến đây.” Hạ Tuyên cười trả lời, “Nhất định sẽ thường đến.”

Trần Vạn Văn bĩu môi, “Thế nào lại cảm giác cậu càng giống như con của ba mẹ ha.”

“Làm sao? Ghen tị?” Hạ Tuyên cười đến híp cả mắt, ngữ khí rất sung sướng.

“Anh trai em chính là cái bình dấm chua, anh Hạ Tuyên anh đừng để ý đến anh.” Trần Vạn Dư hoàn toàn không cho anh trai cô bé mặt mũi, bỏ đá xuống giếng mà đập một cước.

“A...” Trần Vạn Văn gào một tiếng, “Tại sao người một nhà đều hướng về cậu, tớ không sống được. Tớ muốn đi chết, đừng lôi kéo tớ.” Vừa nói một bên thân thể vừa nghiêng về phía cửa sổ, còn duỗi một tay ra, giống như thật sự có người lôi kéo cậu không cho cậu tới gần bên cửa sổ.

Trần Vạn Dư khinh bỉ liếc mắt nhìn, sau đó quay người trở về phòng, tại sao hàng này lại là anh trai cô bé chứ, nhất định là có cái gì bậy nhập vào (D) / không sai, tuyệt đối là như vậy.

“Đừng đùa nữa.”

Hạ Tuyên khống chế được khoe miệng hơi co giật, phun ra ba chữ.

“Được rồi, các người thật tế nhị.” Trần Vạn Văn nhún vai một cái.

“Nói như cậu không tế nhị ấy.”

“Chỉ biết lăm mồm.” Mẹ Trần bất mãn nặng nề chỉ trỏ đứa con nhà mình.

Quay đầu lại biến thành một mặt ôn hòa, hỏi Hạ Tuyên hỏi ba vấn đề chủ yếu, “Tiểu Tuyên gần đây cũng khỏe chứ? Công tác thế nào? Sống cùng bạn gái có được không?”

“Gần nhất đều rất tốt, công tác cũng được, chỉ là phát hiện bạn gái không thích hợp, cho nên chia tay.” Hạ Tuyên bé ngoan trả lời.

“Chia tay? Hai người có thể đi chung với nhau đã không dễ dàng, có chút xung đột cũng là chuyện bình thường, hai bên đều phải bao dung lẫn nhau chút mới phải.”

Trần Vạn Văn ở một bên khịt mũi coi thường, lại bị Mẹ Trần tát một cái trên cánh tay, “Con không phục cái gì, có bản lĩnh nhanh chóng tìm một người về đây cho ta trở về.”

“Mẹ, con còn nhỏ mà.”

“Hai mươi ba, không nhỏ.”

Mẹ Trần chỉ biết là Hạ Tuyền có một người bạn gái qua lại rất lâu, nhưng chưa từng thấy đối phương, cũng không biết những chuyện kia, mà từ góc độ của một trưởng bối mà nói, sự quan tâm này thật ra là chuyện rất bình thường.

Đối mặt các loại câu hỏi của mẹ Trần, Hạ Tuyền đáp lại từng câu, không có nửa điểm thiếu kiên nhẫn, đối với việc Mạc Nhã Lệ, chỉ nói qua một câu, rồi cùng đối phương một hỏi một đáp tán gẫu lãng sang chuyện khác.

Cùng đối phương hàn huyên một hồi lâu, Hạ Tuyền ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, mới nói: “Không còn sớm, cháu đi về trước.”

“Hứ, đi thong thả, không tiễn. Ngao... Mẹ, mẹ làm gì?” Vừa mới dứt lời, trên đầu liền chịu một chưởng, Trần Vạn Văn bưng ót, nhìn Mẹ Trần bày mặt lên án.

Mẹ Trần một tay chống eo, mặt giận dữ với đứa con của mình, “Làm gì? Con nói làm gì, còn không mau đi tiễn tiễn Hạ người ta. Nhanh lên!”

“Được rồi được rồi.”

Trần Vạn Văn bất đắc dĩ đuổi theo, đưa Hạ Tuyền xuống tầng dưới.

“Vụ nhà, tớ đã nói với a Kiện, chắc không bao lâu nữa, cậu lại chờ thêm mấy ngày đi.” Trần Vạn Văn rụt vào trong áo khoác, vô cùng lười nhác nói với Hạ Tuyền.

“Ờ, được.” Hạ Tuyền dừng bước lại, quay đầu lại nhìn về phía Trần Vạn Văn, “A Văn, cảm ơn.”

Cảm ơn cậu chưa hề nói chuyện hiện tại tớ không chỗ ở lại mất công việc với dì chú.

“Thôi đi, tớ còn không biết cậu sao, cái thằng lòng tự trọng cao vô cùng.” Trần Vạn Văn để tay sau gáy, đôi mắt nhìn sang một bên.

Hạ Tuyên cười không nói.

“Mau về đi, đừng có say ngất ngây giữa đường.” Dứt lời, bèn quay người lên lầu.

Hạ Tuyên rút ra một điều thuốc ngậm tại khoe miệng, “Keng!” Một tiếng, châm lửa.

Hít sâu một hơi, rồi chậm chậm phun ra, nhìn khói trắng chậm rãi tiêu tán ở trong không khí, lấy tay kéo quần áo che lại, bước từng bước chân đi về phía trước.

Kỳ thực, hiện tại lòng tự trọng không còn cao như vậy.

Vào thời điểm vạn vật im lặng, đa số người nằm ở trên giường, đa số người đã ngủ say, đa số người đang mơ giấc mộng tốt đẹp hoặc sợ hãi.

Một căn phòng sách, một máy tính, một người đàn ông.

Trong căn phòng che kín sách, khuôn mặt người đàn ông không hề có cảm xúc, sống lưng thẳng tắp, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, ngồi trước máy tính, gương mặt nghiêm túc chuyên chú.

Mười ngón thon dài gõ thật nhanh trên bàn phím, màn hình thật mỏng chiếu một hàng lại một hàng dữ liệu, thời gian dường như dừng lại, duy nhất chỉ có đầu ngón tay liên tục nhấc lên hạ xuống, đôi mắt tình cờ chớp động cùng với cùng con người di động theo dữ liệu là động.

Vào giờ phút này, đêm đã quá bán, chỉ là bộ dáng người đàn ông vẫn không có dấu hiệu dừng lại, như một cỗ máy không biết mệt mỏi, thủy kiên trì lặp lại công việc.

Rốt cuộc, động tác của người đàn ông nọ dừng lại, tay chuyển qua con chuột, thật thận trọng gõ vào chỗ —— bảo tồn.

Sau đó mũi tên chuyển qua vị trí mã hóa văn kiện, tiếp tục gõ.

[Thiết lập mã hóa văn kiện hay không?]

Có

[Xin hãy thiết lập mật mã.]

*****

[Xin hãy lặp lại mật mã.]

*****

Người đàn ông thở dài một hơi, đưa tay ra.

Cánh tay thon dài cầm khung ảnh đặt ở mặt bàn lên, xuyên thấu qua chiếc kính, lúc ẩn lúc hiện có thể nhìn thấy một khuôn cười đến vô cùng ấm áp mặt.

Ngón tay người đàn ông nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt kia, cuối cùng dừng ở bên lề khung ảnh nhẹ nhàng ma sát, sau chiếc kính, ánh mắt vẫn ôn nhu như nước.

——o0o——

Tác giả có lời muốn nói:

Cầu bắt sâu bọ, còn có cầu thu gom.

—o0o—

Khụ, bị phê bình edit còn nhiều sạn, t xin phép được đăng chương chậm hơn một chút, bù lại sẽ edit kỹ hơn ^^

Hạ Tuyền sống lại – Chương 5

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 5

“Ong ong ong... Ong ong ong...”

Người trên giường khẽ di chuyển, nửa ngày sau mới duỗi một cái tay ra lục lọi một hồi ở hướng phát ra tiếng, mò tới điện thoại di động còn đang rung ong ong.

“Alo.”

Hạ Tuyền nhắm hai mắt, đưa điện thoại di động tới bên tai, buồn ngủ mông lung hàm hồ phun ra một chữ.

“A Tuyền, còn đang ngủ? Mau đứng lên, có chuyện tốt.”

“Chuyện gì?” Hạ Tuyền dụi dụi con mắt, vẫn là trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

“Giúp cậu tìm được công việc tốt, bao ở, ông chủ là học trưởng trường học của chúng ta, tự mình mở công ty, có hứng thú không?” Giọng Trần Vạn Văn rất lớn, còn không ngừng liên miên căn nhắc mà nói.

“Tớ nói cậu cũng không cần để ý cái mếp váy quan hệ kia, công việc này rất tốt, lại bớt đoạn đi tìm chỗ ở, phúc lợi cũng rất tốt...”

“...”

Nói hồi lâu, mới phát hiện người đầu kia điện thoại vẫn cứ không có phản ứng.

“Này, này... Có đang nghe hay không hả?”

“Đang nghe, đang nghe.” Hạ Tuyền giật mình một cái, vội vàng đáp, “Vậy lúc nào thì đi nhận việc.” Hiện tại hẳn sẽ không cố hủ giống như một đời trước vậy, bây giờ có người nguyện ý cho hẳn đi cửa sau, hẳn tự nhiên sẽ nhận.

“Hiện tại.”

“Nhanh vậy.” Hạ Tuyền lần này không ngủ nổi nữa.

“Phí lời, không nhanh thì có thể có công việc tốt sao? Phương thức liên hệ cùng địa chỉ bọn tớ đã gửi cho cậu, giờ cậu chỉnh trang một chút rồi qua đi, tớ nói cho cậu biết, qua nhanh không mất phòng ở a.”

Đây là đang chơi trò tiêu thụ sao? Hạ Tuyền hắc tuyến, “Được rồi, tớ đi qua liền đây.”

Cấp tốc chỉnh lý một phen, từ đáy hòm móc ra một bộ âu phục duy nhất, đứng trước gương điều chỉnh caravat, cầm sơ yếu lí lịch lên, lấy điện thoại di động rồi vội vã ra cửa.

La thị? Công ty thiết kế quảng cáo? Chưa từng nghe nói.

Không đủ thời gian, bắt xe đi thôi.

“Sư phụ, công ty thiết kế quảng cáo La thị, nhanh lên một chút, tôi không có thời gian.”

“Được, tới liền, yên tâm đi, bác đây lái xe là chuẩn nhất.”

Vì vậy, Hạ Tuyền khó có được cảm giác đua xe một lần, lúc xuống xe, tim còn đập không ngừng, quả nhiên, mỗi tài xế xe taxi đều là tay đua xe về hưu sao?

Đặc biệt đối mặt với ông bác nở nụ cười đưa điện thoại liên lạc, Hạ Tuyền đã không biết nên dùng biểu tình gì để cự tuyệt, chỉ có thể hơi cứng đờ tiếp nhận tấm danh thiếp nhẹ bằng kia.

“Hô...”

Nhìn đuôi xe nhanh chóng đi xa, Hạ Tuyền thở nhẹ một hơi, hẳn đây là già rồi sao?

Phủi phủi lớp bụi không tồn tại trên quần áo, đi về phía đại sảnh tòa nhà văn phòng cao tầng kia.

“Xin chào, tôi tới công ty thiết kế quảng cáo La thị nhận lời mời, tôi tên là Hạ Tuyền.”

“Xin chờ một chút.” Nữ tiếp tân lễ phép nở nụ cười, rồi dường như lật thứ gì đó, sau đó ngẩng đầu nói với Hạ Tuyền: “Hạ Tuyền tiên sinh, xin hãy trực tiếp lên tầng mười ba tìm giám đốc La.”

Hạ Tuyền gật đầu, “Cảm ơn.”

Nữ tiếp tân nhìn bóng lưng Hạ Tuyền bước vào thang máy, ngôi sao nhỏ thoáng hiện trong mắt, người mới thật đẹp trai nha, hơn nữa rất lợi hại, thế mà có thể đi vào phòng làm việc của giám đốc La.

Phòng làm việc của giám đốc La chính là nổi danh lợi hại nha.

Đối với tất cả những điều này, Hạ Tuyền không hề biết chuyện, hiện tại hẳn chỉ đang xem nhãn dán trong thang máy, mỗi tầng có phòng làm việc nào. Tòa văn phòng này có tổng cộng mười sáu tầng, các tầng từ công ty thiết kế quảng cáo La thị trở xuống đều có các loại các loại văn phòng làm việc, có to có nhỏ, còn mấy tầng phía trên tầng mười ba thì có vẻ như đều bị một công ty thuê hết.

Thời gian bây giờ còn kém ba phút là vào giờ làm việc, rất may mắn, không gặp phải dòng người, cho nên lúc này thang máy cũng chẳng có bao nhiêu người.

“Keng ~” Ra khỏi thang máy, rẽ sang một bên, Hạ Tuyền rất dễ dàng tìm thấy phòng làm việc của giám đốc La.”Cốc cốc.” Sau khi nghe đến bên trong truyền đến một tiếng cho phép, đẩy cửa đi vào, nhìn thấy một gương mặt thoáng quen thuộc, tâm lý hơi sững sờ, là ai? Nhất thời không nghĩ ra.

Năm năm à, cũng không phải rất lâu, tại sao lại có cảm giác rất nhiều người và chuyện đều đã mơ hồ rồi? Hay có khi chỉ là người tình cờ gặp trên đường, Hạ Tuyền yên lặng an ủi mình.

Tâm tư chỉ là lập tức thoáng qua liền qua.

Bắt đầu từ một khắc vào cửa, Hạ Tuyền theo bản năng đeo lên khuôn mặt tươi cười chuyên nghiệp kiếp trước, cũng hai tay đưa lên hồ sơ của mình, “Chào ngài, tôi tên là Hạ Tuyền, tới quý công ti nhận lời mời.”

“Tôi biết, đây là hợp đồng, cậu xem qua xem có chỗ nào không hài lòng không.”

Hạ Tuyền hơi kinh ngạc, “Không cần qua thời gian thử việc sao?”

“Không cần, cậu tự biết rõ cậu, tin tưởng vào năng lực của cậu.”

Quyết đoán như thế thật sự được sao? Hạ Tuyền tiếp nhận hợp đồng, trong lúc lơ đãng đảo qua bảng hiệu trên bàn —— tổng giám đốc, La Thụ Hâm.

Từ từ... La Thụ Hâm? Không phải là vị nhân sĩ thành công nổi danh trong trường kia sao? Vị danh nhân ấy chuyên tâm gây dựng sự nghiệp từ khi học đại học, còn chưa tốt nghiệp đã có một công ty hoàn toàn thuộc, còn là học trưởng trên Hạ Tuyền ba khóa.

Thế nhưng, khi đó anh ta hình như không phải là mở công ty thiết kế quảng cáo, hơn nữa, tính toán thời gian, hiện tại đã phải phát triển rất lớn rồi, tại sao lúc này lại chờ đợi ở đây?

Lẽ nào, thất ý?

Mặc dù trong lòng xuất hiện hàng vạn hàng nghìn ý nghĩ, nhưng ánh mắt Hạ Tuyên vẫn nhanh chóng xem một chút hợp đồng, đại thể đều không có vấn đề gì, hơn nữa, có thể nói điều kiện vô cùng hậu đãi.

Chỉ là, thời hạn công việc này, mười năm, có phải quá lâu hay không, hẳn cũng không muốn đợi ở một chỗ quá lâu. Hơn nữa, không qua thời gian thử việc, Hạ Tuyên có chút lo lắng bản thân có thể không thích ứng được với nhịp điệu công tác nơi này.

“Có vấn đề gì?” La Thụ Hâm thời thời khắc khắc để ý hẳn mở miệng, ngữ khí cẩn thận từng li từng tí khiến người nghe không ra.

“Không có vấn đề gì lớn, chỉ là mười năm, có phải quá dài hay không, giám đốc La để mắt tới tôi như thế, lúc đó khiến ngài thất vọng sẽ không tốt.” Hạ Tuyên biểu đạt ý kiến của mình một cách uyển chuyển.

“Là tôi cân nhắc không chu toàn, vậy ba năm thì sao?” Nghe hẳn nói như vậy, La Thụ Hâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ là muốn thử vận may, xem có thể thật sự được mười năm không thôi.

“Được.” Hạ Tuyên đáp ứng một tiếng, ba năm là vừa vặn, lại nhìn qua hợp đồng một chút, phát hiện không nhìn thấy điều kiện có thể bao ở, “Cái kia, tôi là thông qua bạn bè tới quý công ty, người bạn kia nói, quý công ti cung cấp chỗ dừng chân, điều này có thật không?”

“Đương nhiên.” La Thụ Hâm nhanh chóng trả lời, hai tay đặt ở dưới bàn đột nhiên nắm thật chặt, ánh mắt không tự nhiên mà rủ xuống.” Xin đừng lo lắng điểm ấy, là phòng ốc mới xây, có phòng ở hai người, cũng có

phòng đơn.”Hạ Tuyên nghe vậy đột nhiên ngừng đầu, cười đến híp cả mắt.”Vậy tôi không còn vấn đề gì nữa.”Hạ Tuyên cuối cùng ký tên của mình lên trang giấy cuối cùng, sau đó cười tủm tỉm trả lại.

La Thụ Hâm một mặt nghiêm túc vươn tay nhận lấy, cũng đẩy túi văn kiện chứa mấy văn kiện sang, “Đây là mấy tờ đơn vừa hoàn thành mấy tháng này, hiện tại cậu vừa tới, những chuyện khác trước tiên không vội.”

“Được, cảm ơn giám đốc.” Hạ Tuyên lưu ý trên tay anh, hơi nheo mắt, bàn tay này, nhìn thật đẹp mắt.

La Thụ Hâm gật đầu, sau đó bèn gọi điện thoại nội bộ, “A Huệ, an bài người mới xuống.”

Hạ Tuyên cầm lấy túi văn kiện, lần thứ hai cảm ơn La Thụ Hâm, rồi quay người đi ra ngoài.

La Thụ Hâm nhìn thân ảnh Hạ Tuyên rời khỏi, muốn nói lại thôi, thứ anh muốn nói quá nhiều, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Nhìn hợp đồng trước mặt, chậm rãi tỉnh táo lại, không vội, La Thụ Hâm, mà có thời gian ba năm, tạm thời không vội.

Hạ Tuyên mang túi văn kiện đi ra ngoài, một người phụ nữ cao gầy đã đứng ở cửa, một thân trang phục công sở khéo léo với mái tóc ngắn ngang vai gọn gàng, cho người ta một loại cảm giác mạnh mẽ vang dội, người này hẳn là a Huệ trong miệng giám đốc đi.

“Xin chào, tôi là thư ký giám đốc, Lý Huệ, cậu có thể gọi tôi là chị Lý.”

Hạ Tuyên biết nên nghe lời, nhếch miệng cười, “Chị Lý khỏe, tôi kêu Hạ Tuyên, vừa mới tới đây, có cái gì làm không đúng, mong thông cảm nhiều.”

“Ừ, vậy đi, có cái gì không biết có thể tới hỏi tôi.”

Lý Huệ khẽ gật đầu, từ trong ánh mắt có phần nhu hòa của cô có thể nhìn ra được ấn tượng đầu tiên đối với người mới Hạ Tuyền này rất tốt.

Hạ Tuyền sống lại – Chương 6

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Này, đồng nghiệp mới, rất hân hạnh được biết cậu, tôi là Chu Trạch.” Hạ Tuyền vừa mới đặt đồ trên tay xuống, sát vách liền xuất hiện một khuôn mặt đầy ý cười.

“Xin chào, Chu Trạch, tôi là Hạ Tuyền, rất hân hạnh được biết cậu, cũng xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Ai, không cần khách khí như thế, gọi tôi A Trạch là được rồi, tôi cũng vừa mới vào đây không lâu.” Chu Trạch gãi đầu một cái.

Hạ Tuyền gật đầu, “Được, A Trạch. Cậu cũng có thể gọi tôi là A Tuyền.”

“Ken két.” Cửa phòng giám đốc từ bên trong mở ra, đầu Chu Trạch trong nháy mắt rụt trở lại, La Thụ Hâm mắt nhìn thẳng đi qua bên cạnh bọn họ.

Nhìn thấy giám đốc đi xa, Chu Trạch mới lần thứ hai nhô đầu ra, “Khà khà, tan tầm tán gẫu.”

“Được.” Hạ Tuyền bật cười, kinh khủng đến vậy sao?

Văn kiện La Thụ Hâm đưa cho, đều là danh sách của mấy tháng này, Hạ Tuyền vốn học thiết kế quảng cáo, đối với nghề nghiệp này có thể nói là hết sức quen thuộc, phương pháp xử lý của mỗi công ty tuy nói đều đại khái giống nhau, nhưng vẫn tồn tại khác biệt nhất định.

Trước tiên làm quen với cách làm việc của nơi này, là ắt không thể thiếu, vì vậy Hạ Tuyền xem không một lời oán hận nào, còn càng xem càng say mê, cảm thấy được phương pháp xử lý của công ty này rất tốt, thủ pháp cũng rất quen thuộc, thật đáng giá để cậu học tập.

Vị trí của Hạ Tuyền ở ngay đối diện cửa phòng giám đốc, chỉ cần người ở bên trong vừa mở cửa, có thể lập tức nhìn thấy Hạ Tuyền đang lười biếng hay là chăm chỉ.

Cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy vị trí này chính là, vị trí đầu máy bay, rất dễ trông thấy, hoàn toàn không có cách nào lười biếng, thực sự là vị trí nơm nớp lo sợ mà công tác.

Bất quá, hăn cũng sẽ không xoi mói quá nhiều là được rồi.

“Ken két!” Cửa lớn phòng giám đốc lại một lần nữa mở ra, bóng người lại một lần tại thoáng qua Hạ Tuyền đang nhìn văn kiện, Hạ Tuyền ngẩng đầu nhìn bóng dáng La Thụ Hâm, trong đầu rất không lương thiện toát ra năm chữ lớn —— anh ta rất rảnh à.

Đây đã là lần thứ chín anh ta đi ra, trong đó rót nước năm lần, đi vệ sinh ba lần, còn có một lần đứng ở bên cửa sổ nhìn phong cảnh mười lăm phút.

Hạ Tuyền cảm thấy được người này thật hiểu rõ được làm nghỉ kết hợp*.

(*: Gốc: ‘lao dật kết hợp’ – Kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi.)

Ở phương diện này, e rằng Lý Huệ là người trải nghiệm sâu sắc nhất, ai có thể nói cho cô biết, cái vị cuồng công tác lúc thường chỉ hận không thể mỗi ngày đem toàn bộ thời gian bỏ trên công việc, ngay cả cơm trưa cũng thường xuyên quên ăn, có thể ở trong phòng làm việc giải quyết thì

tuyệt đối sẽ không ra ngoài, ngày hôm nay tại sao lại “lãng phí thời gian” đi ra lấy nước?

Hơn nữa, loại chuyện lấy nước nhỏ nhất này, để thư ký cô đây tới làm là được rồi, càng quái dị hơn chính là, lấy nước chỉ uống có một hai ngụm, rồi để nguội trên bàn, sau đó lại đi ra ngoài lấy.

Giám đốc La ngài làm sao vậy? Có phải là bị bệnh hay không? Bị bệnh phải trị, được không? Diện tích bóng ma trong lòng chị Lý không ngừng mở rộng, mà không ai hay biết.

La Thụ Hâm ngồi ở trên ghế, mười ngón xiết chặt đặt trên bàn, ánh mắt rơi vào nửa cốc nước nóng kia, chỉ thấy anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lông mày hơi nhíu một chút.

Mười phút, nước hẳn là nguội rồi.

Rót nước đã đi năm lần, nhà vệ sinh đi ba lần, La Thụ Hâm suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy vẫn còn có thể đi lấy nước thêm mấy lần nữa, gần đây khí trời quá khô hanh, cần bổ sung nước...

Âm thầm giơ ngón cái vì sự nhanh trí của chính mình, La Thụ Hâm tâm tình sung sướng lật đồng văn kiện tịch mịch suốt một buổi sáng ra, mới vừa nhìn được mấy dòng, lại liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

Trong mắt có chút bất mãn, tại sao mới qua có hai phút, đồng hồ này hỏng rồi đi, có phải là nên thay không?

Đồng hồ đeo tay vô tội trúng đạn ngạo kiều : Thay cái lông? Mi mới hỏng rồi ấy.

Nhưng không quản La Thụ Hâm đang suy nghĩ gì, đang làm gì, thời gian một buổi sáng cứ như vậy bỗng nhiên trôi qua trên đầu ngón tay, bất tri bất giác đã đến thời gian nghỉ trưa.

Nghỉ một cái, Chu Trạch lập tức sôi nổi lên,

“A Tuyền, tôi vừa mới thương lượng với mọi người xong, đêm nay cùng đi ăn một bữa đi?”

“Ừ, được.” Hạ Tuyền duỗi thắt lưng, đứng lên hoạt động phần cơ thể dưới. Đối với loại chuyện có thể làm sâu đậm tình cảm với đồng nghiệp này, hẳn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

La Thụ Hâm vừa đẩy cửa đi ra thì nghe được câu này, nhanh chóng liếc mắt nhìn Hạ Tuyền, một cô gái nhìn thấy La Thụ Hâm, thuận tiện hỏi: “Giám đốc muốn cùng đi không?”

La Thụ Hâm dè dặt gật đầu.

Một đám người “ba” một tiếng đứt đoạn dây trong não, giám đốc luôn luôn chỉ biết có công việc thế mà lại đáp ứng! Đáp ứng! Ứng!

Cả ngày hôm nay là làm sao vậy, cả đám trong phòng làm việc đều anh nhìn tôi một chút, tôi nhìn anh một chút.

Cho dù đối mặt với ánh mắt thách thức mãnh liệt như thế, La Thụ Hâm vẫn như trước bất động như núi.

“Hạ Tuyền, cậu lưu lại một chút.”

Hạ Tuyền hiển nhiên nhận ra tâm tình bọn họ có thay đổi, là quá mãnh liệt được không? Chỉ là còn chưa kịp nghĩ sâu, nghe đến cấp trên gọi mình, phản ứng có điều kiện mà đáp một tiếng: “Được.” Chu Trạch vỗ vai Hạ Tuyền, “Buổi tối tập hợp nhé, A Tuyền.”

A Tuyền? Hai mắt La Thụ Hâm sáng lên, anh còn chưa có gọi thân thiết như vậy đâu?

Vì vậy, vị giám đốc bụng dạ hẹp hòi nào đó đã nghĩ tới việc làm sao sử dụng công việc để dẫn dắt bạn nhân viên công tác đáng thương nào đó.

“Àt xì ~ ” Chu Trạch đã cùng đồng bạn đi xa đánh cái hắt xì siêu lớn, Chu Trạch cau mày xoa xoa mũi, thầm nghĩ, là tiểu yêu tinh kia nhớ bốn thiếu gia. (OvO)

“Giám đốc, có chuyện gì không?” Hạ Tuyền nghiêm túc đối mặt với La Thụ Hâm, cũng không có cảm giác gì đặc biệt, có hạng người gì là hãnh chưa thấy, cấp trên càng xoi mói hơn hãnh cũng đã gặp qua rồi.

“Tôi là La Thụ Hâm tốt nghiệp đại học XX, tốt nghiệp cùng một trường với cậu, chỉ là lớn hơn cậu ba khóa.”La Thụ Hâm một hơi hết sức lực nói.

Hạ Tuyền sững sốt một chút, giữ hãnh lại là vì nói đến cái này?

“Tôi biết.”

“Biết sao.”Đồng tử sau tròng kính trong nháy mắt mở to hơn, La Thụ Hâm có chút mong đợi, chờ đoạn sau của Hạ Tuyền.

“Đương nhiên biết, anh chính là danh nhân của trường chúng ta mà, rất nhiều vị giáo sư đều dùng anh để nêu ví dụ.”Tuy rằng không biết anh đang mong đợi cái gì, bất quá Hạ Tuyền vẫn dựa theo tình hình thực tế nói.

“Là như vậy à...”La Thụ Hâm có chút mất mát tự lẫm bẫm.

Còn muốn như thế nào? Hạ Tuyền trừng mắt nhìn, nhìn thấy bộ dáng người trước mắt có vẻ như có hơi mất mát, lẽ nào, hãnh nói sai?

“Cái kia, chúng ta cùng đi ăn cơm trưa đi, nếu đã tốt nghiệp cùng một trường, cũng là loại duyên phận.”Rất nhanh, La Thụ Hâm liền khôi phục như cũ, phát ra lời mời với Hạ Tuyền, chỉ là tốt cho một câu nói, bị anh nói

tới khô cằn, hoàn toàn không có bộ dáng lúc làm việc, hai tay nắm chặt chẽ sau lưng, cơ thịt trên mặt lại càng căng thẳng, thoạt nhìn giống hệt như đang tức giận.

Hạ Tuyền nhìn bộ mặt tức giận của anh, tâm lý sợ hãi, chuyện này... Đây không phải là tiệc Hồng Môn* đi? Hẳn có thể từ chối không? Có thể không?

(* : Buổi dạ yến có ý nghĩa quyết định giữa các thế lực chính trị Trung Hoa cổ đại vào năm 206 trước Công nguyên. Trong buổi dạ yến, Hạng Vũ đã tìm cách giết chết kình địch Lưu Bang. à tiệc Hồng Môn dùng chỉ những bữa tiệc ‘lành ít dữ nhiều’, là cuộc đấu trí căng thẳng giữa những người tham gia.)

Bất quá rất hiển nhiên, từ chối lời mời của cấp trên là không thể nào, hẳn cũng không muốn ngày đầu tiên đi làm đã bị cấp trên của mình dán thẻ vàng.

“Là vinh hạnh của tôi.” Vì vậy đáp án bật thốt lên.

Nghe vậy, La Thụ Hâm vẫn mặt bằng phẳng như nước, sóng lớn không sợ, thế nhưng anh mở khóe mắt, khóe miệng khẽ hé ra, từng cái biểu hiện của anh, vào giờ phút này hoàn toàn là vui vui mừng.

Nhìn thấy bộ dáng đối phương rõ ràng có chút vui vẻ, Hạ Tuyền yên lặng nghĩ trong lòng, tâm tư của cấp trên mày đừng có đoán, đoán đến đoán đi mày cũng không đoán được.

o(^ ^)o Cấp trên nhà hẳn, có chút kỳ quái.

Hạ Tuyền sống lại – Chương 7

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Giải quyết xong cơm trưa, trở lại công ty, cùng các đồng nghiệp hàn huyên lên trời, lại nghỉ ngơi ngắn ngắn một hồi, Hạ Tuyền lần thứ hai vùi đầu vào xem văn kiện mặc thời gian trôi đi.

Rất nhanh, lại đến giờ tan sở, lúc giám đốc một mình đi ra rót nước, ngắm phong cảnh, Hạ Tuyền bày tỏ hãnh đã hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Buổi tối là buổi tụ họp chào người mới đơn giản, bọn họ chọn một nhà món cay Tứ Xuyên, cái này lại rất phù hợp với khẩu vị Hạ Tuyền, hãnh thích ăn cay, hơn nữa đặc biệt thích loại kia, nhưng đáng tiếc là, không thể ăn nhiều, ai bảo hãnh có một cái dạ dày không chịu nổi tàn phá chứ?

Như điều này vẫn như trước không thể ngăn cản sự yêu thích cùng chung tình của hãnh đối với vị cay.

Bàn cơm là nơi dễ dàng đáp nỗi tình cảm nhất, cũng là nơi dễ tán gẫu bát quái nhất, Hạ Tuyền là người mới, đứng mũi chịu sào gặp nạn chính là hãnh.

Tướng mạo Hạ Tuyền không tệ, một thanh niên rất anh tuấn, cười lộ lên là xuất hiện hai lúm đồng tiền ở hai bên má, cả người đều đặc biệt khiến người ta có hảo cảm, khiến người khác cảm thấy được trò chuyện cực kỳ tốt.

Chỉ có người quen hãnh mới biết, nhìn là kẻ tính tình mềm nhẹ, thật ra chính là người phi thường cố chấp, đã nhận định một chuyện hoặc một

người, sẽ rất khó để khiến hắn quay đầu lại. Tình cờ còn có thể tha cho mấy kẻ ngu ngốc, nhưng phúc hắc lên thì tuyệt đối không phải là tên mắt trắng*.

(*: tuyệt đối không bỏ qua.)

Mấy đồng nghiệp cứ như vậy đào móc gốc gác Hạ Tuyền ra, có bạn gái không hả? Ờm, vừa mới chia tay. Ủ ừ ừ, chia tay à chia tay à, mấy cô kia không phải có cơ hội sao? Học ngành gì? Thiết kế quảng cáo, ồ ồ ồ, thế hả, không phải chuyên nghiệp ngành này rồi sao, đến công ty bọn họ làm gì. Tốt nghiệp trường nào? Đại học XX.

Ồ? Vậy không phải cùng một trường đại học với giám đốc sao?

“Đúng vậy.” Hạ Tuyền cười gật đầu, “Giám đốc là học trường tốt nghiệp sớm hơn tôi ba năm, lúc mới đầu tôi cũng rất giật mình.”

“Nói đến bạn gái, tôi có một em gái lớp dưới rất không tệ nha, tiểu Tuyền có muốn suy xét tới hay không?” Một đồng nghiệp nữ cười đùa giỡn.

“Ba!” Một tiếng, là tiếng cốc nặng nề để lên bàn, La Thụ Hâm mặt tối sầm lại, mọi người trong nhất thời yên lặng, bầu không khí ngưng đọng.

Bọn họ sao lại quên mất còn có một vị đại phật như thế ở chỗ này chứ? Bất quá cái câu chuyện cười nhỏ kia hình như không có vấn đề gì mà?

Hạ Tuyền liếc mắt nhìn, vừa vặn bắt được một màn La Thụ Hâm tránh né ánh mắt.

La Thụ Hâm chột dạ tránh khỏi tầm mắt Hạ Tuyền, tâm lý không khỏi có chút hối hận. Tại sao nhất thời lại kích động chứ, cô ta thích nói thì để cô ta nói, Tuyền Tuyền mới không tiếp nhận đâu.

Cậu ấy vừa rồi có nhìn thấy không? Sẽ không có nhìn thấy đi! Nhìn thấy là tốt rồi, không không không, không thấy mới tốt...

Ai cũng không chú ý tới giám đốc của họ đang xoắn xuýt tâm tư nhỏ này.

May mà, món ăn họ gọi trước đó đã bùng lên bàn, không bao lâu liền náo nhiệt lên, chỉ là không chăm chăm vào Hạ Tuyền như vừa rồi nữa.

Hạ Tuyền cũng để chút cảm giác quái dị vừa nảy ra sau đầu, bắt đầu chuyên chú ăn. Mỹ vị nha! Đối mặt một bàn mỹ thực mà chính mình yêu quý, ai sẽ từ chối? Ai có thể cự tuyệt?

Cái gì? Dạ dày không chịu nổi tàn phá phải làm sao bây giờ? Trên đời này không phải tồn tại cái gọi là thuốc tiêu hóa sao?

La Thụ Hâm tự nhận là vô cùng bí mật thỉnh thoảng mới phiêu ánh mắt sang Hạ Tuyền bên kia, chỉ khổ cho đồng nghiệp ngồi giữa bọn họ, giám đốc loại hành vi này của anh thật sự được sao? Thật sự là đại trượng phu sao?

Thế nào cũng phải nói tới, một bữa cơm cũng được coi như viên mãn, lúc người mới chủ động đi tính tiền lại càng hoàn mỹ hơn, lại dường như loáng thoáng phát hiện cái gì đó bên trong?

Cáo biệt nhóm đồng nghiệp mới xong, Hạ Tuyền cầm áo khoác trong tay đứng ở ngoài cửa nhà hàng, mặc trên người một chiếc áo sơ mi, nóng. Miệng cũng thỉnh thoảng hít vào một hơi khí lạnh, trên mặt đỏ hồng, cay.

Bất quá đáng giá, bữa này ăn ngon thật đã nghiền nha.

Nhìn qua người vẫn luôn đứng ở bên cạnh một chút, “Giám đốc, anh còn chưa về sao?”

“Chờ cậu.”La Thụ Hâm phun ra hai chữ, sau đó sững sờ, cái này có phải hơi quá trực tiếp không?

“Hả, có chuyện gì không?” Hạ Tuyền cũng không cảm thấy có cái gì kỳ quái, không ở công ty, thái độ của hắn cũng trong lúc lơ đãng trở nên tùy tiện. “Đúng rồi, lúc làm việc quên hỏi A Trạch bọn họ, tôi nghỉ ngơi ở đâu.” Hạ Tuyền thuận miệng nói, quá say mê xem mấy tờ đơn, toàn quên hỏi Chu Trạch bọn họ, vừa vặn lúc này có sẵn người biết đến tình huống.

Câu thuận miệng nói lại khiến cho La Thụ Hâm nhất thời hoảng hốt, ho nhẹ một tiếng cố gắng tự trấn định xuống, mới mở miệng nói.

“Tôi muốn nói chính là chuyện này, trước quên nói, ký túc xá mới của công ty còn đang chỉnh trang, thế nhưng lại đã nói chuyện bao ở, cho nên, rất xin lỗi, không có nói trước cho cậu.”

“A.” Hạ Tuyền sững sờ, mới? “VẬY nơi cũ đâu? Tôi cũng có thể ở tạm được.” “Chỗ cũ, đã đầy người.” La Thụ Hâm không biến sắc tiếp tục nói dối.

Hạ Tuyền nhíu lông mày, suy nghĩ chốc lát, cảm thấy được nếu như trang trí không lâu nói, có thể chờ một chút.

“VẬY đại khái bao lâu có thể ở được, nếu không lâu, tôi có thể chờ một chút.”

“Cái này, bởi vì là nhà mới, cho nên không mấy tháng thì không làm được.” La Thụ Hâm có chút không nắm được phát triển, nói như vậy có thể trực tiếp khiến người ta chạy mất không nghĩ, tâm kiên quyết, nói tiếp “Hạ Tuyền, tôi rất thương thức năng lực của cậu, hi vọng cậu sẽ không vì loại chuyện nhỏ này mà rời khỏi công ty chúng tôi, đối với chuyện này tôi cảm thấy rất xin lỗi.” Việc nhỏ? Hạ Tuyền thật sự rất muốn cho anh ta một cái lườm nguýt.

“Nếu như cậu không chê, chỗ tôi ở có khách phòng, hơn nữa còn rất lớn, chẳng hề kém so với điều kiện chỗ công ty cung cấp, vậy đi, trước cậu có thể đến chỗ tôi ở, hơn nữa tôi sống một người, thêm một người sống

chung cũng tốt, lại nói chúng ta lại là sư huynh đệ, đều tốt nghiệp từ cùng một cái trường cũ...” Hạ Tuyền hắc tuyền, đại ca, hình như anh nhằm trọng điểm rồi. La Thụ Hâm nói khô cả họng, hơn nữa mượn cố càng ngày càng oai, nói xong tới cuối cùng giọng lại càng ngày càng nhỏ, đầu cũng càng ngày càng thấp... Cuối cùng chính anh cũng không biết bản thân đang nói cái gì nữa.

“Phốc!”

Nhìn giám đốc cúi thấp đầu đứng ở trước mặt mình, Hạ Tuyền rất không nể mặt mũi mà cười ra tiếng, cái người hận không thể nhét đầu vào cổ này, thật sự là giám đốc nghiêm túc nhà hắc sao? Hắc có vẻ như phát hiện ra một chuyện, vị giám đốc bình thường nghiêm túc thận trọng này, ở trước mặt hắc thật sự không hề có một chút bộ dáng giám đốc lúc thường nào.

Nghe tiếng, La Thụ Hâm đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyền, Hạ Tuyền bị anh nhìn liền ngượng ngừng ngừng cười, rất không có thành ý mà xin lỗi, “Xin lỗi, giám đốc, tôi chỉ là thật bất ngờ khi nhìn thấy giám đốc... ặc... lộ ra ngoài một mặt như thế, cho nên...” Nhất thời nhẹn không được.

“Kia, vậy cậu có muốn sống cùng tôi không?”

La Thụ Hâm cũng không biết nên nói gì, cuối cùng lặp lại vấn đề lúc trước, chỉ là lời nói ra khỏi miệng xong, trắng trợn đến muốn anh muốn cắn đầu lưỡi của mình.

“Đương nhiên, cấp trên đã ra lệnh, nhân viên tự nhiên phải tuân thủ, chỉ cần giám đốc anh đủ yên tâm với tôi.” Hạ Tuyền mặc áo vào, lông mày mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời, đều đã nói đến mức này, còn cự tuyệt liền thể hiện là làm kiêu. (Lừa sói về nhà thành công =))))

Liếc nhìn thời gian, đã sắp chín giờ, “Vậy tôi...” Ngày mai sẽ chuyển đi...

“VẬY BÂY GIỜ THU DỌN ĐỒ ĐẠC QUÁ LUÔN ĐI.” LA THỤ HÂM HIẾM THẤY KHÔNG LỄ PHÉP NGẮT LỜI NGƯỜI KHÁC.

“HIỆN TẠI?” HẠ TUYỀN KINH NGẠC NHÌN SANG, NHÌN THẤY MỘT ĐÔI MẮT TRẦN NGẬP MONG ĐỢI, CÙNG VỚI NGÓN TAY NHẸ NÂNG KÍNH MẮT, LẠI THẤY ĐƯỢC, ÁNH MẮT THEO NGÓN TAY DI ĐỘNG, THỰC SỰ LÀ ĐÔI TAY XINH ĐẸP, NGÓN TAY THON DÀI, KHÔNG CÓ KHỚP LỖI RA, DA DẸ NHẮN BÓNG, PHỐI HỢP DƯỚI ÁNH ĐÈN, CÓ CHÚT RẠNG NGỜI RỰC RỠ, NHÌN RA ĐƯỢC ĐÃ ĐƯỢC CHỦ NHÂN BẢO DƯỠNG RẤT TỐT...

“ĐÚNG, HIỆN TẠI, CÓ THỂ KHÔNG?” LA THỤ HÂM NHẸ GIỌNG NÓI, NGŨ KHÍ CHẬM CHẬM NHU HÒA.

“ĐƯỢC...” MỘT CHỮ “ĐƯỢC” BẬT THỐT LÊN.

“VẬY ĐI THÔI.”

HẠ TUYỀN NHÌN GIÁM ĐỐC QUAY NGƯỜI ĐI VỀ PHÍA TRƯỚC, HẮN VỪA NẤY LÀ TRÚNG KẾ? HỒI TƯỞNG LẠI ĐÔI TAY CÓ THỂ NÓI LÀ HOÀN MỸ KIA.

BẮT ĐẮC DĨ ĐỜ TRÁN THAN THỞ, CÓ LẼ QUẢ THỰC LÀ NHƯ VẬY, THÓI QUEN NÀY XEM RA KHÔNG ĐỐI ĐƯỢC.

KHÔNG SAI, HẠ TUYỀN CHÍNH LÀ MỘT TÊN CUỒNG TAY HÈN HẠ.

KHI THẤY LA THỤ HÂM LÁI XE ĐƯA MÌNH VÀO MỘT TIỂU KHU XA HOA, HẮN KHÔNG NHỊN ĐƯỢC CÓ CHÚT GIẬT MÌNH, BẮT QUÁ VỪA NGHĨ TỚI GIÁ TRỊ CON NGƯỜI TƯ BẢN CỦA ĐỐI PHƯƠNG, THÌ LẠI BÌNH TĨNH.

HẠ TUYỀN TỪ TRONG CỘP SAU LẤY VALI HÀNH LÝ CÙNG ĐỒ ĐẠC THU DỌN TRONG CÔNG TY LÚC TRƯỚC RA, LÚC ĐANG MUỐN KÉO VALI HÀNH LÝ HỎI XEM ĐI NHƯ THẾ NÀO, KHÔNG NGHĨ TỚI BỊ NGƯỜI NHANH CHÂN ĐẾN TRƯỚC.

LA THỤ HÂM MỘT TAY KÉO VALI HÀNH LÝ QUÁ, ĐI Ở PHÍA TRƯỚC DẪN ĐƯỜNG CHO HẠ TUYỀN.

“Bên này.”

“À, được.”

Hạ Tuyền đổi thành hai tay bê hộp giấy đi theo sau La Thụ Hâm, cũng không nhìn thấy trong mắt giám đốc La đi phía trước đang bắn ra một luồng phật chặn giết phật ma chặn giết ma tàn bạo.

Ai dám đến cản đường, giám đốc La gia nhất định sẽ khiến cho hắn có đi mà không có về.

“Keng ~” Hạ Tuyền cùng tiến vào thang máy, nhìn thấy La Thụ Hâm bấm vào con số 25.

“Giám đốc nhà anh ở tầng 25 à.” Thật cao, tầng cao nhất đó.

“Đúng vậy, khung cảnh rất tốt.”

Người nào đó chưa từng ở qua nhà cao như vậy cười không nói.

“Hoan nghênh vào ở.” La Thụ Hâm mở cửa ra, nói ra bốn chữ chờ đợi đã lâu. Lúc phun ra bốn chữ này, gần như là lệ nóng doanh tròng, vốn dĩ anh những năm này vẫn luôn mong đợi, vẫn luôn không hề từ bỏ, chỉ vèn vện như vậy, cũng đã cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

“Quấy rầy.” Hạ Tuyền cười đáp lại, không chú ý tới La Thụ Hâm dị dạng sau lưng, sau khi đi vào, lập tức liền bị bố cục trước mắt hấp dẫn.

Sàn nhà bằng gỗ, ghế sofa bằng da thật, giấy dán tường vàng nhạt, cửa sổ sát đất rèm màu xanh nhạt, tivi LCD...

Hai tầng? Cầu thang phục cổ, chỗ cầu thang tiếp với cửa sổ, có một cái giá sách gắn tường, bên trên để nhiều ít vài cuốn sách, có chỗ thì không để sách, thay vào đó là một chậu bonsai nhỏ đáng yêu, toàn bộ đều là lá xanh, cũng có vài bông hoa nhỏ.

Trên bàn trà bày mấy quyển tạp chí chính tề, một đĩa hoa quả, còn có một lọ hoa được cắm một bó bách hợp rất thanh nhã.

Không nghĩ tới một người thận trọng nghiêm túc như thế, bố trí trong phòng lại ấm áp như vậy, có sức sống như vậy, cũng không biết tầng hai là bộ dáng gì.

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Thế nào?” Thấy đối phương đánh giá xong, La Thụ Hâm nhẹ giọng hỏi.

“Rất đẹp, rất ấm áp.” Hạ Tuyền chân tâm tán thưởng, rồi trêu chọc câu, “Người may mắn ở cùng một chỗ với giám đốc trong tương lai, nhất định là người đủ may mắn.”

“Cậu thích là tốt rồi.” La Thụ Hâm tự lẩm bẫm, không nói gì thêm, đi tới một căn phòng đẩy cửa ra, kéo vali tới bên tường, mới quay đầu lại nói: “Đây là chỗ ở của cậu, có cái gì không hài lòng thì trực tiếp nói với tôi.”

Hạ Tuyền hơi quét mắt liếc một cái, hẳn không yêu cầu quá cao về chỗ ở của mình, chỉ là liếc mắt một cái, hẳn có thể cảm thấy người bố trí căn phòng này đã dụng tâm, vậy thì càng không có gì có thể nói, để hộp giấy lên trên bàn, cười lắc lắc đầu.

“Không cần, như vậy cũng rất tốt.”

“Vậy thì tốt, hiện tại quá muộn rồi, ngày khác lại dẫn cậu đi xem nhà một chút, phòng vệ sinh ở phía bên trái cửa phòng, đi thẳng có thể nhìn thấy, đồ dùng tẩy rửa tôi đã bỏ ở chỗ đó.”

La Thụ Hâm đơn giản thông báo với Hạ Tuyền.

“Được rồi, cảm ơn.”

“Không cần khách khí, vậy cậu đi nghỉ sớm một chút đi, đồ đạc có thể muộn chút chỉnh cũng được.” “Được, giám đốc anh cũng vậy.” Hạ Tuyền gật đầu.

La Thụ Hâm khẽ gật đầu, quay người đi về phía cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhìn trên khay trà kia buộc tâm mang lên hoa bách hợp, thoáng cau mày, luôn cảm thấy thật giống có chuyện gì không có làm.

A, đúng rồi! La Thụ Hâm tay nắm thành quả đấm nhẹ nhàng đánh vào một lòng bàn tay khác, sao lại có thể quên mất việc quan trọng này chứ.

Sau đó quay người mở cửa phòng, nhìn Hạ Tuyền đang khom lưng thu dọn đồ đạc, nói câu: “Hạ Tuyền, ngủ ngon.””Ha, ngủ ngon.” Hạ Tuyền ngẩng đầu trả lời.

Được đáp lại, La Thụ Hâm một mặt thỏa mãn mà khép cửa lại, trở lại phòng ngủ của mình, vui rạo rức tắm rửa sạch sẽ, xong một mặt thận trọng mà mở ra một file văn bản ra, nhập password, hồi tưởng lại hành trình hôm nay, vui vẻ mà click ở phía trên.

Hằng ngày:

Làm việc với nhau √

Thân thiết hơn* √√ (điều này rất quan trọng)

(* : nguyên văn : cùng nhau kết – 一起滋 ???)

Cùng ăn cơm trưa √

Chú thích: Cũng cùng nhau ăn bữa tối √ (đồng nghiệp công ty) trong ngoặc không quan trọng

Chúc ngủ ngon √ (thiếu chút nữa đã quên rồi, là mình không tốt)

Hôn ngũ ngon × (phải tiếp tục cố gắng cố gắng một chút, up up up)

Tiến độ:

Dắt tay: 0%

Hôn môi: 0%

Bày tỏ: 0%

...

La Thụ Hâm có chút mất hứng dừng tiếp tục kéo xuống dưới, sau đó ánh mắt dừng ở vị trí thông thường, lại trở nên cao hứng, giống như là trẻ con.

Thế nào cũng phải nói tới, giám đốc đại nhân của chúng ta là hết sức hài lòng, nhìn thiếu niên cười đến thoải mái trong khung ảnh, đôi mắt La Thụ Hâm hơi cong lên, ôn nhu lưu luyến đến gần như muốn chảy ra nước.

Sáng ngày hôm sau, lúc Hạ Tuyên rời phòng, trên bàn bữa sáng đã chuẩn bị tốt, La Thụ Hâm ở một bên xem tờ báo buổi sáng.

“Giám đốc sớm.” Hạ Tuyên có chút mơ hồ lên tiếng chào hỏi, rồi bay đi nhà vệ sinh thu thập.

La Thụ Hâm: “...”

Tại sao không thể chờ anh đáp lại rồi mới đi, La Thụ Hâm u oán ngồi xồm ở góc tường họa quyển quyển.

Chờ Hạ Tuyên sửa sang xong đi ra ngoài là, bữa sáng vẫn ở trên bàn, giám đốc như trước ngồi ở một bên xem báo, đây là đang chờ hản?

“Giám đốc?”

“Ừm, đi ra rồi, cùng ăn đi.”La Thụ Hâm thả tờ báo xuống, ngồi trước bàn ăn nhìn Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền sờ mũi một cái cũng ngồi xuống, không phải không bao ăn sao? Nghi hoặc trừng mắt nhìn.

“Mua hơi nhiều, không muốn lãng phí.”La Thụ Hâm bình tĩnh giải thích.

Dựa vào đức tính tốt không muốn lãng phí thức ăn, Hạ Tuyền cảm thấy được hãn có nghĩa vụ trợ giúp giám đốc cùng tiêu diệt đồng đồ ăn dễ thương này.

Cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, Hạ Tuyền ra cửa trước tiên, hãn muốn bắt xe công cộng, vào lúc không có tiền lại không xe, đây là phương pháp tiết kiệm tiền nhất.

“Giám đốc, tôi đi trước.”

“Chờ đã, chúng ta cùng đi.”

(⊙o⊙)...

Hạ Tuyền nhìn cây cối cùng người không ngừng quay ngược lại ngoài cửa sổ, như vậy thật sự được sao? Ngồi xe cấp trên cùng đi làm, “Giám đốc, kỳ thực anh không cần phải đưa tôi đi.”

“Không có gì, ngược lại chúng ta cùng làm trong một công ty, hơn nữa chúng ta lại là sư huynh đệ, tôi là tiền bối của cậu, quan tâm tới cậu một chút cũng là nên.”

La Thụ Hâm biết nghe lẽ phải mà trả lời.

Khóe miệng Hạ Tuyền hơi co quắp một chút, nói có đạo lý vậy, hãn dĩ nhiên không còn lời để phản bác.

Trong mấy ngày kế tiếp, như cũ sẽ xuất hiện bữa sáng mua hơi nhiều, như cũ ngồi xe cấp trên đi làm, Hạ Tuyền ngu ngốc đến mấy cũng có thể nhận ra được, việc này không đúng.

“Vụ này không đúng nha.”

“Cái gì không đúng?” Sát vách phát ra tiếng.

“Không có gì.” Hạ Tuyền liếc nhìn Chu Trạch, tiếp tục xử lý công việc trên tay.

“Vậy cậu than thở tức giận cái gì hả.” Chu Trạch mườì phần hứng thú tiếp tục tiếp lời, “Ờ, áp lực công việc quá lớn? Hơn một tuần nữa công ty có tiệc giao lưu, có thể giải tỏa áp lực.”

“Tiệc giao lưu?” Hạ Tuyền quét quanh toàn bộ phòng làm việc, “Chỉ mấy người thôi, lại đòi long trọng như vậy.”

“Ai nha, đương nhiên không chỉ công ty chúng ta, là tổng công ty.” Chu Trạch giải thích.

“Tổng công ty?” Hạ Tuyền một mặt mê man, tha thứ cho hẳn không biết còn có cái tổng công ty.

“Là vậy, chỗ chúng ta chỉ là một phần tổng công ty, là một bộ phận chuyên phụ trách thiết kế quảng cáo mà thôi, còn có rất nhiều, tỷ như bộ tiêu thụ này, phòng tài vụ các loại, chúng ta chỉ do giám đốc La phụ trách, những bộ ngành khác sẽ không can thiệp, nhưng tiệc giao lưu vẫn rất có ý tứ, ăn được nhiều thứ, còn có thể học được không ít đấy. Cậu... Chẳng lẽ không biết?”

“...” Xin tha thứ rằng hẳn thật sự không biết.

“Hóa ra còn có người so với tôi không biết, cảm giác lập tức biến thành tiền bối, cái cảm giác này đừng quá chua xót chứ.” Chu Trạch một mặt rắm thối, sau đó cười thần bí, “Nhớ tới tìm bạn nhảy cho kĩ đấy.”

“Còn phải khiêu vũ?”

“Phải mà, mọi người ở đây đều sẽ, A Tuyên, lẽ nào cậu lại sẽ không?”

“...” Tiệc giao lưu còn phải khiêu vũ, này tính là tiệc giao lưu cái gì?

“Ha ha, vẫn còn thời gian, chậm rãi mà học, rất đơn giản, cậu có thể.” Chu Trạch cho Hạ Tuyên một động tác nhiệt tình mười phần.

Tan tầm trở về là thời gian Hạ Tuyên cho là bình thường nhất, hẳn rất cục được toại nguyện mà ngồi xe buýt xe đi về, may mắn cái người nào đó thường thường tự xưng học trưởng, cũng không nói muốn cùng về, nếu không, áp lực của hẳn thật sự không phải lớn bình thường nữa nha.

Hôm nay trở lại nhất định phải nói rõ ràng với anh ta, cứ như vậy, vẫn luôn cảm thấy là lạ, dù sao, bản thân thật sự không tính quá thân với anh ta, lẽ nào lại bắt người ngăn tay cản người miệng mềm*?

(*: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.)

Hạ Tuyên vừa mới cởi giày, không ngoài ý muốn nghe được tiếng nước cùng tiếng xào rau phát ra từ hướng nhà bếp, bắt đầu từ ngày đầu tiên, đã không giải thích được mà biến thành như vậy, ông chủ còn chưa tới giờ tan việc đã chạy, đương nhiên, việc này không quan trọng, quan trọng là..., chuồn về nhà vì nấu cơm thì rất có vấn đề.

Trọng điểm là, cảm giác có lẽ bởi vì hẳn, cho nên mới khiến giám đốc của mình nghỉ việc, hẳn có cảm giác tội lỗi, rất lớn.

Thượng Đế, hẳn có tội, nghiệp chướng nặng nề.

Hạ Tuyền liền thấy kỳ quái, anh một ông chủ lớn không phải nên rất bận sao?

Cho nên có áp lực nha, một người không quen không biết lại đối tốt với hần như vậy, rất dễ dàng khiến người ta suy nghĩ nhiều, cũng rất dễ dàng khiến lương tâm người ta bất an.

Con người chính là loại sinh vật phức tạp như vậy, có người đột nhiên tốt với bạn, bạn có thể sẽ nghĩ. Hần có ý đồ mục đích gì? Hần có phải là thích mình không? Sau đó bạn sẽ đặc biệt muốn biết nguyên nhân. Hạ Tuyền tự nhận là một người đàn ông sáng sủa, không có gì có thể khiến người ta toan tính, sau đó bọn họ đều là nam, cũng không tạo thành loại ý nghĩ thứ hai.

Kỳ thực, Hạ Tuyền không biết hần trong lúc lơ đãng đã thấy được chân tướng.

“Về rồi à, đã có thể ăn.”

Trạng thái của La Thụ Hâm mấy ngày nay có thể nói đều là phiêu giữa không trung, nấu ăn vì người mình thích là một chuyện hạnh phúc. Chính là không biết chờ chút nữa nghe Hạ Tuyền nói, hần có còn phiêu được không.

Hạ Tuyền nhai nhai đồ ăn, tâm lý có chút tiếc hận, nếu như nói đoán chừng sẽ không có thức ăn ngon như vậy nữa, thật đáng tiếc nha.

Sau khi ăn xong hần tự giác thu dọn bát đĩa mang vào nhà bếp, sau đó ngồi ở vị trí bên trái La Thụ Hâm, tinh tế cân nhắc tỉ mỉ xong, mới mở miệng: “Giám đốc, sau này anh không cần tiện thể phần bữa sáng cùng bữa tối cho tôi nữa.”

Vốn động tác Hạ Tuyền chủ động ngồi xuống cùng anh xem ti vi khiến La Thụ Hâm vui sướng cỡ nào, lại sau khi đối phương mở miệng, khiến tâm tình vui sướng của anh trong nháy mắt rơi đến đáy vực.

“Sao, sao vậy? Không hợp khẩu vị?” Lòng như lửa đốt, anh càng muốn lớn tiếng chửi vẩn tại sao?

“Không phải vậy, tay nghề đó của giám đốc là tuyệt nhất.” Hạ Tuyền nhìn La Thụ Hâm một mặt đen, ánh mắt đảo qua lại cứng ngắc đặt ở trên đầu gối... đôi tay có thể nói là hoàn mỹ, nói tiếp, “Chỉ là, chúng ta ngoại trừ quan hệ cấp trên thuộc hạ ra, cũng chỉ còn sót lại tình cảm sư huynh đệ cách xa nhau ba năm, giữa chúng ta cũng không có giao tình đặc biệt sâu khác, đại khái là tôi không biết suy xét, chỉ là anh như vậy... khiến tôi cảm thấy, tôi giống như là ăn không ở không vậy.”

“Là vì cái này?” La Thụ Hâm khó có được nhìn thẳng hai mắt Hạ Tuyền, “Kỳ thực, tôi làm như vậy là có nguyên nhân.”

Anh ta là nói có mục đích đi, Hạ Tuyền nhún nhún vai, ra hiệu đối phương tiếp tục.

“E rằng cậu đã quên mất, nhưng cậu có ân với tôi.”

Hạ Tuyền sừng sốt: “Cái gì?”

“Đây là thật, khi đó lần đầu tiên tôi gây dựng sự nghiệp, lại không rõ lòng người, bị người cùng hợp tác phản bội, công hết oan ức, khi đó, tôi gặp cậu...”

Thông qua La Thụ Hâm tự thuật, Hạ Tuyền minh bạch, đây chính là người gây dựng sự nghiệp thất bại gặp được hãn tại thời điểm sa ngã nhất, sau đó hãn uốn ba tấc lưỡi làm cho đối phương đứng lên một lần nữa, cuối cùng người này hiện tại thành công, phải báo đáp hãn.

Loại cảm giác tương tự hạc trắng báo ân này sao lại mạnh mẽ như vậy.

Hạ Tuyền: “Tại sao tôi một chút ấn tượng cũng không có?”

Đáp rằng: Cậu say.

Nhớ lại một chút, bởi vì chuyện cha mẹ, đại học xác thực có đoạn thời gian thường xuyên uống rượu, cũng thường xuyên say như chết, kể cả phát sinh chuyện như vậy hẳn cũng không nhớ rõ ha.

Hạ Tuyền gãi đầu một cái, “Cái kia cũng không có gì, hơn nữa, tôi cũng không nhớ rõ.” Báo ân vân vân, có một công việc là được rồi, hiện tại hẳn cũng không có chí hướng gì lớn.

“Không được! Là người thì nhất định phải tri ân báo đáp, cậu cảm thấy chiếm được món hời của tôi, không bằng cậu đưa tiền ăn cho tôi, dù sao tôi cũng tự làm cơm cho mình, bất quá chỉ là nhiều thêm đôi đĩa thôi, sẽ không quá phiền toái.” Biết Hạ Tuyền không thích như vậy, La Thụ Hâm thay đổi phương pháp.

“Hơn nữa, đồ bên ngoài không đủ sạch sẽ, như vậy cũng coi như là đáp lại ân tình khi đó.”

Thật sự là một người tốt, xã hội bây giờ còn có người như thế, thật là hiếm thấy...

Hạ Tuyền suy nghĩ một chút, cở vẻ rất có đạo lý, như vậy so với việc hẳn ăn ngoài, không có gì sai biệt. Hơn nữa, xem bộ dáng có chấp của giám đốc nhà mình, nhất định là muốn đáp lại cái ân tình kia, ký túc xá mới bên kia cũng chỉ mất thời gian mấy tháng, khi đó, chắc có thể thanh toán xong.

Hẳn phát thệ hẳn tuyệt đối không có bởi vì nhân tố giám đốc nhà mình làm món ăn rất hợp khẩu vị mà lưu lại.

Kết quả là dưới ánh mắt mong chờ của La Thụ Hâm, Hạ Tuyền hạ cái đầu tôn quý xuống một chút.

Nhìn bóng lưng Hạ Tuyên trở về phòng, La Thụ Hâm cau mày nhìn hai tay của mình một chút, tại sao lúc này lại vô dụng? Năm tay thả lỏng ra một chút, vị trí đầu ngón tay tróc một chút da —— đã nói thế nào cũng vô dụng mà.

Thì ra là như vậy, quả nhiên nên thay kem dưỡng da. (Д) /

Hạ Tuyên sống lại – Chương 9

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Từ sau cái ngày cùng đối phương nói rõ, giám đốc nhà mình không còn nghỉ việc nữa, điều này làm Hạ Tuyền rất hài lòng, một cấp trên nghỉ việc không phải cấp trên tốt, một thuộc hạ để cho cấp trên của mình nghỉ việc càng không phải là thuộc hạ tốt.

Cấp trên chăm chỉ làm việc, khiến Hạ Tuyền cảm thấy bản thân mình thật sự là một thuộc hạ tốt, cả người đều nhẹ nhõm sung sướng.

Một giây sau, lại bị một tin tức từ Chu Trạch thành công phá vỡ loại tâm tình mỹ diệu này.

Chu Trạch: A Tuyền, cậu luyện khiêu vũ thế nào rồi?

Hạ Tuyền đã hoàn toàn quên hết chuyện này: (☹_☹)

Ngồi ở trên ghế sofa, Hạ Tuyền mặt không đổi xem ti vi, trong lòng suy nghĩ tới vụ tiệc giao lưu, phải khiêu vũ, phải tìm bạn nhảy, điều kiện tiên quyết là hẳn phải biết khiêu vũ đã.

Chẳng lẽ còn phải tìm thầy dạy sao, xem ra là tất yếu, bằng không thì mất thể diện. Chỉ là, không muốn học! Đối với một cái cân bằng lực cực sai người mà nói, khiêu vũ và vân vân, đây không phải là đem hân hưởng trong hố lửa đấy sao?

Quan trọng là... Chu Trạch bắt đầu nói từ ngày kia, đã qua hai ngày, hiện tại học gì thì cũng đã trễ rồi đi.

“Ày...”

La Thụ Hâm vừa tắm xong, mặc áo choàng tắm đi xuống, một cách tự nhiên nhìn thấy bộ dáng Hạ Tuyền một mặt ưu sầu.

“Than thở tức giận cái gì?”

“Giám đốc, công ty có phải là có tiệc giao lưu không?” Hạ Tuyền có chút u oán liếc nhìn giám đốc nhà mình, trải qua nhiều ngày ở chung như vậy, Hạ Tuyền cảm thấy được giám đốc nhà mình thật sự là một người tốt tính dễ nói chuyện, chỉ có điều lúc nói chuyện tình cờ sẽ nói lắp.

“Đúng vậy.” Tính toán thời gian, quả thật cũng sắp đến rồi, “Làm sao vậy?”

“Có phải là cần phải khiêu vũ không?”

“Bởi vì mô phỏng theo cách xã hội thượng lưu, cho nên, sẽ có khiêu vũ mở màn, lúc nghỉ ngơi giữa, cũng có khiêu vũ. Hỏi cái này làm gì?” La Thụ Hâm nói sự thật.

Hạ Tuyền cười đến có chút lấy lòng, “Có thể không nhảy không?”

“Cái này, phần khiêu vũ mở màn là trực tiếp đánh số thứ tự, nếu như bị rút trúng, vậy khẳng định phải lên sàn.” La Thụ Hâm nỗ lực cường điệu trả lời, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, “A Tuyền, cậu không biết nhảy?”

Hạ Tuyền: “...”

Trong mắt La Thụ Hâm cấp tốc tính toán —— không biết khiêu vũ = có thể dạy = tiếp xúc liên tục = càng gần hơn một bước =... Trước tại sao anh lại không nghĩ đến điểm này chứ, chuyện này quả thật là tốt đến không thể tốt hơn nữa.

“Để không bị mất mặt, xem ra tôi cần phải nhanh chóng tìm người dạy thôi.” Hạ Tuyền cầm điện thoại di động lên tìm tòi, hử? Nhìn bàn tay trống không, điện thoại di động đâu rồi?

Ngước mắt nhìn điện thoại di động đột nhiên bay tới trong tay người nào đó, Hạ Tuyền nhú mày.

“Chuyện này... Cái này, tôi có thể dạy cậu.” La Thụ Hâm lấp bắp nói, trên mặt không hề nghiêm túc mấy, ít nhất theo Hạ Tuyền là như vậy.

Kỳ thực, không đúng, La Thụ Hâm nghĩ hẳn sẽ phải khôi phục trạng thái ngay từ lúc vừa bắt đầu nhìn thấy Hạ Tuyền, cái này rất không ổn nha.

Hạ Tuyền nhú mày: “Thật chứ?”

La Thụ Hâm gật đầu: “Thật.”

“Vậy trước anh nhảy một đoạn cho tôi xem một chút.” Hạ Tuyền thật sự rất có hứng thú.

“Được, tôi đi chuẩn bị mấy thứ.” La Thụ Hâm đáp ứng một tiếng, sau đó đứng dậy đi lên tầng.

Chờ lúc La Thụ Hâm xuất hiện lần nữa, dọa Hạ Tuyền nhảy dựng một cái, chỉ là bảo anh tùy tiện khiêu vũ một đoạn mà thôi, này cũng quá long trọng rồi.

Nhìn người mặc trang phục Châu Âu thời kỳ Trung Cổ đứng ở đầu cầu thang kia, rất vừa vặn, lại giống như vị quý tộc thời đó bước ra, trong tay còn cầm một cái máy hát vô cùng có hơi hướm lịch sử.

Hạ Tuyền hắc tuyến.

Luận giám đốc hóa trang trong nháy mắt là thế nào, gấp, online chờ.

#

Mà La Thụ Hâm không nhìn đến cảm xúc của Hạ Tuyền, đã ở một bên tự mình chơi đùa, nói chính xác hơn, e rằng anh đã đắm chìm trong trạng thái điên cuồng làm thế nào để khiến người trong lòng sáng mắt lên.

Lau lau đĩa hát một lần nữa rồi mới bỏ vào bên trong máy hát, La Thụ Hâm chỉ là có chút lo lắng lâu quá không dùng, sẽ xuất hiện tình huống kẹt đĩa.

Âm thanh ưu nhã phiêu dật phát ra, mà La Thụ Hâm cũng ở một bên vào tốt động tác, ánh mắt không hề nhìn Hạ Tuyền, mà là nhìn về một điểm hư không phía trước, sau đó theo nhịp chuyển động.

Mà cũng rất thành công, một người nhảy xong một bài.

Cuối cùng khom lưng cảm ơn, dùng tư thế hoàn mỹ nhất hạ màn.

Không thể nghi ngờ, biểu hiện của La Thụ Hâm rất tốt, ngay cả Hạ Tuyền không hiểu gì về khiêu vũ, cũng có thể cảm nhận được đối phương nhảy thật sự rất tốt, ung dung không vội, khoan thai hoa lệ.

Bước nhảy nối liền, tư thái tao nhã, phòng khách không quá lớn phút chốc trở thành sân khấu của người này, La Thụ Hâm lại như một vị vương tử cùng vị tiểu thư yêu thương nhất khiêu vũ, trở nên có tình cảm hẳn lên, miệng hơi cười, ánh mắt ôn nhu như nước.

“Lợi hại.” Lần này không cần La Thụ Hâm hỏi, Hạ Tuyền cũng đã mở miệng tán thưởng, như thế, vấn đề lại đến.

Loại bước nhảy phức tạp như vậy, độ khó thật cao, hẳn không cần học đâu nhỉ? Tiệc giao lưu, thì thử vận may đi, hiện có nhiều người như vậy, thế nào cũng sẽ không ngẫu nhiên rút phải hắc đầu?

Bước nhảy rất phức tạp mà La Thụ Hâm làm mẫu, một hồi xoay quanh, một hồi bước chậm... Kỳ thực trông đa dạng đều là biến hóa từ

bước cơ bản mà ra, nắm giữ tốt bước cơ bản, mới có thể càng nắm giữ càng nhiều kiểu đa dạng hơn.

Thế nhưng, người không học qua khiêu vũ không biết mà, hẳn chỉ cảm thấy nhìn đẹp, cảm thấy hoa lệ, thậm chí là hoa cả mắt.

Vì vậy, Hạ Tuyên lui sợ, “Cái này có phải rất phức tạp hay không?”

“Sẽ không, chỉ phải học tốt bước cơ bản là được rồi, bước cơ bản không khó, chỉ có mấy nhịp.” La Thụ Hâm mặt lặng như nước, tâm lý lại đang âm thầm trách cứ chính mình, sao lại quên mất, đối phương vẫn chỉ là người mới, đi dùng bước nhảy phức tạp như vậy, còn không phải là làm mất mặt sao?

Hạ Tuyên ngẫm nghĩ, nhìn thấy một bài khiêu vũ đẹp mắt như vậy, trong lòng vẫn là có chút rục rịch.

“Ừ, vậy thử xem sao.”

Lại liếc trên dưới La Thụ Hâm, một bài khiêu vũ xong, người ít nhiều gì cũng có phần nóng, mặt La Thụ Hâm hơi ửng hồng, “Giám đốc, anh có muốn đi thay quần áo không.”

“Không đẹp sao?”

“...” Hẳn có thể nói vừa nhìn là cảm thấy đặc biệt diễn xuất sao?

“Không, rất thích hợp với anh.”

Không nói thêm gì nữa, Hạ Tuyên đứng lên, chờ đối phương chỉ thị.

La Thụ Hâm đem hai chân khép lại song song, sau đó nói với Hạ Tuyên, “Học khiêu vũ hữu nghị, đầu tiên phải nắm được tư thế tiêu chuẩn, cũng chính là dáng đứng ngay từ đầu.”

“Ừm.” Hạ Tuyên học theo.

“Không đúng, hai chân phải khép lại song song, không được mở ra hình chữ ‘八’.”

Nghe vậy, Hạ Tuyên sửa lại.

“Chân phải nhọn nhắm ngay vào giữa hai chân bạn nhảy, trọng tâm tập trung vào chân trước, mà không thể cùng lúc giơ chân lên. Tôi tôi, tôi... trước tiên đảm nhiệm bạn nhảy của cậu...” La Thụ Hâm nói nhẹ nhàng hạ mí mắt, tiếp xúc thân mật... Đến! Đến!!

Hạ Tuyên kè sát lại, chiếu lời của đối phương mà làm.

Quá gần rồi, La Thụ Hâm không dám nhìn thẳng vào Hạ Tuyên, chỉ nhìn Hạ Tuyên mép tóc, cảm thấy thân thể đột nhiên giống như nóng lên, mà nguyên nhân khiến anh biến nóng lại ở tại trước mặt.

La Thụ Hâm cao hơn Hạ Tuyên tầm ba, bốn cm, Hạ Tuyên chỉ cần nhẹ nhàng hất mi mắt lên là có thể đối diện với anh, vì vậy Hạ Tuyên mở mắt ra, nhìn ánh mắt của đối phương, rất nghiêm túc hỏi.

“Sau đó thì sao?”

Tiếp theo La Thụ Hâm cảm thấy giống như có thứ gì đó chậm rãi chảy ra từ lỗ mũi mình.

Sau đó Hạ Tuyên sợ hãi, “Á, giám đốc, anh chảy máu mũi. Chờ chút, tôi đi lấy khăn ướt.” Kế tiếp, La Thụ Hâm ngẩng đầu bịt mũi, khóc không ra nước mắt, lần này quá mất mặt rồi.

“Giám đốc, đây.”

La Thụ Hâm yên lặng tiếp nhận, nội tâm kẻ tiểu nhân đang dùng sức mà rũ sàan nhà, mất mặt ngay trước mặt A Tuyên như thế, thật muốn chết a

thật muốn chết a thật muốn chết a...

“Giám đốc, tôi nghĩ anh nóng trong người, thời gian tới đừng ăn nhiều đồ nóng nữa.” Hạ Tuyên đưa cho La Thụ Hâm cốc nước ấm đặt trên mặt bàn.

La Thụ Hâm yên lặng gật đầu.

Điện thoại di động của Hạ Tuyên vang lên, là Trần Vạn Văn, nhớ ra đã lâu rồi không hề gọi cuộc nào nói cho đối phương biết hẳn hiện tại đã nhận công việc.

“Này, thế nào?... Ờ... Đã đang đi làm rồi, trước quên nói với cậu... Ờ, ừm, được, tối mai gặp.”

La Thụ Hâm ở một bên dựng thẳng lỗ tai đến lớn lên, thế nhưng lời nói của người đầu kia gọi tới thì một câu cũng không nghe thấy, bất quá nghe ý đại khái có lẽ có người hẹn Hạ Tuyên ra ngoài.

Có thể không đi không? Nội tâm kẻ tiểu nhân đã đổi thành hình dáng lẫn lộn đầy đất làm nũng.

Chỉ là, sẽ có người nhìn ra.

“Giám đốc, tối mai tôi có hẹn, cũng không cần làm bữa tối cho tôi đâu.”

Thanh máu sinh mệnh La Thụ Hâm cấp tốc giảm xuống ——K. O!

——o0o——

Về chức vụ của La Thụ Hâm, trước giờ để Quản lí, bản qt và trong QuickTranslator phần dịch nhanh cũng ghi vậy. Có điều đến đoạn đề cập tới bữa tiệc ở chương trước t mới phát hiện chức vụ Quản lí để vào hoàn cảnh không hợp, cho nên đi tra. 经理 là Quản lí, nhưng cũng mang nghĩa

Giám đốc. Xét thấy giám đốc để hợp lý hơn nên t sẽ thay hết thành Giám đốc nhé ^^

Hạ Tuyền sống lại – Chương 10

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lúc chạng vạng, bởi tạm thời không phương tiện gì tới chỗ hẻm, Hạ Tuyền sau khi đúng giờ tan sở, liền đi tới chỗ Trần Vạn Văn nói, trên đường còn liên tiếp nhận được điện khẩn thúc dục từ đối phương.

Vì vậy, lòng hiếu kỳ chẳng hề dồi dào của Hạ Tuyền bị gợi lên, đến tột cùng là chuyện gì mới khiến cho người anh em này của hẻm gặp gặp như vậy?

Đến mới biết, hóa ra là một quán bar, nhìn cái loại trang hoành cực kỳ xa hoa này, thẳng nhóc kia tại sao lại tới chỗ này? Không phải là chọc vào chuyện gì chứ.

Hạ Tuyền bước chân nhanh hơn đi vào bên trong, không nghĩ tới trang trí bên trong ngược lại đơn giản đến thú vị, cái gì mà... điệu thấp xa xỉ có nội hàm, chính là hoàn toàn không phù hợp với bề ngoài.

Là vẻ đẹp tương phản trong truyền thuyết?

Hẻm nhìn xung quanh một phen, người trong quán bar cũng không coi là nhiều, nhưng vẫn không nhìn thấy Trần Vạn Văn, lúc lấy điện thoại di động ra đang định gọi, thì nghe thấy có người đè họng kêu tên của hẻm.

Nhìn theo tiếng kêu, trong một góc nhỏ, Trần Vạn Văn đang dùng sức ngoắc tay với hẻm, đôi mắt cẩn thận nhìn loạn xung quanh, một bộ sợ bị người ta nhìn đến.

Tên ngu ngốc này.

“Cậu đây là đang làm gì thế?”

“Xuyt, cậu nhìn.” Trần Vạn Văn cẩn thận từng li từng tí chỉ về một bên.

Hạ Tuyền thuận theo phương hướng nhìn sang, một cô gái tư thế quyến rũ ngồi ở trước quầy bar, tay cầm chén rượu, tư thế rất tao nhã lại ghẹo người, không cần nhìn nhiều cũng biết là thường xuyên ra ngoài chơi bời.

“Cậu coi trọng cô ta?” Hạ Tuyền có phần không quá tán đồng mà cau mày.

“Cô ấy là người mới vừa vào công ty không lâu, rất có khí chất, chính là loại làm cho người khác cảm giác rất tinh khiết kia, ông đây đối với cô ấy nhất kiến chung tình rồi, ai biết trời vừa tối là cô ấy cho ông xem một màn đại biến thân chứ.” Trần Vạn Văn thất vọng cực độ sau khi rậm rì nói xong liền nằm úp sấp ở một bên giả khóc.

Về phần tại sao nói là giả, Hạ Tuyền còn không biết tính tình nước ti*u của cậu ta sao, thật tổn thương, hàng này sẽ không nháo loạn thế chứ.

“Cậu tìm tở chỉ vì nói chuyện này?” Hãn không hề hứng thú với cái này, “Sau đó thì sao? Cậu muốn làm gì, vẫn sợ bị người phát hiện như thế, hay muốn làm chuyện xấu?”

Trần Vạn Văn rất vô lại mà nằm nhoài trên người Hạ Tuyền, khó có thể tin nói, “Làm sao có khả năng, tở đây là một công dân tốt, cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là, nhóc tiểu Tuyền, anh đây thất tình, anh muốn mua say.”.

Hạ Tuyền giật giật vai, không bỏ rơi, “Mua đi, không ai ngăn cậu, tở phải về.”

“Hức hức hức ~~~ Nhóc tiểu Tuyền thật tuyệt tình mà ~~~~~ “

Hiện tại sao không sợ bị phát hiện nữa? Hạ Tuyền cảm thấy hẳn hoàn toàn không hiểu nổi đường về não người này cấu tạo như thế nào? Đoán qua, nhất định là có đoạn cong queo uốn lượn.

Hạ Tuyền rất bất đắc dĩ, đối với hẳn mà nói, nhìn cái người mua say một chén là gục này, đừng nghịch có được không? Cậu ở nhà tùy tiện lấy một bình rượu trắng. Ồm, không cần một bình, ngay cả một chén nhỏ cũng có thể đạt đến tác dụng say, lại đến quán bar mua say...

Hắn chỉ muốn cười ha ha.

“Bất quá trước đó, cậu bây giờ ra sao?” Trần Vạn Văn đột nhiên nhảy đề tài một cái.

Hạ Tuyền nhú mào, “Rất tốt.”

“Thế nào, tớ nói không sai đi, ông chủ là một cấp trên tốt hả, anh ta một tháng đưa cậu bao nhiêu tiền lương?”

Hạ Tuyền duỗi ra mấy đầu ngón tay giá giá.

Trần Vạn Văn không tin được tròn tròn đôi mắt nhỏ: “Nhiều vậy? Thậm chí sắp đuổi kịp tớ.”

Hạ Tuyền nhún nhún vai, “Người tài giỏi giống tớ, ông chủ người ta còn vội vàng mời kìa.”

“Trời cao vì sao không công bằng với tớ như thế chứ, tớ muốn mua say ~~~” Trần Vạn Văn trong nháy mắt khôi phục về tình trạng mấy chục giây trước.

Hạ Tuyền liếc mắt thấy ánh mắt ai oán của đối phương, trên trán hẳn lên gân xanh, thật sự không muốn thừa nhận hàng này là người anh em hẳn

chơi cùng từ nhỏ đến lớn.

Cái loại này là hoàn toàn thích đùa giỡn, hay IQ EQ đều là số âm đây.

Lúc này La Thụ Hâm vừa mới tắm xong đi ra, đối mặt với một bàn thức ăn, hoàn toàn không thấy ngon miệng, nhìn điện thoại di động nằm yên tĩnh, nếu không, gửi tin nhắn hỏi một chút xem. Dù sao bọn họ đã ở cùng một chỗ, quan tâm tới bạn cùng phòng một chút, cũng là nên.

Cầm điện thoại di động lên mở ra, số liên lạc xếp ở vị thứ nhất trong đó chính là Hạ Tuyền, mỗi lần nhìn thấy cái tên này, tâm lý liền nhu hòa lại.

Do dự mãi, rốt cục lấy dũng khí gõ một tin nhắn ngắn.

—— Tiểu Tuyền, tôi vừa mới tắm xong, cậu đang làm gì đó?
O(∩_∩)O Suy nghĩ một chút, như vậy hình như không tốt lắm? Vì vậy, sau nửa giờ gõ đi gõ lại, liền biến thành như sau.

—— Lúc nào thì trở về luyện khiêu vũ?

“Trần Vạn Văn?”

Trần Vạn Văn và Hạ Tuyền quay đầu lại, nhìn thấy một người phụ nữ đứng sau lưng bọn họ, một thân mặc đồng phục, trong tay còn cầm cặp làm việc, sau khi xác định mình không nhận lầm người thì tự mình ngồi xuống chỗ trống bên cạnh.

Phương Mẫn? Người này Hạ Tuyền nhận ra, hơn nữa còn rất quen, là một cô gái mạnh mẽ rất lợi hại, học luật pháp, gần như lần nào cũng đứng thứ nhất toàn hệ, là niềm kiêu ngạo của học viện, con cưng của giáo viên, nhưng mà Trần Vạn Văn cùng cô, lại vô cùng không hợp.

Chiếc bàn hình tròn, không lớn, có ba cái ghế, Hạ Tuyền cùng Trần Vạn Văn ngồi ở một bên, Phương Mẫn một cách tự nhiên an vị tại chỗ đối

diện Trần Vạn Văn.

“Này, ai cho cô đang ngồi.”

“Đây không phải là Hạ Tuyên sao? Đã lâu không gặp.” Phương Mẫn không nhìn Trần Vạn Văn một thân đâm chọc, quay sang nói chuyện với Hạ Tuyên.

“Này, tôi đang nói với cô đấy.”

“Đã lâu không gặp, gần đây thế nào, có vẻ rất bận rộn à.” Hạ Tuyên giống Phương Mẫn không phản ứng với Trần Vạn Văn.

Trần Vạn Văn: “...”

“Đúng thế, luật sư chính là vậy, dùng não quá độ, đoán mệnh. Tôi đây là vừa mới nói chuyện xong đi ra nhìn thấy các cậu.” Phương Mẫn trả lời sâu xa, sau đó đột nhiên nói, “Lại nói, cậu và người phụ nữ kia chia tay rồi?”

“... Mạc Nhã Lệ? Đã sớm chia tay. Làm sao cậu biết?”

“Chuyện hư hỏng hồi trước của hai người đều lan truyền trong nhóm bạn bè, hiện tại đoán chừng đã truyền khắp đại giang nam bắc. Á đàn bà kia nói là cô ta bỏ cậu trước, nói cậu không có tiền đồ, ở cùng cậu không có tương lai. Tôi có chút không tin, cô ta mới là đồ dây leo, tìm tới cậu đại thụ phong nhã hào hoa này, còn có thể đá cậu? Thật sự có chút hiếu kì rất cuộc là cậu đá cô ta hay cô ta đá cậu.”

Hạ Tuyên không sao cả nói: “Chia tay đều đã chia rồi, ai đá ai trước có gì khác nhau sao?”

“Sao lại không khác nhau, việc đó quan hệ đến mặt mũi ông đây! Nếu nói bị một cô gái đá, quá mất mặt!” Trần Vạn Văn yên tĩnh trong chốc lát ở

một bên rồi cuộc cảm thấy bản thân có đất dụng võ, đối với Hạ Tuyền chỉ hận rèn sắt không thành thép thuyết giáo, “Hơn nữa mấy ngày trước tớ còn nhìn thấy cô ta thậm chí sắp nhào lên người một người đàn ông ngay trên đường, cười đến như hoa, thật buồn nôn chết mất.”

“Hạ Tuyền, đừng nói chị không đứng ở bên cậu, chỉ cần cậu mở miệng, chị đây tuyệt đối có thể giúp đưa cô ta vào đường chết.” Phương Mẫn nhìn thái độ này của hắn, liền biết chắc là người phụ nữ kia tại nói hươu nói vượn.

Hạ Tuyền cười cười, vỗ vỗ vai hai người: “Được, đừng nói tới cô ta, người này là trước đây coi như tôi nhìn không rõ.”

Phương Mẫn nghe hắn nói như vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, cô vốn rất thương thức Hạ Tuyền, lúc trước lựa chọn cùng một chỗ với ả đàn bà kia, cô đã cảm thấy việc này hoàn toàn chính là một đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu, đương nhiên, đóa hoa kia là Hạ Tuyền, còn ả đàn bà, hiển nhiên chính là bãi phân trâu hôi vang trời.

Hạ Tuyền cùng Phương Mẫn lại lục tục uống mấy ly, mới tạm biệt nhau ra về, Trần Vạn Văn cũng không mua say thành công, lúc cậu ta vừa bắt đầu nâng ly rượu lên, thì bị Phương Mẫn đoạt mất.

“Cô làm gì?”

“Người một chén đã gục không tư cách uống rượu.”

Trần Vạn Văn then quá hóa giận: “Mắc mớ gì tới cô hả.”

“Sao lại không liên quan, cậu say rồi còn phải đưa cậu về, không biết thời gian của chị đây rất quý giá sao?” Phương Mẫn theo lẽ tất nhiên trả lời.

Trần Vạn Văn liếc nhìn Hạ Tuyền, nhướn cao lông mày: “Ai cần cô giúp.”

“Bác bỏ, Hạ Tuyền người ta còn phải đi làm, cậu không ngại làm phiền người ta, nhưng tôi không nỡ nhìn cậu phiền nhiều người ta.”

“...”

Rất hiển nhiên, nói đạo lý với phụ nữ không thông được, nói đạo lý với một người phụ nữ là luật sư lại càng vô cùng không có lý trí.

Trần Vạn Văn VS Phương Mẫn lần thứ n, tiếp tục hoàn toàn thất bại.

Một giờ trôi qua, điện thoại di động vẫn im lặng, La Thụ Hâm lấy ra nhìn nhiều lần, xác nhận có phải là hết pin, hết tiền điện thoại.

Sợ là Tiểu Tuyền không thấy? Hoặc là chưa xem được? Hay giả sử điện thoại cậu ấy hết pin? Hoặc là nói cậu ấy...

Không muốn trả lời?

La Thụ Hâm đứng ngồi không yên, bỏ chiếc điện thoại di động nhỏ ra giữa bàn trà, không yên lòng đọc tạp chí, lại giương mắt nhìn nó — vẫn như trước im lặng không một tiếng động.

Đầu óc lại như lơ lửng giữa trời, không trên không dưới, quay đầu nhìn thấy một bàn cơm nước không người hỏi thăm đã sớm lạnh, La Thụ Hâm che hai mắt lại, khẽ cười khổ.

Đã sớm được báo đêm nay người nợ không về, chỉ là cứ suy nghĩ nhớ như cậu ấy trở về thì sao. Suy nghĩ của anh lơ lửng không cố định, thần kinh phảng phất như từng cái nát vụn.

Tới lúc định xem thời gian Hạ Tuyền mới phát hiện điện thoại hết pin, thả lại điện thoại vào trong túi, sau đó dùng chìa khóa riêng mở cửa đi vào.

“Tạch!”

Ánh đèn bật lên, La Thụ Hâm chột đứng lên từ trên sofa, khiến một quyển tạp chí cùng một cái gối rơi xuống.

“Giám đốc, còn chưa ngủ sao?” Hạ Tuyền quét mắt tới trên văn kiện bàn trà, không bật đèn xem văn kiện?

“Ừm, ngủ ngay đây.” La Thụ Hâm cúi đầu khép khép lại áo tắm trên người.

“Nghỉ sớm một chút.” Hạ Tuyền đáp một tiếng, rồi đi về phía căn phòng.

Do dự mãi, rốt cục mở miệng gọi Hạ Tuyền cầm quần áo chuẩn bị tắm lại, “Tiểu Tuyền điện thoại cậu có phải hết pin rồi không.”

“Ừ, đúng vậy, lúc về tới cửa mới phát hiện.” Hạ Tuyền đứng lại, phát hiện đối phương không có gì muốn nói thì tiếp tục đi tắm.

“...” Thật may, chỉ là hết pin, thật sự là một tin tốt, La Thụ Hâm an lòng, không làm gì nữa, chỉ thu dọn văn kiện trên bàn trà một chút rồi về phòng của mình, anh cần không gian để điều tiết lại tình hình bản thân.

Hạ Tuyền sống lại – Chương 11

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Được rồi, nội dung hội nghị hôm nay gồm những việc này, còn có câu hỏi nào không?” La Thụ Hâm quét mắt qua cả đám bên dưới, thấy không một ai nói gì, hần đẩy kính một cái.

“Tan họp.” Nói xong hai chữ cuối cùng, cầm lấy văn kiện trước người, dẫn đầu đi ra ngoài.

Sau khi anh ra ngoài không lâu, có hai nhân viên nữ trong phòng họp bắt đầu tán gẫu.

“Giám đốc La thực sự là muốn thân hình có thân hình, muốn địa vị có địa vị, thật khó có thể tưởng tượng phu nhân sau này của anh ấy như thế nào, tiểu thư danh giá hay là con gái rượu đây?”

“Nói cũng đúng, chẳng qua không biết giám đốc thích dạng phụ nữ nào, chẳng hề có một chút scandal, cũng chưa từng thấy ở cùng một chỗ với ai.” Bên cạnh lập tức truyền đến tiếng nói phụ họa.

Hạ Tuyền không có ý kiến với việc này, bọn họ cũng không phải anh ta, bọn họ làm sao biết được người ta có tình nhân gì gì đó hay không? Song gần nửa tháng này chưa từng thấy quá anh ta ra ngoài thì là thật.

Hần sắp xếp lại giấy tờ, đẩy ghế cùng Chu Trạch đi ra khỏi phòng họp.

“Hầy, cậu thấy thế nào?” Chu Trạch muốn dùng vai đụng vào vai Hạ Tuyền, nhưng Hạ Tuyền cao hơn anh ta, cho nên anh ta chỉ đụng tới vị trí

dưới vai Hạ Tuyền mấy cm, anh ta có chút bất mãn nói, “Cậu sao lại cao hơn tôi hả?”

“Cái gì thế nào cơ?” Hạ Tuyền quét mắt trên dưới Chu Trạch một cái, mới mở miệng, “Nhìn cậu sao? Là lùn thật.”

“Xì... Lớn lên cao to thì ghê gồm sao? Tôi nói là giám đốc La ấy, cậu cảm thấy anh ta thế nào.”

“Rất tốt.” Lên được phòng khách xuống được nhà bếp.

“Chỉ như vậy?”

“Còn có thể thế nào?” Hạ Tuyền hỏi ngược lại.

“Đương nhiên có thể, giám đốc La có thể là thần tượng của tôi đấy, người ta kia là chân chính anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong* người gặp người thích hoa thấy hoa nở xe thấy xe nổ lốp, lại thông minh tuyệt đỉnh khí phách mười phần... Muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tiền có tiền...”

(*ngọc thụ lâm phong: cây ngọc trước gió, chỉ người phong độ tiêu sái, dung mạo tú mỹ.)

Lòng kính trọng của Chu Trạch đối với La Thụ Hâm như nước sông cuộn cuộn kéo dài không dứt.

Hạ Tuyền lườm anh ta một cái, không biết xấu hổ lấy lối nói cũ ra dùng, hẳn nghe không quen nổi, khái quát lại còn không phải là năm chữ — Kim Cương Vương Lão Ngũ* sao.

(*: Người đàn ông hiếm thấy độc thân lại giàu có, đẹp trai, phong độ, tài giỏi,... =..=)

“Không phải là Kim Cương Vương Lão Ngũ sao? Cậu cầm trong tay cái gì thế?”

“Ày, cậu biết đấy!” Chu Trạch ngượng ngùng cười cười, mới nhớ tới trả lời câu hỏi lúc trước của Hạ Tuyền, “Đây là đơn hàng tôi mới nhận, gần đây không có việc gì, nên muốn kiếm thêm chút tiền thôi.”

Hạ Tuyền kinh ngạc, “Công ty cho phép cậu hoạt động riêng à.”

“Sao có thể, đây là dùng danh nghĩa công ty nhận, thì được phép, cậu nếu muốn làm có thể tìm chú Tạ xin.”

Thật là một công ty kỳ quái, trước đó vài ngày hẳn phát hiện nơi này căn bản không giống như một công ty, ngược lại càng giống văn phòng một người, ở đây không yêu cầu gì đặc biệt nghiêm khắc, có thể không mặc quần áo thống nhất, chỉ cần không phải quần áo quá mức khoa trương, trên căn bản là tùy ý mỗi người, hiện tại lại càng khoa trương hơn, còn có thể nhận việc riêng.

Sau khi tách khỏi Chu Trạch, Hạ Tuyền lập tức đi chỗ chú Tạ bên kia, chú Tạ cũng là một nhân vật lớn ở đây, có thể nói là dưới một người trên vạn người, ông ta cũng có phòng làm việc riêng.

Khi thấy chồng đơn hàng kia, Hạ Tuyền cả người đều Sparta*, cuối cùng dưới ánh mắt từ ái dị dạng của chú Tạ chọn một tờ đơn tuyên truyền liên quan tới đồ uống.

(*: Kích động đến mức gào thét.)

Hắn nhìn qua yêu cầu của đối phương, bởi vì là quảng cáo nhỏ, nên không có mấy chỗ đặc biệt, không bao lâu đã có ý tưởng, hẳn cũng không vội, nhìn người xung quanh một chút, nên làm gì thì làm nấy, nhưng cứ cảm giác những người này cực kì thành thối, giống như là ở nhà.

Bọn họ luôn rãnh rỗi như vậy sao?

Hạ Tuyền lặng lẽ hỏi em gái bộ dáng tiểu long* đang thiết bên cạnh một chút.

(*: Ý chỉ dáng người mập mạp.)

Đáp lại: Còn chưa tới lúc bận rộn.

Hạ Tuyền thức thối không hỏi nữa, mà đi đăng nhập QQ, không sai chính là đăng tin cái kia, giờ làm việc còn có thể trộm nói chuyện phiếm, đây là điều trước đây hẳn nghĩ cũng không dám nghĩ tới, gõ vào biểu tượng chim cánh cụt của Chu Trạch, khung chat bắn ra.

Hạ Tuyền: Thời điểm công ty bận rộn là lúc nào?

Chu Trạch: Qua tiệc giao lưu, sẽ cực kỳ bận!!!

Hạ Tuyền: Tại sao?

Chu Trạch: Bởi vì rất nhiều nhãn hiệu đối quảng cáo sẽ gửi đơn hàng tới công ty.

Hạ Tuyền: Tại sao là sau tiệc giao lưu?

Chu Trạch: Không biết.

Hạ Tuyền: Cậu vào bằng cách nào?

Chu Trạch: Giám đốc La bắt tôi vào, lẽ nào cậu không thể sao?

Hạ Tuyền: ...

Chu Trạch: Đúng rồi, cậu tập khiêu vũ thế nào rồi?

Chu Trạch: Tìm được bạn nhảy không?

Hạ Tuyền mặt không đổi sắc nhìn nút × góc trên bên phải, thật đúng là hết chuyện để nói, không đề cập tới việc này hẳn có khi quên mất thật, lúc đang muốn logout, ảnh chân dung La Thụ Hâm đột nhiên nhảy ra.

Hạ Tuyền trừng lớn hai mắt, giữa ánh chớp không rõ ràng chợt hiện*, trong đầu hẳn lóe vô số ý nghĩ.

(*:电光闪石之间 – điện quang thiểm thạch chi gian. Thiểm thạch hay amphibol là tên một loại khoáng thạch, cũng không biết để ở đây mang nghĩa gì nên dịch theo nghĩa của từ amphibol.)

Đi làm lên trộm, ông chủ gửi tin nhắn qua đây đáp thế nào? Online chờ, gấp!

Kéo đen? Lập tức logout? Làm bộ không quen biết?...

Trong vài giây Hạ Tuyền do dự, tin chưa đọc lại thêm một cái. Được rồi, lừa mình dối người là không đúng.

Giám đốc La: Có đó không?

Giám đốc La: ...

Hạ Tuyền: Có chuyện gì không? Giám đốc.

Giám đốc La: Trong tủ lạnh không còn nguyên liệu nấu ăn, cùng đi siêu thị đi?

Hạ Tuyền sửng sốt hai giây, mới động động ngón tay: Được.

Hắn còn tưởng có chuyện gì chứ?

Giám đốc La: Sau khi tan việc chờ tôi ở bãi đỗ xe.

Hạ Tuyền: OK!

Đợi một hồi thấy không nhả lại, Hạ Tuyền mới an tâm thoát ra, cảm giác bị bắt này, ừm, hơi kích thích một tí.

La Thụ Hâm nhìn máy tính cười đến gốc hề hề, thực sự là làm khó khuôn mặt nghiêm túc của anh phải lộ ra... động tác độ khó cao, nếu như bây giờ có người nhìn thấy, nhất định sẽ tự đâm hai mắt, cho rằng vị giám đốc cao lãnh nhà mình kia nhất định đã bị người ngoài hành tinh nhập vào thân.

Một hồi lâu, anh mới ngượng ngừng thu hồi biểu tình, xử lý văn kiện trên bàn, hiệu suất so với lúc trước, nhanh hơn không chỉ nửa hay một lần.

Nói chớ, kỳ thực hoàn toàn không thể nói là chớ được, đúng giờ tan sở, không quá hai phút, thì cửa phòng giám đốc mở ra, hôm nay La Thụ Hâm rất khác thường nói với cấp dưới của anh: “Mọi người hôm nay cực khổ rồi, mấy ngày này nghỉ ngơi cho tốt, sau tiệc giao lưu sẽ rất bận.” Bên dưới trong nháy mắt đồng loạt gào khóc thảm thiết, mặc dù biết, nhưng cũng không cần phải nói ra có được không? Giám đốc La hôm nay anh làm sao vậy? Là chưa uống thuốc sao?

Dưới bối cảnh hỗn loạn tương bưng, Hạ Tuyền cùng La Thụ Hâm đi lấy xe, nếu hỏi hẳn vì sao lại bình tĩnh được như thế, nực cười, năm năm kinh nghiệm làm việc dùng để làm cảnh hả?

La Thụ Hâm đẩy xe mua sắm đi tới khu gia vị, ánh mắt tùy ý quét hàng hóa trên kệ, nhìn thấy thứ cần thì nhặt vào. Liếc nhìn người bên cạnh, lần đầu tiên nha, cùng nhau đi siêu thị, tâm lại bắt đầu nai vàng ngơ ngác, cảm giác hạnh phúc tràn đầy, tâm lý mừng rỡ nhỏ nhen của La Thụ Hâm bắt đầu lẩn lộn đầy đất.

Hạ Tuyền buồn bực ngán ngẫm theo sát ở bên cạnh, đối với việc này không cảm thấy hứng thú, người tinh ý đều nhìn ra được hẳn mất tập trung, bất tri bất giác theo vào khu đồ tươi sống.

“Tối nay muốn ăn gì?”

Nghe vậy, liếc nhìn con cá vô tri đang bơi lội thỏa thích, Hạ Tuyền vừa lên tiếng là toàn các món cay Tứ Xuyên: “Canh chua cá, canh cá, thịt sợi hương cá, tôm rang cay...”

Hắn thích ăn cay nhất.

“Chỉ có thể chọn một món.” La Thụ Hâm thoáng khổ não nhìn Hạ Tuyền, dạ dày không tốt còn ăn nhiều đồ cay như vậy, việc này tuyệt đối không cho phép, nghĩ vậy La Thụ Hâm căn bản không nhớ đến bản thân cũng là cái người thường xuyên đau dạ dày kia.

“Vậy thì tôm rang cay đi.” Hạ Tuyền tiếc nuối liếc nhìn con cá nhảy nhót tưng bừng, dù sao, người nào nấu ăn người đó lão đại.

La Thụ Hâm gật đầu, giao xe đẩy cho Hạ Tuyền, vén ống tay áo lên nghiêm túc chọn lựa bên bể nước, một người đàn ông mặc âu phục khéo léo bên trong lại toát ra bộ dáng mấy bác gái, muốn nhìn rõ ràng thế nào thì thế ấy.

Nhìn người đàn ông nghiêm túc đứng chọn tôm, Hạ Tuyền dĩ nhiên cảm thấy vô cùng chói mắt, quả nhiên mị lực từ người nghiêm túc là lớn nhất, rồi ngẩng đầu nhìn ánh đèn.

Không sai! Hắn rất bình tĩnh gật gật đầu, khiến hắn cảm thấy như vậy, nhất định là họa ánh đèn gây ra.

Không bao lâu sau, người đàn ông cầm một túi tôm đi ra, liếc nhìn người nào đó rõ ràng đang thất thần, hơi nhú lông mày, không thích đi siêu thị sao? Trong lòng anh có chút ủ rũ, vẫn nên đi về nhanh một chút thôi!

“Đi, mua ít đồ nữa rồi về.”

“Hả? Ồm, được.” Nhanh vậy sao, Hạ Tuyền nghĩ, còn tưởng sẽ mua rất nhiều thứ, khiến hẳn phải đến hỗ trợ.

Hạ Tuyền đi theo phía sau anh nhìn anh tới đi khu rau quả bên kia chọn khoai tây, cải xanh và vài thứ rồi dự định đi về, hẳn quay đầu lại nhìn một chút, rốt cuộc không nhìn được mở miệng.

“Giám đốc, tôi muốn mua ít đồ, anh chờ chút nhé?”

Sau khi nói xong bèn đi về khu đồ ăn vặt, không bao lâu Hạ Tuyền mang theo một giỏ đồ ăn vặt về tới.

Nhìn một đồng túi đồ ăn vặt, La Thụ Hâm âm thầm ghi lại trong lòng.

Thích ăn đồ ăn vặt ✓

Trong phòng bếp truyền đến tiếng nước cùng tiếng thái rau, Hạ Tuyền hiếm có cảm thấy hẳn cần phải giúp đỡ, mặc dù hẳn có tiền lệ lần đầu tiên vào bếp làm ít đồ ăn ba mẹ một chút mà suýt chút nữa đốt luôn nhà bếp, nhưng rửa rau gì đó thì vẫn có thể.

“Cần giúp một tay không?”

La Thụ Hâm quay đầu lại nhìn, cảm thấy được cảnh tượng mơ hồ ấm áp này, giống như cảnh vợ chồng, mỗi một cơ hội có thể cùng một chỗ với Hạ Tuyền, anh đều sẽ không bỏ qua! Giơ tay chỉ chỗ rau màu xanh lá, “Rửa rau đi.”

Tiếp theo sau đó là cắt khoai tây thành sợi, tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện, giữa thời điểm dao lên dao xuống so với trước, chậm hơn mấy phần.

Rửa rau cải, đơn giản, nhận rõ rau nhỏ ở một bên rửa, từng cây từng cây mà làm, đặc biệt tỉ mỉ, sau khi giải quyết được hơn một nửa, phát hiện đối phương đã chuẩn bị làm món khác, thực sự là một chàng trai hiền lành.

“Giám đốc, vẫn luôn cảm thấy anh thật □□.”

“□□?”

“Tổng thể mà nói là người vô cùng thành thạo trong phương diện nội trợ, chắc chắn sẽ rất sẵn sóc nữa kia.” Hạ Tuyền một bên tiếp tục công việc trên tay một bên giải đáp.

“Oành!” Vành tai La Thụ Hâm đỏ lên, anh cảm thấy toàn thân nóng hầm hập, giống như đứng ở trong lò lửa, càng thấy giống như con tôm trong nồi sắp bị luộc nóng, đỏ rực.

La Thụ Hâm nuốt một ngụm nước bọt, có chút lắp ba lắp bắp mở miệng: “Trừ, ngoại trừ điều này, a, a Tuyền, cậu cảm thấy tôi, tôi thế, thế nào?”

Lại nói lắp rồi? Hạ Tuyền bắt đầu có chút bận tâm lúc anh đàm phán với người khác, đột nhiên như vậy chẳng phải là bị người ta cười đến rụng răng sao, cầm rau đã rửa sạch đến gần chỗ xào rau, phát hiện mặt người nào đó đỏ cực kì.

“O? Giám đốc sao mặt anh đỏ vậy?”

“Nóng, nóng đó, cậu vẫn chưa trả câu hỏi của tôi.” La Thụ Hâm nhìn như vô tình đưa bàn tay quạt hai lần, lại trở về câu hỏi trước.

“Rất tốt.”

Hạ Tuyền nhìn xung quanh một chút, xác định không còn việc gì mình có thể giúp một tay, giơ tay lên lau nước vào khăn, rồi không quay đầu lại mà rời khỏi địa bàn nhà bếp.

Rất tốt? Đó chính là chưa đủ tốt, La Thụ Hâm cúi đầu hạ mắt xuống iu xìu lật đồ ăn, mới nghe được một câu khoan thai đến chậm ——

” Lên được phòng khách xuống được nhà bếp, quả là người đàn ông tốt trong lý tưởng.”

Kết quả là, lần này anh không phải chín, mà trực tiếp bốc cháy.

Sau bữa tối, Hạ Tuyền trở về phòng lấy bản thảo sơ lược của cái quảng cáo nhỏ ra, bước tiếp theo cần dùng đến máy tính, nhìn xuống thời gian, còn sớm, nhưng làm không xong một lần, thôi quyết định đến công ty rồi làm, tắm rửa thu dọn qua loa một chút, đang định nằm xuống thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Giám đốc, có chuyện gì.”

“Hôm nay cậu chưa tập khiêu vũ.”

!!!

Sấm sét giữa trời quang, hẳn thật sự quên mất vụ này.

Hạ Tuyền sống lại – Chương 12

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ngày hôm sau, Hạ Tuyền trong tình trạng toàn thân đau nhức đi vào công ty, luyện tập khiêu vũ cũng có thể mệt đến vậy, hần xoa xoa eo, thầm than: Thật sự là việc chân tay.

“A Tuyền, tối qua cậu... túng dục quá độ?”

“Cút!” Hạ Tuyền đầu cũng không chuyển mà phun ra một chữ, mở máy tính ra, vùi đầu bắt đầu làm việc.

Lúc này, La Thụ Hâm xuất hiện, Chu Trạch ngược ngùng ngậm miệng, cũng bắt đầu làm việc, Hạ Tuyền ngẩng đầu nhìn đối phương một chút, bước đi vững vàng, mắt nhìn thẳng mà bước qua bọn họ, chỉ là hần vẫn có thể nhận ra được giữa bước nhắc bước dậm hơi dừng lại một chút, Hạ Tuyền híp híp mắt, suy tư.

Bữa trưa qua đi, chào hỏi một tiếng với Chu Trạch rồi đi ra ngoài, Hạ Tuyền đi một đoạn đường, mới nhìn thấy đích đến, chính là chỗ này.

Tìm được thứ đồ mong muốn xong, hần bắt đầu đi về hướng công ty, lúc tới cửa thì bị người gọi lại.

Hạ Tuyền quay đầu lại, nhìn thấy Lý Tuệ ở đối diện cầm trong tay hộp đựng thức ăn vẫy tay với hần.

“Chị Lý, làm sao vậy?”

“Cậu định lên công ty đúng không, giúp chị đưa cái này cho giám đốc.”

“Được.” Hạ Tuyên tiếp nhận hộp cơm, vừa vặn có chuyện tìm anh ta.

Lý Huệ nhìn qua một túi đồ ăn vặt lớn trong tay hắn, mở miệng nói: “Trong văn phòng cấm chỉ ăn đồ ăn vặt.”

“Không ăn, mang về nhà.” Hạ Tuyên cười cười, móc ra mấy gói từ trong túi, “Chị Lý có muốn không, cá bột này ăn rất ngon.”

Khóe mắt Lý Huệ mang ý cười, trên mặt lại mặt không hề có cảm xúc, “Cậu đây là muốn hối lộ chị sao?”

Hạ Tuyên nghe ra đối phương đang nói đùa, “Đúng vậy, chị Lý không nên nói cho người khác biết nha ~ “

Lý Huệ tiếp nhận, cũng không giả bộ, cười nói: “Được, cậu hối lộ thành công, nhanh đi lên đi.”

Vì vậy, Hạ Tuyên một tay cầm hộp cơm, một tay cầm túi đồ ăn vặt gõ vang cửa phòng làm việc của La Thụ Hâm.

“Vào đi.” Giọng nói đậm mạc từ trong phòng truyền ra.

Hạ Tuyên có chút lao lực mở cửa, nhìn thấy người đang nghiêm túc xử lý văn kiện, âm thầm kỳ quái, bọn họ hình như không bận rộn mấy mà, tại sao anh ta lại nhiều việc vậy.

“Giám đốc, chị Lý nhờ tôi mang bữa trưa cho anh.”

“A Tuyên?” La Thụ Hâm vội vã để văn kiện trên tay xuống, lúc đứng dậy hơi lảo đảo một chút, “Lý Huệ đâu?”

“Chị ấy có việc, nhờ tôi giúp mang lên.” Hạ Tuyền đặt đồ trên tay xuống ở một góc bàn, “Mau ăn đi.” Thuận thế ngồi vào một bên trên ghế sofa.

“Ừ.” La Thụ Hâm cũng ngồi xuống, mở hộp cơm ra, cơm nước bên trong rất phong phú, có mặn có chay, còn có cả canh.

Hạ Tuyền liếc mắt, lông mày nhếch lên, thực sự là đủ phong phú.

“Muốn ăn không?” La Thụ Hâm thời khắc để ý hẳn đương nhiên thấy được, vội vàng tung cành ôliu.

Hạ Tuyền lắc đầu, hẳn còn chưa không có lương tâm như vậy, hơn nữa đã ăn.”Không cần, tôi ăn rồi.”

“Đó là cái gì?” La Thụ Hâm dùng ánh mắt ra hiệu, dùng thị lực tốt đẹp của anh, không khó để nhìn ra đây là đồ ăn vặt.

“Đồ ăn vặt, anh muốn không?” Hạ Tuyền chọn ra mấy thứ, sau đó ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện đối phương không bài xích, lại chọn thêm mấy thứ hẳn cho là ăn vặt cũng không tệ lắm.

Phát hiện giám đốc nhà mình vẫn ngóng trông nhìn hẳn như thế, Hạ Tuyền đen mặt, đừng quá tham, thành sao? Cuối cùng Hạ Tuyền lấy ra một gói rong biển Poli mình vô luận thế nào cũng không thể bỏ qua, động động khóe miệng, nỗ lực kéo ra một nụ cười, “Giám đốc, anh ăn từ từ, tôi ra ngoài trước.”

La Thụ Hâm vẫn đang đắm chìm trong đồng hồ A Tuyền đưa sang kia “Ba!” một tiếng dứt đoạn, nhìn thấy tình hình trước mắt, IQ trong nháy mắt từ số âm lên tới số dương, biết nhất định là đối phương hiểu lầm, nhìn thấy Hạ Tuyền đứng dậy đang muốn đi ra ngoài, nhất thời nóng ruột, nói ra hai chữ mang theo mệnh lệnh.

“Đứng lại!”

Hạ Tuyền cứng đờ, có chút mất hứng, mẹ nó một gói rong biển cũng không thể nhip nhàng để lại cho hăn sao?

“A, A Tuyền, để cho tôi một gói là được rồi, cậu, cậu đừng nóng giận.” Ý thức được thái độ của mình quá cường ngạnh, La Thụ Hâm lo lắng không yên thấp thỏm giải thích.

Nói sớm đi chứ! Bất quá đã quyết định đưa ra ngoài, theo đạo lý thì không thu hồi, “Không được, tôi đi mua thêm là được, anh thích anh cứ ăn đi, tôi ra ngoài trước.”

“Đừng, không phải, bây giờ cách giờ làm việc còn thời gian, A Tuyền cũng có thể ở đây nghỉ ngơi một chút.” Ngay trước khi Hạ Tuyền từ chối, bỏ thêm câu, “Kỳ thực có người cùng ăn cơm khá ngon miệng mà.”

Hạ Tuyền nghĩ đến cảnh tượng bản thân trước đây ăn cơm một mình, vì vậy liền gật đầu ngồi xuống, lập tức xé gói rong biển ra, tự mình ở một bên nhóp nhép bắt đầu ăn, La Thụ Hâm cũng ăn không nói ngủ không nói yên phận ăn cơm trưa trước mặt, tình cờ nhìn Hạ Tuyền một bên chơi điện thoại di động một bên ăn đồ ăn vặt vài lần, trong lòng ứa ra ngọt ngào, cảm thấy cơm trưa hôm nay phá lệ mỹ vị.

Không thể không nói, La Thụ Hâm rất may mắn chọt trúng điểm mềm mỏng trong tâm lý Hạ Tuyền, Hạ Tuyền đã từng lĩnh hội qua một quãng thời gian như vậy, tâm tình ngồi một mình trong hành lang ăn thức ăn nhanh, giải quyết học phí, còn có sinh hoạt phí và các loại phí dụng khác, làm hai nghề là nhất định, không có đủ tư chất với một bộ não IQ cao, thì cũng đừng nghĩ tới việc so sánh với vai chính lập nghiệp trong tiểu thuyết, chỉ có thể làm công cho người khác, đã từng một mình cô độc bước đi, kỳ thực ban đầu chỉ có chút không quen mà thôi, mùi vị ấy quả thật không dễ chịu, nhưng còn chưa đến mức không chịu được.

Song có người bên cạnh, khẩu vị sẽ tốt hơn rất nhiều vẫn là thật.

Hạ Tuyền lấy điện thoại di động chơi rồi cảm thấy cơn buồn ngủ đột kích, muốn đi ra ngoài nằm sấp ngủ một lát, nhìn thấy La Thụ Hâm mới ăn không tới một phần hai, giơ tay xoa xoa mắt tiếp tục chơi điện thoại.

Chỉ là tầm mắt đối diện với điện thoại di động dần dần mơ hồ, cũng trong lúc mơ mơ hồ hồ ấy ngủ mất...La Thụ Hâm nhẹ nhàng thả đũa xuống, chỉnh hệ thống sưởi cao lên, mới ghé sát vào đối phương nhẹ nhàng lấy điện thoại di động trong tay hẳn ra bỏ lên trên bàn, sau đó đặt tay của chính mình vào trong lòng bàn tay đối phương, chăm chú nhìn dung nhan an tĩnh ngủ của Hạ Tuyền một hồi, mới dựa đầu vào bờ vai không tính là rộng, “A Tuyền...”

Lúc tỉnh lại, Hạ Tuyền mới phát hiện mình trong lúc vô tình ngủ mất, vươn tay vào túi sờ sờ, không mò tới điện thoại di động, ngược lại lấy ra một bình rượu thuốc, cũng nhớ lại mục đích tìm đến giám đốc nhà mình.

Liếc nhìn ông chủ đang xử lý văn kiện, sờ mũi một cái, ông chủ làm việc nhân viên nghỉ ngơi, việc này thực sự là... đủ để khiến cho hẳn lương tâm bất an.

“Giám đốc, cái này cho anh.” Hạ Tuyền cầm lấy điện thoại di động trên bàn, đưa túi đồ cho La Thụ Hâm, “Chân anh bị ứ đọng máu nhĩ, xoa một chút sẽ tốt hơn.”

“Cảm, cảm ơn.” La Thụ Hâm cúi thấp đầu đưa tay ra nhận lấy, tâm lý hồi hộp, hôm nay nhất định là ngày may mắn đi, hẳn đẩy gọng kính trên mũi một cái, quyết định định vị ngày hôm nay là ngày may mắn nhất.

“Vậy tôi ra ngoài làm việc.”

Hạ Tuyền vừa mở cửa, suýt chút nữa va chạm với một người đang định tiến vào, người kia cầm văn kiện trong tay, hiển nhiên là đến tìm La

Thụ Hâm, tới khi nhìn thấy Hạ Tuyền, đôi mắt liền chớp chớp.

“Cậu... Cậu không phải là... Ách, người mới?”

“Đúng.” Hân đến đã gần nửa tháng, xưa nay chưa từng thấy người này, từ đâu xuất hiện vậy? Hạ Tuyền lên tiếng chào hỏi, hợp thời lui ra ngoài.

Người đến chờ Hạ Tuyền ra ngoài xong, “chà chà” hai tiếng: “Kính nha, rốt cuộc cũng chủ động xuất kích, đưa người đến phòng làm việc luôn. Là muốn nhà gần hồ hưởng trăng trước* hả?”

(* : ở gần thì được hưởng lợi ích đầu tiên.)

La Thụ Hâm lạnh lùng nhìn anh ta.

“Ha, đừng không thừa nhận, lúc này không làm Ninja rùa nữa? Tôi còn tưởng rằng cậu dự định cả đời cứ yên lặng nhìn như thế chứ? Lại nói, em trai người ta không phải có bạn gái sao? Cậu đây là muốn cầm đao đoạt tình? Làm cái vị tiểu tam kia?”

“Chia tay.” La Thụ Hâm mặt lạnh ói ra hai chữ.

“Chia tay? Chà chà... Tôi đã nói rồi, cậu sao lại không tiếp tục kìm nén, nói nhanh lên, các cậu phát triển đến bước nào rồi?”

La Thụ Hâm nhếch nhếch khóe miệng: “Ở chung.”

“Nhanh như vậy? Cậu sẽ không phải là... lừa người ta vào chứ hả?” Người kia một mặt không tin.

La Thụ Hâm thu hồi khóe miệng, lạnh như băng nói: “Lương Lập, cậu có việc gì nói mau, không có chuyện gì mau dứt.”

Người kia mặc kệ anh, nói tiếp: “Thẹn quá thành giận, lẽ nào tôi nói trúng rồi sao? Mấy người cứ làm anh em tốt một hồi đi, tôi sẽ không vạch trần cậu, càng sẽ không nói đường đường người đứng đầu La thị lại là mầm mống si tình —— Ví dụ như, ai kia một mặt bi thiết mà lôi kéo tay bốn đại gia nói mình yêu một chàng trai.”

“Cũng là ai kia biết người ta thích bàn tay đẹp, đi bảo dưỡng chăm sóc tay của chính mình như phụ nữ, còn thiếu chút đi phẫu thuật chỉnh sửa tay, tôi mới nghe nói có phẫu thuật thẩm mỹ chưa từng nghe nói phẫu thuật cho tay, không biết là ai giống như người bị bệnh thần kinh ấy.”

“Còn có ai kia, sau khi biết người ta có bạn gái, ôi ~ cái dáng vẻ bi thương kia, suýt chút nữa uống rượu trúng độc mà chết, nếu không phải bốn đại gia lôi kéo đi bệnh viện rửa ruột, chà chà ~ “

...

Mỗi một câu Lương Lập nói ra, mặt La Thụ Hâm lại đen đi một phần, sau khi nói xong, đã đen tới mức có thể nhỏ ra mực, anh kéo khóe miệng lên, lạnh lùng nói: “Lương Lập, cậu đang tìm chỗ chết.”

Sắc mặt Lương Lập vẫn bi ối như trước, cười lắc đầu, “Không, tôi muốn sống.”

Nghe vậy, La Thụ Hâm nở nụ cười, một thân thoải mái dựa vào ghế, mới mở miệng nói: “Lại nói tiếp, đã lâu không đi thăm ông cụ Lương.”

Lương Lập cứng đờ, bộ mặt khó có thể tin, “La Thụ Hâm, cậu đây là □□ trắng trợn uy hiếp! Thiệt thòi chúng ta đã là anh em tốt mười mấy năm.”

Lương Lập anh đội trời đạp đất, cái gì cũng không sợ, chỉ sợ mỗi gia pháp của ông cụ Lương, ông cụ Lương đối với La Thụ Hâm có thể nói là

rất tín nhiệm, nếu anh ta nói điều gì không tốt, vậy gặp xui xẻo chính là Lương Lập anh nha.

La Thụ Hâm cười không nói.

“Vậy tôi cũng phải nói cho em trai người ta biết cậu thầm mến cậu ta.”

“Cậu không có chứng cứ, cậu nói cậu ấy sẽ tin ai? Nhưng tôi thì không giống vậy.” La Thụ Hâm không hề sợ hãi, nhìn người trước mặt, “Ông cụ Lương vẫn luôn đặc biệt yên tâm với tôi.”

“...”

Lương Lập nghiêng răng nghiêng lợi trừng lại, kết bạn bậy bạ rồi.

“Vì vậy, có chuyện gì nói mau đi, hình như sắp tan tầm.”

“...”

Giờ ạ vừa mới vào làm một tiếng, sắp tan tầm cái lông ấy.

——o0o——

Bạn chủ nhà bị ngã đập đầu xuống đất hôm chủ nhật rồi, đang trong giai đoạn dưỡng thương +..+

Hạ Tuyền sống lại – Chương 13

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Mấy ngày, rất nhanh là trôi qua, tiệc giao lưu đúng hạn mà tới. Hạ Tuyền dưới sự trợ giúp vô tư của La Thụ Hâm, trước lúc hẳn giảm nát chân giám đốc nhà mình thành trang giấy, cuối cùng cũng nắm được bước nhảy cơ bản nhất.

Lần này, coi như rút phải hẳn, hẳn cũng có thể không sợ hãi, chỉ là thời điểm nhìn giám đốc nhà mình, cảm thấy có chút thẹn với anh, dù sao, bởi chính mình thật sự không tìm được cảm giác trong phương diện vũ đạo nên lúc luyện tập bước nhảy thường xuyên đạp sai chân...

Hắn đối diện gương chỉnh lại nơ, thầm nói: Cái này có tính là một loại ngu xuẩn không... Hạ Tuyền có chút không dám đối mặt với giám đốc nhà mình.

“Giám đốc sớm.” Thế nhưng lúc cần đối mặt thì vẫn phải đối mặt.

“Sớm, chuẩn bị xong chưa?”

La Thụ Hâm quay người, khiến Hạ Tuyền sáng mắt lên, người này quả nhiên là trang phục quá tỉ mỉ, âu phục khéo léo, cắt may sát người, ngũ quan anh khí, trên mũi mang một chiếc kính gọng vàng, chỉnh một xã hội tinh anh, khí chất này... Nên nói như thế nào đây?

Cấm dục? Lãnh đạm?

“Bộ, bộ dạng, dạng thế nào?” Đối mặt với ánh mắt đánh giá của Hạ Tuyền, người nào đó rất không có tiền đề nói lắp.

“Phụt...” Hạ Tuyền rất không nề mặt mũi cười ra tiếng, cảm dục lãnh đạm gì chứ, vào lúc này đã vỡ thành vụn từ lâu.

La Thụ Hâm mím môi, vừa bực vừa giận, cúi đầu tìm khe hở, khe hở ở đâu? Cho anh xuyên nhanh lên một chút! Anh thật sự... Thật sự chẳng ngờ tới, ai biết lại khẩn trương như vậy chứ.

“Tôi, tôi đi thay.”

“Đừng.” Hạ Tuyền đúng lúc nắm lấy anh, ý cười trên mặt còn chưa thu lại, La Thụ Hâm theo bản năng quay đầu lại nhìn đến say mê.

Tìm người trăm ngàn hướng giữa đám đông, người nọ lại ở nơi hoa đăng đã lụi tàn*...

(*: Trích từ bài thơ Thanh ngọc án của Tân Khí Tật. Câu trên tứ tự dịch sau khi tham khảo khá khá trên mạng =..=)

Hạ Tuyền thu tay về, nhàn nhạt nói: “Rất hợp, không cần phải thay.”

Tiệc giao lưu quả nhiên là nơi triển lãm ưu thế cá nhân của mỗi người, nơi này hạng người gì cũng có, bất kể là ai, đều có thể tìm tới vòng tròn thích hợp với mình, Hạ Tuyền cũng không ngoại lệ.

Có lẽ bởi vì hần sống lại qua một lần, dẫn đến tâm tình bất đồng, ngay cả chính Hạ Tuyền cũng không phát hiện, ở bữa tiệc giao lưu có chút xa xỉ này, trên người hần trong vô hình tỏa ra một loại cảm giác khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Cảm giác đầu tiên của rất nhiều người chú ý tới Hạ Tuyền chính là sáng mắt lên, muốn nói hai câu với hần. Nhưng tự Hạ Tuyền lại không chú ý tới việc này, đều mỉm cười đối mặt với những người này. Dù sao, trong những người kia, có rất nhiều là người có vị trí trong giới thiết kế.

Tuy không biết tại sao bọn họ lại trở nên thân thiện như vậy, thế nhưng, có sao mà không làm chứ? Quen biết những người này thì có nhiều đường ra hơn, không phải sao?

Nhưng mà, La Thụ Hâm nhìn thấy những tình huống này phát sinh, lại bị một đồng người quán lấy không có cách nào thoát thân chỉ có thể âm thầm cắn răng, cả người tỏa ra thông tin hết sức nguy hiểm.

Ai kia! Cậu nói chuyện thì nói, áp sát như thế để làm gì, còn có cô gái kia, cô đang làm gì thế, mời khiêu vũ?! Cô không biết phụ nữ là phải dè dặt sao sao?? Tiểu Hạ nhất định sẽ không tiếp nhận cô!

Hạ Tuyền không nghĩ tới lại bị quý cô mời cùng khiêu vũ, khụ khụ, làm một quý ông, từ chối là không lễ phép. Hạ Tuyền làm một động tác tiêu chuẩn lễ nghi, chớp mắt với quý cô rất có nội hàm* này, “Đây là vinh hạnh của tôi.”

(*: hàm nghĩa, suy nghĩ bên trong sâu sắc, trái với cái vỏ bên ngoài.)

Tiểu Hạ, tại sao cậu lại có thể đồng ý? La Thụ Hâm mắt thấy tất cả những việc này, nâng một đồng tâm tình vỡ nát trông mong nhìn Hạ Tuyền, nhưng theo người ngoài thì lại là, giám đốc nhà mình hung thần ác sát mà tàn nhẫn nhìn chăm chú nhân viên mới trên sàn nhảy, một bộ thành linh bị cướp mất cô gái mình nhìn trúng.

Hạ Tuyền từ vừa nãy cũng cảm giác được một ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm hẳn, lúc hẳn quay đầu tìm thì lại đột nhiên gian biến mất, khiến hẳn có hơi không thoải mái, mãi đến tận vừa nãy nhận lời khiêu vũ cùng quý cô nọ, mới phát hiện, ra là giám đốc nhà mình à.

Chỉ là ánh mắt quá mức cháy bỏng kia thật sự khiến Hạ Tuyền dờ khóc dở cười, cũng khiến hẳn cho là mình chắc hẳn trong lúc lơ đãng đã đoạt mất cô gái giám đốc nhà mình coi trọng. Đắc tội với cấp trên như vậy

là muốn chết, đây là điều mà hãn lĩnh hội sâu sắc nhất sau khi công tác nhiều năm như vậy.

Trong lúc nhất thời, Hạ Tuyên cảm thấy quý cô trước mắt, là một củ khoai nóng bỏng tay.

Trừ điểm này ra, đối với Hạ Tuyên mà nói, toàn bộ tiệc giao lưu vẫn được lợi rất nhiều, song hãn cũng không sợ bị sa thải chút nào. Hạ Tuyên nhận ra bản thân có ý nghĩ này, âm thầm lắc đầu, hãn đây là lấy tự tin từ chỗ nào không biết.

Mà thôi, coi như bị đuổi, mình cũng sẽ không đặc biệt lo lắng. Công việc mà, không có thì có thể lại đi tìm.

Buổi tiệc từ từ tan cuộc, Hạ Tuyên đi theo dòng người, phát hiện có người nhìn mình chằm chằm, cảm giác giống như bị nhìn chằm chằm lúc mới đầu, Hạ Tuyên đột nhiên quay đầu.

Mạc Nhã Lệ? Vì sao cô ta lại ở đây? Mà thôi, không liên quan tới hãn, Hạ Tuyên quay đầu, không để ý tới tầm mắt kia.

La Thụ Hâm vẫn luôn chú ý Hạ Tuyên còn phát hiện ra cô gái này sớm hơn một bước so với hãn. La Thụ Hâm cau mày, vì sao tiệc giao lưu ai cũng có thể đi vào, xem ra cần phải đẩy mạnh quản lí. Thật may... Tiểu Hạ không để ý tới cô ta, bất quá vẫn muốn ngăn chặn tất cả các khả năng.

La Thụ Hâm vừa định đuổi theo, người đi bên cạnh hãn nói nhỏ, “La tổng, có chuyện cần ngài xử lý...”

La Thụ Hâm nghe vậy liếc mắt nhìn cậu ta, ngẩng đầu nhìn góc áo quen thuộc biến mất chỗ cửa lớn, ánh mắt lóe lên tiếc hận, cuối cùng quay người trở về, tốt nhất là đừng có chuyện gì, nếu không...

Rất nhiều lúc, không phải mi không gây phiền phức, phiền phức sẽ không tìm được mi, Hạ Tuyền nhìn hai vật thể ngăn trở đường đi của hần trước mắt, bày tỏ tâm tình tốt đẹp cả đêm trở nên không còn tươi đẹp như vậy.

Hạ Tuyền không nhìn bọn họ đi sang bên cạnh, một người lập tức chặn ở trước mặt hần, hần cũng không thèm nhìn mà nói: “Chó ngoan không cản đường.”

Người chặn ở trước mặt Hạ Tuyền chính là Mạc Nhã Lệ, câu nói của Hạ Tuyền khiến sắc mặt cô ta hơi vắn vẹo, nghĩ đến người đứng bên cạnh, lại cảm thấy mười phần phẫn khích, “Hạ Tuyền, tại sao anh lại ở chỗ này? Hay là lén lút chuồn vào?”

Đầu óc cô gái này có lỗ hổng sao?! Hạ Tuyền nhíu mày, nhìn gã bụng phệ bên cạnh cô ta một chút, trong bụng người giàu có? Mình lúc trước làm sao lại coi trọng cái loại phụ nữ nịnh bợ như thế? Nghĩ tới đây, vẻ mặt Hạ Tuyền biểu lộ cảm giác hơi táo bón .

Mạc Nhã Lệ nhìn thấy biến hóa trên mặt Hạ Tuyền, coi là mình đã đoán đúng, càng thêm đắc ý, chỉ thấy cô ta cười vênh váo, “Không nghĩ rằng anh vẫn vô dụng như vậy, nhớ ngày đó...”

Hạ Tuyền không có ý định dông dài với cô ta nữa, cùng một chỗ với người ngu như vậy, ngay cả không khí cũng làm cho hần cảm thấy buồn nôn. Muốn hần động thủ đánh một cô gái, không phải là không thể, đặc biệt còn là một người như thế. Nhưng hần lười, đồng thời nhìn thấy loại sắc mặt buồn nôn nào đó muốn dán lên thân thể mình, thì hần... hần không ra tay được...

Hần ngại bẩn.

Việc Hạ Tuyền không để ý tới cùng với hành động muốn rời đi, khiến Mạc Nhã Lệ càng thêm hùng hổ dọa người. Rốt cục vào lúc Hạ Tuyền bắt

chấp nơi chốn không nhìn được muốn động chân, có người trước tiên hấn một bước động tay, à không, là động mồm.

“Ồ, đây là chó điên ở đâu ra thế? Căn người khắp nơi.” Câu này nói tới trúng tim đen, phản ứng lớn nhất là người trong cuộc, thứ hai là gã bụng phê kia, gã ta phần nộ quay đầu lại, nhưng sắc mặt trong nháy mắt thay đổi thành một bộ cười làm lạnh.

Hạ Tuyền quay đầu lại, người này nhìn cực kỳ quen mắt, nghĩ một hồi vẫn không nhớ ra được ai, không thể làm gì khác hơn là phân loại anh ta vào đám người vừa mới ngẫu nhiên nhìn thấy trong tiệc giao lưu.

“Anh nói ai là chó điên.” Mạc Nhã Lệ nghe vậy giọng the thé kêu lên.

“Ai thưa là nói người đó.” Người đến nhún nhún vai, tỏ rõ ý tứ, người ở đây cũng không phải người trí tuệ đáng lo, đương nhiên nghe được rõ rõ ràng ràng.

Mạc Nhã Lệ vừa định mở miệng, lại bị gã đàn ông vẫn luôn đứng bên cạnh tát cho một cái, Mạc Nhã Lệ bụm mặt, gương mặt không thể tin nổi.

“Không hiểu chuyện.” Gã ta trừng mắt với Mạc Nhã Lệ, xoay lại một mặt nịnh nọt, “Lương tổng khỏe, trẻ nhỏ không hiểu chuyện cãi nhau, Lương tổng trăm ngàn lần đừng để ý nhé.”

“Đây là đương nhiên.” Lương Lập cười cười gật đầu, thầm nói, tôi không có gì phải để ý cả, việc này còn chưa tới phiên tôi để ý đâu.

“Vậy Lương tổng chúng tôi đi về trước, ngày khác mời ngài ăn cơm, Lương tổng phải nể nang mặt mũi đấy.” Gã đàn ông kia cũng là kẻ thức thời, hiểu rõ ý tứ của Lương Lập, lôi kéo Mạc Nhã Lệ một mặt đỡ đỡ không ở lại lâu, quay người nhanh chóng lái xe đi.

Lương Lập nhìn Hạ Tuyên ở một bên không có biểu cảm gì, ánh mắt rất hiếu kỳ, đến cùng là vì nguyên nhân gì mà lại có thể khiến cho tên mặt than kia động tình động ý đây.

“Anh nhìn cái gì?”Hạ Tuyên cau mày.

“Không có gì không có gì, cậu gọi tôi Lương Lập là được, là anh em tốt với La Thụ Hâm.” Lương Lập tràn đầy phấn khởi, nhìn thấy Hạ Tuyên một mặt người này có phải bị bệnh hay không, ánh mắt hoài nghi nhìn anh, nhất thời tâm lý tổn thương nha.”Khụ khụ, La Thụ Hâm chính là giám đốc La của các cậu, cậu nhất định là biết đi.”

——o0o——

Ba ngày tới đi du lịch, Hạ Tuyên không có chương mới nhé, tại ử có máy tính T^T Ba ngày này t tập trung beta TSCTAHH một tí (=đt), lâu rồi không động qua ;v; Có lỗi quá đi 555

Hạ Tuyên sống lại – Chương 14

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Lương Lập vừa hỏi xong lập tức rất muốn tự cắn đầu lưỡi, đây không phải là phí lời sao? Có nhân viên không biết cấp trên của mình tên là gì sao?

Nếu như nói ánh mắt vừa nãy của Hạ Tuyền là hoài nghi, thì hiện tại là hoàn toàn cho rằng đầu óc anh ta có vấn đề, Hạ Tuyền suy nghĩ một chút rồi gật đầu một cái, đối phó với bệnh nhân tâm thần, đầu tiên phải thuận theo anh ta. Đợi sau khi Hạ Tuyền phát hiện kia bộ dáng người kia thật giống như bị cái gì đã kích, vi diệu cảm thấy hay là mình đi trước đi.

Vì vậy, để lại Lương Lập một mình ngổn ngang trong gió...

Như Chu Trạch từng nói, qua tiệc giao lưu, công ty bắt đầu thay đổi thành vô cùng bận rộn không gì sánh được, ngay cả thành viên mới Hạ Tuyền này, cũng là ở đâu thiếu nơi đó dùng. May là Hạ Tuyền không phải nhân viên mới chân chính, mà là kẻ già đời có thêm năm năm công tác từng trải, cho nên Hạ Tuyền cũng coi như trong bận bịu vẫn có phần nhàn nhã.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, thoắt cái lướt qua trên đầu ngón tay. Ba tháng cứ như vậy trôi qua trong lơ đãng, mà thời kỳ công ty bận rộn cũng coi như là qua.

Bất tri bất giác, đã là đầu hạ.

Tan việc, Hạ Tuyền thoải mái bước chân bước vào thang máy, bên trong có một người, chính là Lương Lập. Hạ Tuyền chào một tiếng khỏe, rồi không lên tiếng nữa. Đã qua lâu như vậy, Hạ Tuyền cũng biết được

người nọ là ông tổng ở công ty trên lầu, cũng biết anh ta thật sự là bạn bè kiêm cấp trên của giám đốc nhà mình. Mà lại không phải có bệnh thật...

Nghĩ tới đây, Hạ Tuyền âm thầm lau mồ hôi lạnh, may là lúc đó lười biếng, không đi báo cảnh sát. Nếu không đắc tội cấp trên của cấp trên, không cần nghĩ đã biết khỏi phải lẩn lộn.

“Hạ Tuyền, gần đây buổi tối cậu rảnh chứ?” Hấn không mở miệng không có nghĩa là người khác cũng không muốn nói chuyện.

Hạ Tuyền gần đây đúng là cực kì rảnh rỗi, “Rảnh, Lương tổng có chuyện gì không?”

“Không cần khách khí thế, gọi tôi Lương ca hoặc là A Lập là được rồi.” Lương Lập vung vung tay, cười nói, “Vậy cậu giúp tôi đưa bữa ăn khuya cho lão La đi, gần đây tôi rất bận, cậu ta tên này một khi đã làm việc là rất dễ mất ăn mất ngủ.”

Lương ca? Khóe miệng Hạ Tuyền hơi giật giật, hiển nhiên để cho hấn người đã từng sống lại gọi cái tên này là không thể nào. Đưa bữa ăn khuya thì không có vấn đề lớn lao gì, vì vậy Hạ Tuyền lập tức đáp ứng.

“Vậy thì đã làm phiền cậu.”

Lão La à, đừng nói anh em không tạo cơ hội cho cậu nha, Lương Lập quay người xong có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đã tới mấy tháng rồi, một chút động tĩnh cũng không có, thực sự là hoàng thượng không vội thái giám gấp.

Nếu đáp ứng, vậy khẳng định sẽ đưa, bữa khuya mua cái gì thì tốt đây, Hạ Tuyền không nghĩ nhiều, cảm thấy tùy tiện đưa gì đó là được. Vì vậy mở chính mình xe điện nhỏ* dễ thương của mình đi ra ngoài, lúc đi ngang qua quán ăn thì đóng gói ít đồ.

(*: Một loại ô tô con chạy bằng điện.)

Đợi lúc hăn lắ lư tới đượ chỗ công ty, trên xe đã mang theo một bát cà ri cá viên, một bát cháo đậu xanh, một phần phở cuốn và một phần phở xào, bởi không biết đối phương thích ăn cái gì, Hạ Tuyền đơn giản là đóng gói nhiều thêm một vài món.

Trong công ty rất yên tĩnh, chỉ có dư quang của ngọn đèn neon chiếu vào, còn có ánh sáng từ phòng làm việc giám đốc của mình, Hạ Tuyền gõ cửa một cái, sau khi được cho phép bèn đẩy cửa đi vào.

“Giám đốc, bữa ăn khuya.”

“A Tuyền?” La Thụ Hâm giật mình, vội vàng để văn kiện trong tay xuống, “Sao cậu lại tới đây.”

“Lương tổng bảo tôi mang bữa ăn khuya cho anh.” Hạ Tuyền thả đồ xuống, “Nhanh ăn đi, không thì nguội ăn không ngon.”

“Ờ, được. A Tuyền cậu cũng ăn đi.” La Thụ Hâm giữa chân mày mang ý cười, hiển nhiên là sượng đến phát rồ rồi, biết rõ đối phương thích, bèn đẩy cà ri cá viên sang, “Một mình tôi ăn không hết.”

“Hả, được.” Hạ Tuyền vốn không cảm thấy một mình anh có thể ăn hết được, cũng thuận theo ý gấp lên một miếng cá viên bắt đầu ăn. La Thụ Hâm nhìn chăm chăm viên cá Hạ Tuyền ăn vào trong miệng, bản thân nhất thời thật muốn biến thành miếng cá viên.

Hạ Tuyền chú ý tới ánh mắt La Thụ Hâm, cho là anh muốn ăn, tiện tay gấp lên miếng cá viên cuối cùng, “Giám đốc, cho anh.”

La Thụ Hâm nhìn cá viên được đưa tới trước mặt, nhất thời không phản ứng lại, cá viên một thoáng lại rẽ ngoặt, quay lại trước mặt Hạ Tuyền,

“Xin lỗi, quên mất, cái này dưa tôi đã dùng qua, nếu anh thích lần sau sẽ tiếp tục mang cho anh.”

“Ừm...” La Thụ Hâm yên lặng đáp một tiếng, yên lặng tiếp tục ăn đồ ăn trong tay. Nhưng tâm lý thì đang gào thét ——

Cùng một đôi dưa nhá!!!

Cơ hội tốt như vậy!!!

La Thụ Hâm mi đồ ngu ngốc thế mà lại bỏ lỡ, La Thụ Hâm đau lòng hối hận... Yên lặng liếc nhìn đôi dưa đã ném vào thùng rác kia... Hăn muốn cơ... muốn cơ... muốn...

Hạ Tuyền không chú ý tới tình huống của La Thụ Hâm, không phải do La Thụ Hâm che giấu đến mức quá tốt, mà là hăn chú ý tới bàn làm việc giám đốc của mình, bên trên có một đồng lại một đồng lớn văn kiện, Hạ Tuyền trước đây đã cảm thấy kỳ quái, công ty bọn họ kỳ thực đã nhiều công việc như thế, vậy còn văn kiện trên mặt bàn là từ đâu mà tới?

“Giám đốc, công ty chúng ta phải xử lý nhiều văn kiện như vậy sao?”
Hạ Tuyền không tự chủ được hỏi ra miệng, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

La Thụ Hâm cứng lại, trong đầu đột nhiên vang lên lời nói của Lương Lập khi đó ——

Tôi nói lão La à, cậu cứ vừa dỗ vừa lừa gạt mang người về như vậy, nếu bị hăn biết được, cậu cũng không có quả ngon để ăn đâu đấy...

Cậu cần nghĩ cho rõ đi, hiện tại còn có thể cứu vãn được, việc này không thể kéo dài, kéo càng lâu nó bản ngược lại càng mạnh.

...

La Thụ Hâm nuốt đồ ăn trong miệng xuống, cũng biết anh ta nói rất có lý, La Thụ Hâm liếc nhìn người trước mắt, chỉ là anh... Anh thật sự không muốn, chào hỏi mỗi ngày... Cũng có thể làm cho anh trầm mê... Anh dường như đã không còn đường sống để quay đầu lại?

“Đúng vậy, có chút trình tự chưa được tốt, cho nên phải xử lý.”

Hạ Tuyền không để ý, gật gật đầu, “Vậy tôi về trước.”

“Cùng đi.”

Hạ Tuyền chỉ chỉ văn kiện trên bàn, “Không vội?”

“Ừ, không vội.” Giám đốc La, thuộc hạ nhà anh nghe được những lời này của anh sẽ khóc đến chết mất, đây rõ ràng là việc hết sức khẩn cấp mà! Nhưng mà thuộc hạ nhà anh lại không ở đây. La Thụ Hâm thu dọn một chút đồ linh tinh trên bàn, ném vào túi rác buộc nút chặt nó lại, rồi xoay qua chỗ khác tắt máy vi tính cùng Hạ Tuyền đứng chờ thang máy tới.

Cả tòa nhà lớn, có tầng hầm một và tầng hầm hai là bãi đậu xe, xe điện nhỏ của Hạ Tuyền không đỗ trong bãi đậu xe, mà dừng ở ven đường, hấn bấm tầng một, quay đầu hỏi: “Giám đốc, xe của anh đỗ ở tầng mấy.”

La Thụ Hâm nghi hoặc vì sao hấn lại cần dừng ở tầng một, bất quá vẫn dựa theo tình hình thực tế trả lời tại tầng hầm một, mà sau khi Hạ Tuyền dừng lại ở tầng một đi ra, anh tự động tự theo sát ra khỏi thang máy.

Hạ Tuyền kỳ quái quay đầu: “Giám đốc, xe của anh không phải ở tầng hầm 1 sao? Nơi đây là tầng một mà.”

“Xe tôi hỏng.” La Thụ Hâm tùy tiện vớ cái cớ, cho là Hạ Tuyền không muốn ngồi hấn xe, đồng thời cảm thấy được có chút thương tâm, lúc thường đều là đồng thời trở về a.

“Hồng, tôi đi xe điện tới.” Hạ Tuyên suy nghĩ một chút, cảm thấy ông chủ người ta chắc hẳn ngồi không quen loại xe con này, mà hiện tại cái giờ này, chỗ này trên căn bản rất khó đón được xe taxi, “Nếu không, tôi đưa anh một đoạn, sau đó anh ngồi taxi về?”

“Không, tôi không chịu được mùi xe taxi.” La Thụ Hâm không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, hẳn là thật không chịu được cái này, bây giờ thành ra cái có thật hay, “Tôi có thể đi nhờ xe cậu không?”

Nói đến nước này, cũng không có đường mà cự tuyệt, ông chủ lớn người ta đã không ngại, Hạ Tuyên hẳn tự nhiên cũng sẽ không để ý.

“VẬY GIÁM ĐỐC, ANH CHỊU KHÓ.”

“Không sao, trước đây tôi đã ngồi xe như vậy rồi.”

Hạ Tuyên dừng xe lại ổn định, chờ La Thụ Hâm ngồi vững vàng xong, chậm rãi lái về. Đây coi như là lần đầu tiên La Thụ Hâm quang minh chính đại cách Hạ Tuyên gần như vậy, mặc dù xe chật hẹp khiến anh chân dài phải khom lại, nhưng trong lòng bạn La nào đó vẫn hết sức phơi phới như trước.

Bởi con đường gập ghềnh dẫn tới tới tình cờ lắc lư nghiêng ngả, càng làm cho bạn La nào đó trong lòng hồi hộp. Mà Hạ Tuyên lái xe thì không hề biết gì về tất cả những việc này, đối với hẳn mà nói, đây là một chuyện rất bình thường.

——o0o——

Tác giả có lời muốn nói:

~(▽)~*

Hạ Tuyên sống lại – Chương 15

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Vì vậy khi tới đích đến, La Thụ Hâm còn đang phiêu phiêu thoáng qua, chỉ biết nhìn mặt Hạ Tuyền ngẩn người, mãi đến tận lúc Hạ Tuyền nói chuyện với anh, anh vẫn như trước không phản ứng lại.

“Giám đốc, bao giờ thì xe anh sửa xong? Anh không phải chỉ một chiếc xe đi?” Hạ Tuyền một bên khóa kỹ xe, mở miệng, hẳn chủ yếu cảm thấy được, một đại giám đốc, âu phục giày da ngồi ở phía sau xe điện, thật sự có chút mất hình tượng.

Chờ khóa kỹ rồi ngẩng đầu, phát hiện người lúc thường nghiêm túc thận trọng, hiếm thấy đang sững sờ, bộ dáng ngây ngốc nhìn mình, trong đầu Hạ Tuyền vô thức nhớ tới con chó lớn ôn thuận, có chút đáng yêu.

Hạ Tuyền cười cười, lại không biết hẳn không cười thì tốt, cười lên khiến cho tư duy của La Thụ Hâm càng thêm tung bay, là điều gì khiến người trước mắt vui vẻ đến vậy? Đã lâu lắm rồi không nhìn thấy nụ cười như thế.

Hạ Tuyền ngược lại có chút ngạc nhiên giám đốc của mình còn đứng đó làm gì, có điều so với cứ đi sâu thêm nữa vào cõi thần tiên như vậy, hẳn tỏ ý càng muốn về nhà đi tắm, vì vậy vỗ xuống vai La Thụ Hâm, cười nói: “Giám đốc, đến nhà rồi.”

“Hả, à.” Khi đại giám đốc La khi phản ứng lại, lại một lần nữa có ý muốn độn thổ, quá vô dụng, sao lại thất thần lâu đến vậy trước mặt A Tuyền chứ! Hiển nhiên, thời khắc này trong lòng La Thụ Hâm là cực độ tan vỡ.

Rửa mặt xong, mới vừa nằm ở trên giường không lâu, thì nhận được điện thoại từ Trần Vạn Văn, Hạ Tuyên nhíu mày, “Có việc khởi bẩm, vô sự bãi triều.”

“Tiểu Hạ Tử hôm nay khôn khéo như vậy, liền ở lại đây đi, trầm sủng hạnh người.” Trần Vạn Văn ở đầu bên kia điện thoại cười hì hì.

Hạ Tuyên vừa mới tắm xong lười biếng, chỉ nở nụ cười, “Có chuyện?”

“Ngày mai thời gian đẹp nha, đi leo núi đi.”

“Leo núi?” Hạ Tuyên mở ra loa ngoài vớt điện thoại một bên, ở trên giường bắt đầu hít đất, “Nói đi, thằng nhãi cậu đã làm chuyện gì khiến cô chú tức giận hả?”

Trần Vạn Văn khó chịu, “Nhiều chuyện, tôi tình cảm hẹn cậu leo núi là bởi vì cái này?” Tuy là thật.

“Tám chín phần mười đi.” Biết rõ cậu ta, Hạ Tuyên không có áp lực gì. Trần Vạn Văn buồn bực, “Vậy cuối cùng cậu có đi hay không?”

“Đi, tại sao không đi, thời gian đẹp mà.” Hạ Tuyên tắt loa ngoài, mở cửa phòng đi về hướng nhà bếp, nghe giọng nói ngập tràn sức sống trong điện thoại, tâm lý tràn đầy vui mừng, “Vậy gặp ở chỗ cũ.”

“Gặp ở chỗ cũ.”

Hạ Tuyên rót một cốc nước ra khỏi nhà bếp, nhìn thấy La Thụ Hâm cũng ở phòng khách, gật gật đầu với anh, “Giám đốc còn chưa ngủ “

“Còn chưa, A Tuyên, ngày mai cậu, đi chơi sao?” La Thụ Hâm đẩy đẩy kính mắt trên mũi, biết mình căng thẳng sẽ nói lắp, đặc biệt là lúc đối mặt với Hạ Tuyên, cho nên anh chỉ có thể nói từng từ từng từ, như vậy dù sao cũng còn hơn nói lắp hảo đi, nh nghĩ.

Hạ Tuyên gật đầu, “Đúng vậy, đi leo núi cùng người bạn.”

La Thụ Hâm vừa định nói tiếp, điện thoại di động trên bàn vang lên, anh liếc nhìn di động lại nhìn về phía Hạ Tuyên, dường như đang làm khó dễ. Hạ Tuyên tưởng là cuộc điện thoại quan trọng thức thối nói, “Giám đốc, vậy tôi đi nghỉ trước.”

La Thụ Hâm trong lòng vươn tay Nhĩ Khang, không, đừng đi, không phải ý này mà!!

Tay Nhĩ Khang

Nhưng mà chỗ Hạ Tuyên đứng cách căn phòng hãn đang ở có ba, bốn bước chân, gần như xoay người một cái là có thể đến rồi. Vì vậy La Thụ Hâm chỉ có thể đối diện với cánh cửa phòng đóng chặt âm thầm tức giận, qua việc vừa rồi, anh thật sự không có can đảm đi gõ cửa nói, ngày mai tôi cũng có thời gian, có thể cùng đi với các cậu.

Leo núi phải vội, đây là điều dễ biết, cũng là thói quen của đại đa số người. Nhưng Hạ Tuyên bị Trần Vạn Văn gọi tới đánh thức lúc mới năm giờ, điều này làm cho Hạ Tuyên rất muốn đánh bay cậu ta.

Thế nhưng tỉnh thì đã tỉnh rồi, chỉ có thể thức dậy.

Leo núi, tự nhiên không thể đi leo mấy ngọn núi quá hoang vu chưa được khai quá, mà là leo loại núi đã khai hoang qua tương đương với vùng phong cảnh kia. Lúc Hạ Tuyên đi đến dưới chân ngọn núi, Trần Vạn Văn đã ở chỗ đó chờ.

Tới nơi mới nhìn thấy có cả Phương Mẫn, còn có một người đàn ông nhìn vô cùng ôn văn nhã đứng bên cạnh Phương Mẫn, Hạ Tuyên chào hỏi, “Chị cũng tới leo núi à, tôi cứ cho là luật sư đều rất bận rộn.”

“Luật sư cũng là người mà, cũng muốn buông lỏng một chút thôi.” Phương Mẫn cười nói, “Đúng rồi, vị này là đồng nghiệp của tôi, Lý Hải Giang, vừa mới về nước không lâu, có thể nói là người vô cùng lợi hại đấy. Đây là một đàn em tôi rất thương thức, Hạ Tuyên.” Đồng thời, giới thiệu Hạ Tuyên với đối phương.

“Xin chào luật sư Lý, hoan nghênh về nước, rất hân hạnh được biết anh.” Hạ Tuyên rất lịch sự đưa tay ra.

“Tôi cũng vậy, xin chiếu cố nhiều hơn.” Lý Hải Giang đồng dạng đưa tay ra nắm.

“Này, cô kia, sao cô không giới thiệu với tôi hả.” Trần Vạn Văn khó chịu, này đều chuyện gì a, hần đều đứng ở chỗ này lâu như vậy rồi, làm sao mỗi người cũng làm hần trong suốt. Phương Mẫn liếc cậu ta một cái, thuận miệng nói, “Người không quá quan trọng có cái gì tốt mà giới thiệu.”

“Cô!!”

“Được rồi được rồi, chúng ta bắt đầu đi, người còn trẻ thì phải nhiều vận động một chút.” Phương Mẫn không nhìn Trần Vạn Văn nói, bắt chuyện với hai người bọn Hạ Tuyên, dẫn đầu đi tiên phong phía trước.

Trần Vạn Văn đuổi theo, “Ồn ào vô lý như thế, họ Phương, chẳng trách cô không ai muốn!”

“Thiệt, bà đây là không chấp nhận, người theo đuổi tôi thậm chí có thể vòng quanh ngọn núi này vài vòng. Tôi thấy không có gái là cậu mới đúng...”

“... Ai nói không có, ngày mai anh đây xem cô có còn tin hay không!!...”

...

Lý Hải Giang đi sau lưng kinh ngạc nhìn bọn họ, nhìn về phía Hạ Tuyền bên cạnh, đối phương phát hiện tầm mắt của anh ta, nhún nhún vai tỏ vẻ nhìn mãi thành quen.

Lý Hải Giang hỏi, “Bọn họ vẫn luôn là như vậy sao?”

“Cho dù tôi đã biết bọn họ rất lâu, bọn họ vẫn luôn như vậy.” Hạ Tuyền cười trả lời.

“Thực sự hiếm thấy được một mặt sinh động như vậy của luật sư Phương đấy.” Lý Hải Giang sờ sờ cằm, suy tư. Hạ Tuyền nghe vậy cũng sờ, nhìn về hai bóng người đang bắt chẹt nhau phía trước, lần đầu tiên cảm thấy có vẻ như mình đã quên mất cái gì...

“Đàn chị Phương, lúc thường rất... trầm lặng?”

“Cũng không tính, nhưng rất hiếm thấy cô ấy vui vẻ như vậy.” Lý Hải Giang cười nói, “Trừ phi hoàn thành một vụ án vô cùng lớn.”

Vừa nghe Lý Hải Giang nói vậy, Hạ Tuyền cũng nhớ lại những việc thời đại học. Phương Mẫn là đàn chị của hần và Trần Vạn Văn, bọn họ gặp nhau từ lúc nào, Hạ Tuyền không biết. Sau khi hần biết đến, hai người kia đã vô cùng không hợp. Có thể nói là như nước với lửa, như nước với lửa. Thật ra chỉ là Trần Vạn Văn đơn phương không ưa Phương Mẫn, nguyên nhân trong đó, ngay cả Hạ Tuyền cũng không rõ ràng lắm. Phương Mẫn rất có tài ăn nói, Hạ Tuyền từng thấy cô theo người tranh luận, có thể khiến người nói hậm hực rời đi, mà lúc cô tranh cãi với Trần Vạn Văn, quả thực giống như là đùa với mèo, căn bản hoàn toàn không định áp chế Trần Vạn Văn.

Nghĩ như vậy, lại càng khiến người ta hoài nghi, thời gian sau đó, Hạ Tuyền bắt đầu quan sát hai người bọn họ, cái này quả thực là không nhìn không biết, vừa nhìn lập tức giật mình.

Hoàn toàn là cố tình tình chàng ý thiếp nha, Hạ Tuyên cảm thấy được người anh em của hẳn thật sự quá thất bại. Phương Mẫn hiển nhiên là thích Trần Vạn Văn, mà Trần Vạn Văn... Hạ Tuyên nhìn kỹ một chút, đoán chừng cậu ta cũng thích, chỉ là cậu ta hoàn toàn không biết được trái tim mình.

Có câu lời nói là tốt đẹp nhất, trên thế giới này, chỉ có yêu và ho khan là không cách nào che giấu nổi. Ngôn ngữ cử chỉ của Phương Mẫn kỳ thực đều tiết lộ tâm tình, chính mình ngậy ngấn là được người khác gợi ý mới nhìn rõ, Hạ Tuyên đỡ trán, quả nhiên là bởi vì con trai tương đối trì độn trong quan hệ tình cảm sao?

Xem ra hẳn phải gợi ý với người anh em đầu thiếu dây này của hẳn, Hạ Tuyên hiển nhiên không hề cảm thấy chính mình cũng là cái người cần được gợi ý.

Núi không quá cao, mấy người cũng không phải thể chất quá kém, không tốn bao nhiêu lâu đã đến đỉnh núi. Mấy người đều ra một ít mồ hôi nên cảm thấy khát nước, Hạ Tuyên cầm một bình nước đưa cho Trần Vạn Văn.

Nước còn lạnh, Trần Vạn Văn uống một ngụm lớn, than dài một hơi, “Sảng*!”

(* : ‘sảng’ trong ‘sảng khoái’)

“Tại sao đột nhiên lại đi leo núi?” Trần Vạn Văn mỗi lần có việc buồn bực đều sẽ lôi kéo hẳn đi leo núi, thói quen này của cậu ta vẫn chưa từng thay đổi, cũng không biết đời trước sau khi bọn họ cãi nhau, là ai leo núi với cậu ta. Hạ Tuyên đảo qua Phương Mẫn đang ngắm nhìn phong cảnh cách đó không xa, là cô ấy sao?

Nói đến cái này, Trần Vạn Văn ôm chặt lấy Hạ Tuyên, “Tiểu Hạ Tử, mẫu hậu đại nhân muốn bức trẫm đi xem mắt!!”

“Ừm.” Hạ Tuyên rất tán thành gật gật đầu, hời hợt bỏ dao, “Cũng đến lúc rồi.”

“Cái gì mà đến lúc cơ ? Là lúc nào? Trẫm còn trẻ!” Trần Vạn Văn rất vô tội nha, cậu ta năm nay mới 24 mà, còn cách kết hôn tận mười vạn tám ngàn dặm mà.

Hạ Tuyên đẩy cậu ta từ trên người ra, ghét bỏ nói: “Cho cậu đi xem mắt, cũng không bắt cậu kết hôn, cậu gào thét cái cọng lông.”

Trần Vạn Văn ngẩn người, đột nhiên nhảy lên, “Đúng vậy, cũng không phải kết hôn. Ha ha ha, Tiểu Hạ Tử, người thực sự là phúc tinh trẫm mà. Sao trẫm lại không nghĩ tới vụ này chứ.”

Trần Vạn Văn nghiêm trang gật đầu, sao cậu lại không nghĩ tới phương diện này nhỉ? Không nghĩ tới việc khiến mình xoắn xuýt một đêm, đã bị một câu của Hạ Tuyên tháo gỡ.

“Hiện tại đã biết người với người chênh lệch ở đâu chưa?” Hạ Tuyên thu hồi tầm mắt phóng ra xa, giống như bố thí liếc nhìn Trần Vạn Văn, xem bộ dạng chân chó kia của đối phương.

Hạ Tuyên tỏ vẻ ngoại trừ rất ghét bỏ ra thì vẫn là rất ghét bỏ.

Bởi Hạ Tuyên dùng một câu nói tháo gỡ điểm xoắn xuýt trong tâm lý Trần Vạn Văn, bởi vậy khi xuống núi tâm tình cậu ta cực kỳ tốt, ngay cả Phương Mẫn nói cậu ta cười đến ngu si, cậu ta cũng vui vẻ tiếp nhận.

Phương Mẫn lái xe tới, cho nên lúc về, bọn Hạ Tuyên ngồi nhờ xe về. Trần Vạn Văn và Lý Hải Giang đã tới nhà xuống xe trước, Hạ Tuyên là chỗ cuối cùng.

Phương Mẫn hỏi hiện tại Hạ Tuyên đang ở đâu, địa chỉ mà Hạ Tuyên báo khiến Phương Mẫn rất kinh ngạc.

“Đừng ngạc nhiên, tôi bây giờ là ở tạm nhà cấp trên, chờ ký túc xá công ty xây xong xong, sẽ sớm dời đi.” Hạ Tuyền giải thích.

Phương Mẫn nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, “Vị cấp trên này thật hào phóng, tiểu khu này không phải là người nào muốn là có thể đi vào ở đâu.”

Hạ Tuyền cười không nói, nhớ tới nguyên nhân mà La Thụ Hâm nói, lắc đầu một cái không nghĩ nhiều nữa, cảm thấy bản thân là không cần vì một đời trước bất hạnh mà mất đi tín nhiệm với người khác mới phải.

Lúc xuống xe, giọng điệu Hạ Tuyền rất bình tĩnh, “Đàn chị Phương, chị thích thằng nhóc Vạn Văn kia đi.”

“Bị cậu nhìn ra rồi.” Phương Mẫn sững sốt một chút, vén lọn tóc rối trên mặt, cũng không che giấu mà thoải mái thừa nhận.

“Vậy đàn chị tính lúc nào thổ lộ?” Đối với chuyện này, Hạ Tuyền mong chờ được trông thấy.

“Tại sao tôi lại phải nói hả.” Nói đến cái này, Phương Mẫn liền cảm thấy có chút tức giận.

Lần này Hạ Tuyền có chút dở khóc dở cười, hai người này, một hoàn toàn không biết chuyện, một thì hoàn toàn thông suốt không thích ra mặt, xem ra việc này không thành công nhanh như vậy rồi.

“Tôi thấy thằng nhóc kia hoàn toàn không biết tâm ý của đàn chị đâu.” Hạ Tuyền ăn ngay nói thật, nhìn thấy Phương Mẫn một mặt phiền muộn, nói tiếp, “Hơn nữa, cô chú đã bắt đầu để Vạn Văn đi làm quen.”

Hạ Tuyền vừa nói như thế, Phương Mẫn đầu tiên là biểu hiện tức giận, nhưng không bao lâu sau tỉnh táo lại, dù sao cũng là luật sư, “Thằng nhóc, tinh ranh đấy, còn dùng phép khích tướng với chị.”

“Không dám.” Hạ Tuyền cười híp mắt, lại không có một chút ý định phản bác nào.

“Nguy hiểm.” Phương Mẫn gõ đầu hần, trong mắt không hề có ý trách cứ gì, “Tôi suy nghĩ đã.”

“Vậy là tốt, có điều gì tôi có thể giúp một tay, đừng khách khí.” Hạ Tuyền biết, có thể khiến đối phương lui đến bước này đã rất khá, còn cái khác, tùy duyên đi.

“Biết rồi, vậy tôi về trước.” Phương Mẫn lắc đầu một cái, không nói gì thêm nữa.

Hạ Tuyền vẫy vẫy tay, nhìn chiếc xe biến mất trong tầm mắt mới đi lên tầng, sắc trời còn sớm... Còn có thể ngủ tiếp một giấc, mệt chết rồi...

——o0o——

Tác giả có lời muốn nói:

Xuân Thất thật sự là không biết vì sao lại viết một chương này, chỉ là vô cùng yêu thích nhân vật Phương Mẫn này, trong lòng tôi cô ấy là cô gái cực kỳ chính trực, có tình có nghĩa, vì bạn bè mà giúp bạn không tiếc cả mạng sống... Nhưng mà tôi phát hiện tôi viết hoàn toàn không ra hình dạng, quả nhiên là hành văn quá cặn bã, O__O “... ”

Bất quá viết thì đã viết, mọi người đành ủy khuất xem một chút đi...

——o0o——

Hự hự, hôm nay 98 bắt đầu thi rồi ;v; mọi người cố lên, hết một ngày rồi, còn ba ngày nữa thôi ♥

Hạ Tuyền sống lại – Chương 16

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Quay người rời đi, Hạ Tuyền hồn nhiên không biết có người mắt thấy tất cả những việc này, tim như bị dao cắt. La Thụ Hâm không ngừng tự an ủi, đây là ảo giác, kỳ thực giữa bọn họ chỉ là bạn bè thôi, không phải chính mình đã sớm điều tra rõ ràng sao? Thế nhưng trò chuyện vui vẻ, cử chỉ thân mật nhìn thấy vừa nãy...

Vì sao lại như vậy? La Thụ Hâm rũ mí mắt xuống, nếu như... nếu như cô gái kia biến mất... Vậy... vậy... Tiểu Tuyền có phải là sẽ...

Không, không đúng... Nếu làm thế... Vậy, vậy nhất định sẽ bị ghét bỏ...

Mạnh mẽ tỉnh táo lại, La Thụ Hâm vì chính ý nghĩ vừa nãy của mình mà cảm thấy khiếp sợ.

Khẽ cười khờ. Xem đi, tôi đã trở nên khó coi như vậy, chẳng trách cậu chưa từng ngó qua tôi...

Tâm tình La Thụ Hâm sa sút xuống, anh móc ví tiền, mở ra. Nếu như Hạ Tuyền ở đây, nhất định hẳn sẽ biết, đây là hẳn hồi vừa mới vào đại học, còn toát ra vẻ trẻ con.

La Thụ Hâm khẽ vượt khuôn mặt tươi cười trong bức ảnh như trân bảo, ngẩng đầu lên lại tràn đầy ý chí chiến đấu sục sôi, không, anh chắc chắn sẽ không cứ thế mà từ bỏ.

Mà nhân vật chính trong bức ảnh đang chui trong ổ chăn ngủ khò khò, hoàn toàn không biết mình bị giám đốc của mình theo dõi.

Mà phương pháp La Thụ Hâm có thể nghĩ tới chính là, vì việc tư mà làm điều trái phép (tuần tư uẩn pháp). Nhưng còn chưa đợi anh thực hiện, đã xảy ra một việc khiến cho anh không ứng phó kịp.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, Hạ Tuyền tiếp tục đưa bữa ăn khuya cho La Thụ Hâm, La Thụ Hâm cũng sa vào khoảng thời gian ở chung nho nhỏ mỗi ngày cùng Hạ Tuyền. Phải biết dù rằng bọn họ sống trong cùng một mái nhà, dưới tình huống Hạ Tuyền gần như cả ngày trốn trong phòng của mình, cơ hội như vậy, đối với La Thụ Hâm mà nói là vô cùng trân quý.

Rất nhanh, nửa tháng cứ như vậy trôi qua. Hạ Tuyền mỗi ngày theo quy củ đi làm, nhìn quyển lịch trên bàn, hẵn đột nhiên nhớ tới, đã nhiều tháng trôi qua như vậy, khu nhà trọ cho nhân viên của công ty cũng nên gần xong rồi đi.

Đã chuẩn bị tốt cho tình hình bên dưới, Hạ Tuyền chống mặt nhìn về phía màn hình, tuy rằng rất không bỏ được tay nghề của giám đốc...

Hắn quay đầu sang phía người bên cạnh đang lợi dụng giờ làm việc lén lút chơi game, “Chu Trạch, nhà trọ công ty cấp cho nhân viên đến bao giờ thì sửa xong?”

“Hả?” Chu Trạch ngẩng đầu kỳ quái liếc mắt nhìn Hạ Tuyền một cái đồng thời quét mắt một vòng cực nhanh, phát hiện không có chuyện gì thì tiếp tục động tác trên tay, miệng còn không quên trả lời câu hỏi của Hạ Tuyền, “Nhà trọ nào cơ? Công ty chúng ta không bao ở mà.”

“Không bao ở?” Hạ Tuyền cau mày.

“Đúng thế. Cậu nghe được tin tức này từ đâu?” Chu Trạch bán đứng cấp trên của mình ngon ơ.

Hạ Tuyền nhìn về phía phòng làm việc của La Thụ Hâm, ánh mắt lóe lên tia sáng mờ mịt, một loại phần nộ do bị lừa dối tự nhiên mà sinh ra.

Lừa dối, hãn ghét nhất là lừa dối, thật khiến người ta thất vọng... Không quản La Thụ Hâm có giải thích thế nào, hãn nghĩ hãn cũng sẽ không tiếp tục cùng sống dưới một mái hiên với đối phương nữa...

La Thụ Hâm là cấp trên của hãn, hơn nữa luôn đối xử với hãn rất tốt, ở công ty hãn cũng không tiện trực tiếp đẩy cửa đi vào chất vấn, chỉ là hãn làm thế nào cũng không nghĩ ra, đối phương vậy mà lại lừa hãn, còn lừa gạt một phát mấy tháng liền, điều này khiến cho Hạ Tuyền đã từng bị lừa, thật sự rất bất mãn...

Chỉ là tỉ mỉ ngẫm lại, đối phương ngoại trừ việc này ra, vẫn luôn rất chiều cố hãn... Trọng điểm là, thức ăn thật sự rất hợp khẩu vị hãn, ở cũng thư thái...

Tâm tư Hạ Tuyền bắt đầu nghiêng về một bên, nếu như lời giải thích này có thể khiến hãn tiếp thu được, cũng không phải không thể tha thứ... Năm lấy tâm một người, đầu tiên phải bắt được dạ dày hãn. Hiển nhiên, La Thụ Hâm đã làm cực kỳ chính xác.

Đương nhiên, cố bản là với vấn đề lừa dối, Hạ Tuyền tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua điểm mấu chốt của mình như vậy.

Hạ Tuyền đi tới đi lui trong phòng khách, thời gian giữa nhấc và đặt bước chậm rì rì, trông như mình đang tản bộ ở sân sau, rất nhàn nhã, giống như kỳ thực cũng không quá quan tâm tới chuyện này, chỉ là lông mày hơi nhíu lại đã để lộ việc kỳ thực hãn vẫn là rất lưu ý chuyện ấy.

Hãn ngẩng đầu nhìn về phía phòng của La Thụ Hâm ở tầng hai, phảng phất như được dẫn dắt, hãn thuận theo cầu thang đi lên từng bước một, đứng ở trước cửa, hãn nhớ tới một lần thật lâu trước kia, hãn bởi vì vấn đề công việc mà gõ vang cánh cửa này, bên trong một lúc lâu mới mở cửa,

đồng thời sau khi ra ngoài La Thụ Hâm dùng động tác cực nhanh đóng cánh cửa này lại.

Khi đó hẳn cảm thấy, cái này là riêng tư của từng người, hẳn cũng không phải người có tâm tư hiếu kỳ quá mạnh, cho nên không để ý. Nhưng hiện tại Hạ Tuyền lại có một loại trực giác mãnh liệt, cảm thấy được khẳng định trong này có thứ gì đó liên quan tới mình.

Tay đặt ở tay cầm, hơi sử dụng lực, “ken két” một tiếng, Hạ Tuyền trong nháy mắt trợn to hai mắt...

Cửa không có khóa!!!

Chậm rãi đẩy ra, lúc này tim Hạ Tuyền đập cực nhanh, phía sau cửa là thứ gì đây?

Thây khô nằm ở trên giường? Bộ phận cơ thể ngâm trong formalin*? Hay là người mới chết?...

(*: Dung dịch chứa ~40% HCHO, dùng để ướp xác.)

Hắn giật giật khước miệng, quả nhiên gần đây đọc hơi nhiều tiểu thuyết trinh thám rồi...

Hắn không sợ, chẳng qua là cảm thấy có chút kích thích, không do dự nữa, mãnh liệt dùng sức, tay cũng thuận thế thoát khỏi tay nắm, cánh cửa mở ra về phía trong kèm theo một tiếng phản đối lớn.

“Không!”

La Thụ Hâm trợn to hai mắt, nhìn người đứng ở trước cửa, linh hồn trong nháy mắt như bị rút khỏi thể xác...

Anh cho là anh kêu lớn đến tê tâm phế liệt; anh cho là ngày đó sẽ đến rất chậm; anh cho là anh và Hạ Tuyền có thể cứ ở bên cạnh nhau như vậy

rất lâu, mãi đến một ngày Hạ Tuyên bị anh làm cho cảm động, tiếp thu tình cảm của anh... Sau đó cứ như vậy hạnh phúc...

Có thể tất cả những thứ này, xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức khiến anh cho rằng, đây chỉ là một giấc mộng mà thôi. Nhưng thực tế tàn khốc đặt ngay trước mặt, khiến anh tổn thương, trái tim bị đâm đau nhói...

Ngón tay không thể khống chế không ngừng run rẩy, cũng không chịu đựng nổi trọng lượng túi đồ, rớt xuống đất, đồ ăn rơi đầy trên đất...

Hạ Tuyên cứng người, đồng tử khuếch đại lộ rõ những thứ kia khiến hấn giật mình với... khó mà tin nổi tới cỡ nào... Đối với hấn mà nói, việc này đại khái so với ướp xác còn đáng sợ hơn.

Phía sau cửa là cái gì chứ? Không phải là...

Không phải là cả căn phòng đầy ảnh chụp sao...

Không phải những bức ảnh này đều chụp một nhân vật sao...

Không phải không phải nhân vật đó chính là mình sao...

Hạ Tuyên rất bình tĩnh, quay đầu lại nhìn về phía người khởi xướng trong phòng khách, hấn nghĩ hấn đã không cần giải thích gì cả.

Nhìn về phía La Thụ Hâm, hai con mắt thâm thúy phảng phất như tiến sâu vào nội tâm La Thụ Hâm, lần đầu tiên La Thụ Hâm cảm nhận được cảm giác ngọt ngào sâu sắc, anh há hốc mồm, lại không phát ra được bất cứ âm thanh nào...

Anh sốt ruột, anh hoảng loạn... Nhưng anh không thể dùng sức, anh không biết nên nói gì cả, bởi vì sự thật chính là như vậy...

“Công ty căn bản không hề cấp nhà trọ cho nhân viên, đúng không?” Giọng nói Hạ Tuyên êm dịu, nhìn thẳng vào hai mắt La Thụ Hâm mà hỏi,

ngữ khí không mang theo bất kỳ tâm tình gì.

“...” La Thụ Hâm gian nan gật đầu, rõ ràng không có khởi binh vấn tội, tại sao... tâm lại đau đến thắt lại...

Hạ Tuyền không nhìn anh nữa, xuống tầng đi về căn phòng hẳn vẫn luôn ở, lôi chiếc vali ra một mạch nhét đồ đạc vào, may là đồ của hẳn không nhiều, một cái vali cộng thêm một cái ba lô là vừa vặn.

La Thụ Hâm yên lặng theo hẳn vào phòng, nhìn thấy hẳn thu thập hành lý, gấp đến độ không biết nên làm thế nào cho phải, Hạ Tuyền đang dùng loại phương thức dứt khoát này từ chối anh, anh hiểu!

Thế nhưng anh lại không muốn... La Thụ Hâm đứng ở trong phòng không biết làm sao, anh không dám lấy hợp đồng uy hiếp Hạ Tuyền, anh không dám cưỡng chế bắt Hạ Tuyền lưu lại, vào giờ phút này anh thậm chí không dám nói chuyện với hẳn... Mắt thấy đối phương lấy xuống chiếc áo cuối cùng trong tủ đang định cho vào trong vali, thì cái gì cũng không lo đến nữa, vươn tay kéo một góc áo sơ mi đáng thương kia...

“...” Hạ Tuyền mặt than nhìn anh.

La Thụ Hâm cúi đầu cụp mắt, chỉ dám nhìn chăm chăm hai cổ tay đang nắm lấy góc áo sơ mi của chính mình, không dám nhìn tay chủ sở hữu.

“Buông tay.”

La Thụ Hâm chậm rãi ngẩng đầu nhìn hẳn, đáng thương nhìn ngóng, toàn thân không ngừng lan truyền ra tín hiệu “Không cần đi”, trên đầu lại càng kiên định lắc lắc đầu, tay cũng túm càng chặt.

Hạ Tuyền dùng sức kéo kéo tay, kéo không được, bị giữ chặt chẽ, nếu kéo tiếp đoán chừng sẽ rách... Nhìn thấy La Thụ Hâm chỉ hơi nhú mày,

tâm lý không hề bị lay động, hần cười cười, “Không muốn cũng được.”

Theo lời nói buông tay, La Thụ Hâm sững sờ, nhìn áo sơ mi cầm trên tay, cúi đầu...

Anh làm hần tức giận rồi...

Thời gian cùng không gian ngưng tụ lại, cử động của Hạ Tuyền khiến tim La Thụ Hâm mỗi một phút giây đều chịu dày vò —— sợ sệt, bất an, hoảng hốt, thống khổ...

“Tôi thích cậu...” La Thụ Hâm hé miệng, âm thanh trầm thấp khó mà nghe thấy được, chỉ có mình anh nghe thấy, câu nói này phảng phất cho anh thêm dũng khí, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyền.

“Tôi thích cậu!”

Tôi là thích! Muốn cùng một chỗ với cậu! Dù thế nào cũng không có biện pháp từ bỏ cậu đâu! Nghĩ trăm phương ngàn kế tiếp cận cậu, cho dù là cách lừa dối cực đoan nhất, tôi cũng muốn ở bên cạnh cậu!

“Cho tôi một cơ hội được không?”

Anh nhìn chăm chăm hai mắt Hạ Tuyền, đáy mắt xẹt qua một tia ước ao, vô luận là dạng cảm xúc gì, anh cũng không muốn bỏ qua, thế nhưng rất nhanh, anh phải thất vọng, trong mắt Hạ Tuyền không chút gợn sóng.

Bị một người con trai thổ lộ, Hạ Tuyền không nói ra được là cảm giác gì, trong kiếp trước, cũng không phải chưa từng thấy con trai yêu nhau. Rất nhiều lúc, tình yêu của bọn họ so với người bình thường còn chấp nhất hơn nhiều.

La Thụ Hâm thật sự nên cảm thấy mừng cho chính mình. Bây giờ Hạ Tuyền là Hạ Tuyền của năm năm sau, cho nên hần mới không hô to La Thụ

Hâm là tên biến thái, mà vào lúc phát hiện tình huống trong phòng còn có thể xử sự bình tĩnh như vậy.

“Xin lỗi.”

Bị từ chối như trong dự liệu, không phải đã sớm dự liệu trước rồi sao? Chỉ là...

La Thụ Hâm kéo khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười cực kỳ thâm đậm, chỉ là tôi thích cậu, thích đến mức có thể không để ý liệu cậu có thích tôi hay không...

Hạ Tuyền nhìn thấy nụ cười bên khóe miệng đối phương, trong lòng cũng cảm giác khó chịu, không dừng lại thêm nữa. Lặng lẽ quay người cầm lấy hành lý đã thu thập xong, đi ra ngoài cửa, bóng lưng xoay người rời đi không hề mang theo một chút do dự.

Một cánh cửa, hai thế giới, Hạ Tuyền không nhìn thấy người bên trong cánh cửa tản ra tuyệt vọng, bi thương... Cuốn sách toàn bộ không gian...

Có đôi khi khiến thế giới của một người sụp đổ, chỉ cần một câu nói.

Đứng ở ven đường, Hạ Tuyền bất đắc dĩ thở dài, thầm nói: Không nghĩ tới mình còn có thể gặp phải chuyện như vậy... Song đã nói rõ ràng tới thế, với tính cách của người kia hẳn là sẽ không quá dây dưa mới là đúng.

“Chẳng qua lại phải đi tìm phòng.” Thanh niên kéo vali hành lý đi ven đường tự lẩm bẫm.

Một cơn gió thổi qua, mang đi tiếng còn trong miệng thanh niên, hẳn nhìn về phía hàng cây ven đường đã bắt đầu mọc cành lá mới ...

Thời gian trôi qua thật nhanh nha.

Một chiếc xe taxi dừng ở bên người Hạ Tuyền, tài xế từ cửa sổ xe thò đầu ra, “Lại gặp cậu rồi, định đi công tác à?”

Ông chú đưa xe? Hạ Tuyền ngạc nhiên, có nhưng lúc duyên phận giữa người với người, thực sự kỳ diệu mà!

“Ông chú, chú biết có chỗ nào đang cho thuê không? Tôi không khéo thất nghiệp rồi...”

“Hãy, cái này xem như cậu hỏi đúng người rồi, muốn loại nào? Tiền thuê, hoàn cảnh? Chú đều rõ như lòng bàn tay...”

“Vậy thì chỗ không dễ bị người ta tìm được đi...” Hạ Tuyền cười đùa.

...

——o0o——

Mọi người cũng thấy được rõ ràng đạo này tốc độ edit khá chậm đúng không Tối nay tớ post thông báo, nhớ đọc nhé >.< Hạ Tuyền sống lại –
Chương 17

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 17

(Viết thể thơ chữ cuối cùng hai đứa ngồi beta lại với nhau loạn hết cả lên á =))))

Lấy tính cách của người kia hẳn là sẽ không quá dây dưa —— Một tuần sau, lúc nhìn tới người nào đó xuất hiện trước cửa nhà mình, Hạ Tuyền rất quyết đoán thu hồi những lời này lại.

“A Tuyền...”

Hạ Tuyền mặt than muốn đóng cửa, La Thụ Hâm lập tức hoảng hốt, theo bản năng lấy tay chặn cửa lại: “A Tuyền, cậu nghe tôi nói được không?”

“Không có gì đáng nói.” Hạ Tuyền thật sự rất tức giận với việc bị lừa gạt, nếu không phải bản thân hẳn mở miệng hỏi, có khả năng đến giờ vẫn không hay biết gì đâu. Đương nhiên hẳn cũng rất để ý việc bị một người đàn ông thích.

Hạ Tuyền bày tỏ, hiện tại hẳn một giây cũng không muốn nhìn thấy cái người đứng trước cửa nhà mình này.

La Thụ Hâm cầu xin: “Tôi biết sai rồi, A Tuyền cậu cho tôi một cơ hội nữa được không?”

“Anh buông tay ra.”

“Không!”

Hạ Tuyền giận quá hóa cười, trực tiếp thả tay ra, khiến cho ai đó ngoài cửa tùy ý ngã xuống đất, La Thụ Hâm ngã sấp xuống, sừng sốt một lúc sau lấy tốc độ cực nhanh bật dậy từ mặt đất bắt lấy cổ tay Hạ Tuyền, không dám dùng sức nhưng lại khóa rất chặt.

“Vô liêm si!” Hạ Tuyền đánh một quyền trên bụng La Thụ Hâm.

La Thụ Hâm chỉ hơi nhíu mày, đứng thẳng tắp, không phản kích cũng không phòng thủ, anh không muốn lại chọc đối phương tức giận, cũng không dám.... Nghĩ lại mà thấy sợ, ngày đó Hạ Tuyền đi rồi, thời gian sau làm thế nào cũng không thể tìm ra tung tích của cậu ấy.

Anh tìm cậu ấy đến mức sắp điên rồi. Dù khẳng định cậu ấy còn ở trong thành phố này, cũng phải bỏ ra đến bảy ngày mới tìm được. Nếu như đối phương không ở thành phố này... La Thụ Hâm không dám tưởng tượng nữa.....

Hạ Tuyền quả thực bị thái độ của anh làm cho nổi trận lôi đình, nhưng cũng biết nếu không nói rõ ràng đối phương sợ là sẽ không từ bỏ ý định.

“Buông tay ra! Đi vào”

Phòng ở của Hạ Tuyền là thuê, không lớn, chính là loại chỉ có một phòng, hẩn uống hết vài ngậm nước bình ổn tâm tình xuống rồi mới quay đầu nhìn La Thụ Hâm, không kiên nhẫn nói: “Có chuyện nói nhanh đi. “

La Thụ Hâm chần chừ xong, mới mở miệng: “A Tuyền, tôi sai, cậu có thể không tha thứ, nhưng cậu đừng tùy tiện biến mất được không?”

“Tôi muốn đi đâu, còn phải được anh cho phép?”

” Tôi...” La Thụ Hâm nhíu chặt lông mày, khoe miệng hơi kéo: “Tôi có thể lưu lại bên cạnh cậu được không?”

“Dựa vào cái gì?”

La Thụ Hâm mím môi không nói, đúng vậy, dựa vào cái gì chứ... Dựa vào... tôi thích cậu, có được không?

“Dựa vào anh thích tôi?” Hạ Tuyền giống như biết được lời sắp thoát ra khỏi miệng anh, cảm thấy cực kỳ buồn cười. Hẳn đến giờ vẫn luôn cảm thấy, người này bất quá chỉ là không cách nào chiếm được nên không cam lòng: “Cái thích của La tổng ấy, quả thật đáng tiền.”

Tiền? Ánh mắt La Thụ Hâm sáng ngời, “Tôi cũng có tiền!”

Khóe miệng Hạ Tuyền co giật, anh ta đến cùng có hiểu trọng điểm nằm ở đâu không? Tại thành phố này, ai chẳng biết anh có tiền hả!

Quét mắt nhìn La Thụ Hâm một cái, không biết có phải ảo giác hay không, Hạ Tuyền dường như thấy người kia gầy đi. Lại nhìn đến đôi mắt ẩn chứa đầy hi vọng kia, chuyện đến nước này, cũng không khó để nhìn ra đối phương thật sự nghiêm túc. Hạ Tuyền trầm mặc, hiện tại hẳn cũng không muốn nói...

“Anh nói anh thích tôi?” Ngồi trên chiếc sofa duy nhất trong phòng, Hạ Tuyền giương mi, nhìn chằm chằm đôi mắt giống như dã thú chờ phân phó của La Thụ Hâm. Có lẽ có thể khiến anh ta biết khó mà lui...

Trái tim La Thụ Hâm khẽ run lên: “Thích, rất thích”.

“Như vậy, anh có thể vì người anh thích mà làm được đến bước kia không?”

“Cái gì cũng có thể!” La Thụ Hâm cao giọng trả lời, giống như binh lính đang bị xét duyệt.

“Ồ?” Hạ Tuyền nhướn mày.

“Ví dụ như, nằm dưới thân tôi cũng có thể?”

A?! La Thụ Hâm phản ứng xong, cảm giác đầu tiên không phải là bị xem nhẹ hay không được tôn trọng, mà là trái tim bắt đầu nai con chạy loạn. Anh đưa tay xoa ngực, nuốt nuốt một ngụm nước bọt:” Đương, đương nhiên!”

Cái gì?!!

Tình, tình tiết vở kịch này hình như không đúng lắm, Hạ Tuyền tỏ vẻ hần có hơi đờ. Người bình thường nghe được câu này không phải đều nổi trận lôi đình sao? Như thế nào người trước mắt lại mặt phờ phợt... Lần này đến lượt Hạ Tuyền buồn bực trong lòng, song nét mặt vẫn mang theo biểu tình không có ý tốt như trước.

Hắn tới gần La Thụ Hâm: “Thật sự?”

La Thụ Hâm mãnh liệt gật đầu, anh cầu còn không được nữa là.

Đệt mợ... Tình tiết vở kịch này hoàn toàn không đúng!! Hạ Tuyền bắt đầu không yên trong lòng, hần xoay người, cắn răng: “VẬY, CỜ ĐI.”

Đợi nửa ngày, sau lưng vẫn không có động tĩnh, Hạ Tuyền mới khẽ thở ra một hơi, có chút đặc ý: “Sao, không làm được thì đừng miễn cưỡng.”

Không có tiếng trả lời, trong không khí chỉ còn tiếng thở dốc. Hạ Tuyền cau mày quay đầu, phát hiện ra La Thụ Hâm đang chống tường ôm bụng, lông mày cau chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi.

“Anh làm sao vậy?” Đến gần mới phát hiện sắc mặt La Thụ Hâm trắng bệch đến dọa người, “Đi bệnh viện.”

“Không.” La Thụ Hâm bắt lấy tay Hạ Tuyền, trong mắt tràn ngập mong đợi:”Còn chưa có... làm... “

“...” Hạ Tuyên đỡ kẻ nào đó vừa mới té xỉu, đầu đầy hắc tuyến.

Bệnh viện.

Sau một trận mắng đở ập xuống đầu, Hạ Tuyên cuối cùng sống lại đi từ trong phòng bác sĩ ra, hăn tỏ vẻ rất vô tội nha, hăn chỉ là bất đắc dĩ đưa bệnh nhân tới bệnh viện thôi mà...

Đau dạ dày tái phát, mệt mỏi quá độ, lượng còn vượt mức...

Mệt mỏi quá độ, cái này nghe còn được, dù sao người đã đi được đến cái địa vị này như anh ta, đều mệt muốn chết. Chỉ là, lượng còn vượt mức là cái quỷ gì? Còn có, đau dạ dày... đau dạ dày... là thế nào chứ...

Kể ra... có liên quan gì tới hăn đâu?

Hạ Tuyên cầm tờ khai ngời trước giường bệnh, chờ người khác tới tiếp nhận phiền toái lớn này. Trước không để ý, giờ vừa nhìn đã thấy sắc mặt người này cực kỳ tái nhợt, một chút thần sắc cũng không có. Quàng thâm vô cùng rõ ràng, mà quả thật là rất gầy.....

Đợi một hồi thì Hạ Tuyên cảm thấy đói bụng, bị gây sức ép một trận như thế, thể lực đã sớm tiêu hao không còn mấy.

“Hay là đi ăn cái gì trước đã.”

Hạ Tuyên vừa mới đi không lâu thì Lương Lập đến bệnh viện. Nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của người nằm trên giường bệnh, nhất thời nổi trận lôi đình, hận không thể dựng cậu ta lên đánh cho một trận, đánh đến khi tên nhóc đầu bị ngâm vào nước vào này tỉnh ra mới thôi.

Anh siết chặt năm đấm, cuối cùng, chỉ có thể đỡ trán, bất đắc dĩ thở dài. Loại người cứ dựng phải tường là ngoan cố hủy tường đi này, đoán chừng có đánh cũng không tỉnh nổi...

Tình cảm của La Thụ Hâm, Lương Lập là người rõ ràng nhất, quá sâu cũng quá nặng nề, làm anh em, anh chỉ có thể giúp đỡ hết sức... Còn nhiều hơn, anh thật sự bất lực...

Thấy đối phương tỉnh lại, Lương Lập mở miệng là lập tức cho một trận giáo huấn: “Tỉnh rồi? Tại sao không biết nhớ bài học kinh nghiệm lâu một chút hả? Cậu có biết cậu suýt chút nữa là chết rồi không?”

La Thụ Hâm mê man mở mắt ra, nhìn đến bức tường màu trắng quen thuộc, anh liền biết anh đang ở bệnh viện. Bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc, nhưng lại không phải giọng nói khiến mình rung động.

“A Lập? Sao cậu lại ở đây?” La Thụ Hâm không nhìn người kia mà lên tiếng, ần ần huyết thái dương, lại nhìn nhìn bốn phía xung quanh, nhưng không thấy được bóng người quen thuộc:” Cậu ấy đâu? Ở đâu?”

“Cậu ấy nào? Lúc tôi đến không có một ai cả.” Lương Lập thật muốn cạy đầu La Thụ Hâm ra, xem xem bên trong ngoài Hạ Tuyên ra còn có cái gì khác không.

“Không đúng! Nhất định là cậu ấy đưa tôi đến.” La Thụ Hâm nghe vậy liền hất chần, muốn xuống giường, may mà Lương Lập kịp thời đè tay anh lại: “Cậu điên rồi, thân thể cậu bây giờ thế nào, cậu còn không biết sao?”

“Cậu buông tay ra, cậu ấy nhất định còn chưa đi xa “

Lương Lập thật sự phát hỏa: “Cậu tỉnh táo lại cho tôi, chưa đi xa? Tôi thấy là cậu xuất hiện ảo giác thì có, lúc tôi đến trong phòng ngay cả một bóng người cũng không thấy.”

” Không thể nào!” La Thụ Hâm không tin.

“Thật sự đủ rồi. Mấy năm nay cậu vì cậu ta mà tra tấn bản thân thành cái dạng gì? Những việc cậu làm cậu ta có nhìn thấy à? Tính chuyện trước kia, cả lần này, lần này nữa! Vì tìm cậu ta, cậu có ăn nổi một bữa cơm ngon sao? Có ngủ qua một giấc thật tốt sao? Thôi, cậu buông tay đi...”

Đôi mắt Lương Lập đỏ lên, nhưng vẫn cứ cố chấp nín nước mắt lại.

” ... ” La Thụ Hâm trầm mặc, thì thào tự nói :” Bởi vì thích a ... ” Anh có biện pháp gì đâu ...

” (# ‘) dựa vào, hóa ra mấy năm nay tôi vẫn nói chuyện với trâu*!!! ” Lương Lập thua với anh.

(*: ý nói ‘đàn gậy tai trâu’.)

“Cái gì mà nói chuyện với trâu?” Hạ Tuyền xách một túi đồ trở về, vừa rồi hình như hẳn lơ đãng nghe được một chuyện gì đó vô cùng ghê gớm.

La Thụ Hâm nghe tiếng liền mừng rỡ, hiển nhiên quên mình đang còn truyền nước biển, lập tức muốn xuống giường, “A Tuyền!”

“Năm xuống.”

“Ừm!” Người nào đó lập tức ngoan ngoãn năm xuống, chỉ là từ đầu đến cuối đôi mắt đều dính trên người Hạ Tuyền. Phản ứng này khiến Lương Lập đứng một bên nhìn mà học máu ba lần. Cái cảm giác này, thật là!

Hạ Tuyền đặt túi lên chiếc bàn nhỏ đầu giường, hất hất cằm :”Ăn đi.”

Vì vậy người nào đó ngoan ngoãn bắt đầu ăn.

“Chà chà chà...” Lương Lập đứng một bên phát ra tiếng cảm thán, đoán chừng chỉ có người bên cạnh này mới khiến tên kia nghe lời như vậy. Hừ! Thằng nhóc này coi như có lương tâm, còn biết đường mua đồ ăn về.

Không thể không nói, đây thật sự là một hiểu lầm khiến người người đều vui vẻ...

Hạ Tuyền liếc nhìn Lương Lập, đã có người thế chân, hẳn cũng không có ý định tiếp tục ngồi ở đây nữa: “Tôi về trước.”

“A Tuyền, lời cậu lúc trước còn tính chứ?” Lương Lập còn chưa mở miệng, người nào đó nằm trên giường uống cháo liền không kiềm chế được.

Hạ Tuyền nhất thời cảm thấy đầu đau nhức, hẳn có thể nói không tính sao sao sao ??? Không thể a ...

“Cậu đã nói...” La Thụ Hâm thấy Hạ Tuyền trầm mặc không nói, mi mắt rũ xuống, giọng thấp dần, âm cuối mờ nhạt như một tiếng thở dài.

Lúc này, La Thụ Hâm như đứa trẻ cố chấp bị lời phụ huynh thuận miệng hứa hẹn làm tổn thương, im lặng kháng nghị lại mang theo phần ủy khuất.

“Chuyện này để sau đi.” Hạ Tuyền khẽ nhíu mày, cuối cùng đưa ra một đáp án mập mờ ba phải, hẳn cũng không biết làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai.

Nhưng... Nhìn đôi mắt kia bởi đáp án kia mà trở nên sinh động, có lẽ... là đúng, cũng không nhất định... Đi trên đường về, nhìn đường phố quen thuộc, Hạ Tuyền nghĩ, có lẽ có thể... thử xem?

Tùy duyên đi, bản thân sống thư thái là được.

Trở lại căn phòng nhỏ của mình, Hạ Tuyền tiếp tục thiết kế bản vẽ. Vài hôm trước hẳn báo danh vào giải thi đấu thiết kế quảng cáo. Nếu làm xong vụ này, chẳng những có tiền thưởng, còn có thể nâng độ nổi tiếng lên

một mức nhất định. Tuy rằng hiện tại hẳn không mưu cầu bất cứ điều gì, nhưng thiết kế quảng cáo, vẫn là nghề nghiệp hẳn thích nhất.

Hiện tại đã thông suốt, hứng thú tăng lên không ít, thiết kế gì đó, tuy rằng có chút chủ quan, chung quy cảm giác cũng càng thêm linh hoạt, lưu loát thoải mái.

Còn một khoảng thời gian mới tới lúc thi đấu, Hạ Tuyền cũng không vội. Mỗi ngày đúng giờ ăn cơm, đúng giờ đi ngủ, thời gian còn lại thì chậm rãi nghiên cứu, chậm rãi thiết kế, đôi khi còn muốn ra đi ra ngoài tìm chút linh cảm.

Về phần La Thụ Hâm thì sao? Đã sớm đã bị Hạ Tuyền toàn tâm toàn ý chuẩn bị thi đấu, trong lúc lơ đãng ném ra sau đầu rồi.

——o0o——

Chương đầu tiên bé táo nhỏ nhà tớ edit ^^ Lần đầu tiên edit của bé luôn á, cơ mà tớ beta một lần xong hai đứa còn ngồi beta lại lần nữa rất kỹ cho nên... Có khi còn tốt hơn tớ làm mọi khi luôn =)))

Hạ Tuyền sống lại – Chương 18

Thông báo nhỏ:

Nhà vẫn tiếp tục hoạt động nhé mọi người. Bé Táo sẽ phụ trách edit nốt bộ này ^^

Còn bộ Trọng sinh chi thị ái hành hung, tớ nhận được tin tác giả Tây Tử Tự cũng có share bài lười bò, tuy nhiên không chắc chắn vì tớ không có weibo. Bạn nào có weibo có thể giúp tớ xác nhận một chút được không? Có thể ib FB tớ lấy Weibo tác giả nếu không tìm được, ngàn lần cảm ơn bạn!

——o0o——

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Mãi đến tận một ngày nào đó Hạ Tuyền đi mua thức ăn trở về, nhìn thấy người đứng trước cửa nhà mình, mới đột nhiên nhớ ra, hẳn đã quên mất còn có một người như vậy.

La Thụ Hâm đứng quay mặt về phía cửa, cũng không biết đã đứng bao lâu.

“Sao anh lại tới đây?” Hạ Tuyền không quá để ý, biết anh sớm muộn gì cũng sẽ tới, móc chìa khóa ra, mở cửa, rồi quay đầu nhìn người vẫn còn đứng ở ngoài kia, “Không đi vào?”

“Được!” La Thụ Hâm sửng sốt, lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện mình đã đứng trong phòng từ lúc nào.

“Tùy tiện ngồi đi.” Hạ Tuyền cúi đầu cất đồ ăn vào tủ lạnh, “Uống gì? Chỉ có nước sôi và bia thôi.”

“Nước sôi là được rồi.”

Hạ Tuyền cầm một cốc nước sôi đã nguội đưa cho La Thụ Hâm, sau đó ngồi đối diện với anh, “Thân thể đã tốt rồi?”

“Oành!”* La Thụ Hâm cúi đầu, chỉ là vành tai lộ ra ngoài mái tóc nhanh chóng hồng lên, đã bán đứng tâm tình nhỏ này của chủ nhân nó.

(*: Chỗ này không phải La Thụ Hâm nói, là tiếng mặt ảnh nóng quá bốc cháy ấy.)

“Tốt, tốt rồi.”

“...” Hạ Tuyên ngẫm lại lời mình vừa nói, suýt chút nữa bị chính nước miếng của mình làm sặc. Này cũng quá... quá... Ha ha... Hẳn không muốn nói nữa...

Vì sao lại có cảm giác loại tương phản này rất đáng yêu?

Hạ Tuyên sờ cằm nhìn chăm chăm vào vành tai ửng hồng, sắc hồng ở đôi tai được tầm mắt chiếu cố có vẻ như bắt đầu nhịp nhàng lan tới trên mặt chủ nhân mình.

“Lại đây.” Ngoắc ngoắc tay với người đối diện, nhìn đối phương giống như bé ngoan lại gần, nửa quỳ ở trước mặt mình, Hạ Tuyên hí hí mắt một cái, xòe bàn tay ra, “Ng ngoan, đưa tay.”

La Thụ Hâm hoài nghi xong, bàn tay khẽ nắm thành quả dấm nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang xòe ra trước mặt, Hạ Tuyên nắm ấy lắc lắc một hồi, thật nghe lời, hệt như con lông vàng* nuôi hồi bé, vậy kể tiếp...

Chó Golden Retriever hay còn gọi là lông vàng.

Hạ Tuyên đưa tay nâng cằm La Thụ Hâm, chậm rãi kề sát tới, gương mặt nhìn, đối phương dường như còn chưa kịp phản ứng, Hạ Tuyên hôn lên môi anh, lông mi La Thụ Hâm run rẩy một chút rồi đóng chặt đôi mắt lại.

Gần như vừa chạm vào là rời đi, Hạ Tuyên sờ sờ môi, cảm thấy thì ra cũng không quá khó để tiếp thu đến vậy, lại liếc nhìn người còn đang hoảng loạn tinh thần, bèn tiếp tục chiếm tiện nghi. Hẳn trước đây đã phát hiện, tay giám đốc nhà mình tương đối đẹp, vẫn luôn muốn thử sờ một cái xem.

Có thể nói, vô cùng phù hợp với đam mê nho nhỏ của hẳn. Đúng vậy, hẳn tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình là một tên cuồng tay đáng khinh, đây rõ ràng chỉ là đam mê nhỏ nha.

Sờ đủ xong, phát hiện chủ nhân bàn tay đã hoàn hồn, Hạ Tuyền buông móng vuốt, không nhìn cái người cả mặt đỏ bừng kia, lại quên mất việc bản thân là chủ người ta là khách, mở miệng nói: “Tôi đói.”

Người nào đó rất tự giác đi thẳng hướng nhà bếp, trên đường không cẩn thận bị cái gối ôm rơi dưới đất khiến suýt vấp ngã, hoặc là bị cái ghế đặt ở giữa đường làm cho sút mẻ...

Con đường năm mét ngắn ngủi, cuối cùng gian nan đi hết ba phút mới tới được đích, Hạ Tuyền cứ thế thành thoi chống mặt, nhìn anh một đường hữu kinh vô hiểm* đến nhà bếp, cuối cùng mới nhắc nhở, “Anh còn hai mươi phút.”

(*: bị làm kinh sợ nhưng thực tế không có gì nguy hiểm.)

Cả người La Thụ Hâm run lên, khí thế quanh thân thoát cái thay đổi, động tác thẳng thắn dứt khoát, hoàn toàn không thua gì bếp trưởng của nhà hàng cao cấp.

Nhìn người kia rốt cuộc khôi phục về bình thường, Hạ Tuyền tìm quần áo thay, ung dung tiến vào nhà tắm.

Một tiếng sau.

Hạ Tuyền đã ăn uống no đủ lười nhác nửa nằm trên ghế sofa, mà La Thụ Hâm còn đang rửa chén trong bếp lại cảm giác mình giống như đang mơ...

A Tuyền hôn anh... hôn anh... hôn... anh...

Từ giây phút đó đến tận lúc này, trong óc La Thụ Hâm vẫn tua đi tua lại câu nói này, anh xoay xoay khăn rửa bát, chuyện này... là A Tuyền tiếp nhận sao?

Nhưng mà, cậu ấy cũng chưa nói là cậu ấy tiếp nhận mà... Thật muốn hỏi một chút xem sao, nhưng mà... Sợ nghe được đáp án khiến bản thân đau đớn. La Thụ Hâm mím mím môi, tức giận bản thân vì sao lại vô dụng như vậy. Bình thường lúc theo người khác làm ăn khí thế vô cùng, thế mà ở cùng A Tuyên, liền hoàn toàn dựng không được khí thế...

Thực sự là... Bị ăn đến gắt gạo... Bất quá, anh tình nguyện, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh hẳn.

La Thụ Hâm lại lau dọn kệ bếp một lần rồi mới quay người ra khỏi phòng bếp, liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy người kia giống như mèo con thỏa mãn đắm mình trong ánh mặt trời, lười biếng mà tao nhã...

Hạ Tuyên giương mắt, “Xong rồi?”

“Ừm.”

“Muộn rồi, về sớm một chút đi.” Hạ Tuyên đứng dậy ngồi trước máy vi tính, không khó để tiếp nhận cũng không đại biểu hẳn muốn giữ người lại qua đêm.

“... Được.”

Nửa tháng sau, bọn họ vẫn cứ ở chung dưới hình thức như vậy, mà La Thụ Hâm cũng mỗi ngày hấp tấp chạy tới chẳng quản việc gì, chỉ vì... nấu cơm và giúp Hạ Tuyên dọn dẹp căn phòng.

Chỉ là có đôi khi Hạ Tuyên không nhắc nhở anh về sớm, nên La Thụ Hâm vẫn đợi, dù cho trong cái không gian nhỏ bé này, đến cả một cái TV cũng không có.

Ngày nào đó, linh cảm của Hạ Tuyên bùng nổ, cứ thế quên mất việc kia, đợi đến khi hoàn tất công việc đã là nửa đêm, lúc quay đầu một cái, hẳn suýt chút nữa bị cái người nằm vật trên ghế sofa dọa cho nhảy dựng.

Vẫn cho là chỉ có mình mình trong phòng, đột nhiên xuất hiện một người sống sờ sờ, cũng đủ dọa người.

May mà khi đó tâm tình Hạ Tuyền tốt, không so đo với cái người không tự biết thân biết phận kia, chỉ đánh thức La Thụ Hâm rồi kêu anh trở về nghỉ ngơi.

“Sau này đừng ở lại muộn quá, về sớm một chút.”

La Thụ Hâm trầm mặc rồi mới chậm rãi gật gật đầu, mang theo đôi chút mơ hồ lúc mới tỉnh ngủ nhưng vẫn làm bé ngoan trở về nhà. Hạ Tuyền cảm thấy đứa nhỏ này thật nghe lời, mà hẳn rất thích mấy đứa trẻ nghe lời nha.

Mấy ngày nay, mưa dầm* vẫn luôn kéo dài, Hạ Tuyền ở nhà vui vẻ nhàn hạ, không lo ăn cũng chẳng lo mặc, ngoại trừ ngấm mưa thì là nghĩ đến cuộc thi đấu.

(*: mưa rả rích, không to nhưng kéo dài nhiều ngày không dứt.)

Trong thời gian đó, mấy lần La Thụ Hâm mở miệng hẹn nhưng đều bị từ chối, mà mỗi lần bị từ chối đều chỉ bởi một nguyên nhân rất đơn giản: trời mưa, ẩm ướt, không muốn đi ra ngoài.

La Thụ Hâm cũng đã có kinh nghiệm, mỗi ngày đều ngóng trông thời tiết chuyển tốt, rốt cuộc vào cuối tuần thì trời quang mây tạnh. Anh kích động đến mức lập tức gọi điện cho Hạ Tuyền, thế nhưng sau khi gọi tới, quanh co lòng vòng nửa ngày mới nói rõ ý của mình, cuối cùng trong tiếng cười của Hạ Tuyền tắt máy.

Mặc dù có chút phiền muộn vì bị người trong lòng chê cười, thế nhưng so với niềm vui sướng hẹn được người ta, thì chút buồn bực ấy chẳng tính là gì.

Cuối tuần, mới gần 10 giờ mà cửa nhà Hạ Tuyên đã bị gõ vang, hân miện còn đang nhai nhai đồ ăn vặt bước tới mở cửa, là khách quen.

“Sớm vậy?”

“Ừm.”

“Bộ phim không phải là bốn giờ chiều mới chiếu sao?” “Đúng vậy...” La Thụ Hâm có chút câu nệ đứng ngoài cửa, anh cũng không thể nói là vì quá nhớ hân đâu nhỉ, nhờ cuộc hẹn hò hôm nay bị ngâm nước, đến lúc đó anh biết tìm ai mà đền... Không sai, bạn La nào đó đã sớm coi lần xem phim này thành hẹn hò mà tiến hành rồi.

Hạ Tuyên không nói gì thêm, ” Đi vào trước đã, đúng rồi, bỏ giày ra.”

La Thụ Hâm vốn đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận đả ngộ bị cửa đóng sập ngay trước mặt, mừng rỡ đến điên rồi. Thế nhưng vừa bước vào cửa anh lại lấy làm kinh hãi, bởi vì... ai có thể nói cho anh biết, vèn vện một buổi tối, sao căn phòng này lại có thể loạn thành như vậy?

Theo Hạ Tuyên thấy, cũng không quá loạn mà, chỉ là giấy tờ rải tung tóe đến mức đâu đâu cũng có thôi, hân thích loại cảm giác hỗn loạn này, vợ đồng giấy tờ trên cái ghế đi, “Anh ngồi đi, tôi dọn dẹp một chút.”

“Tôi, tôi giúp cậu được không.”

“Được, ở góc phải bên dưới có số thứ tự thì đặt cùng nhau, còn những cái khác, xếp tùy tiện đi.” Hạ Tuyên không từ chối, chủ yếu là có một ý tưởng, còn có hân... lại muốn lười biếng rồi...

“Được.” La Thụ Hâm rất cao hứng, bắt đầu công việc thu thập giấy tờ, anh biết gần đây Hạ Tuyên tham gia một giải thi đấu, đối với một người thiết kế mà nói, cho phép người khác tiếp xúc với tác phẩm của hân, có thể nói một loại tín nhiệm vô cùng lớn.

Hạ Tuyền một bên dọn dẹp, một bên lại kiểm tra xem xét nội dung trên giấy, phát hiện chỗ nào khiến bản thân không hài lòng thì dừng lại thay đổi sửa chữa.

Động tác của La Thụ Hâm rất nhanh, không lâu sau đã dọn xong, thấy Hạ Tuyền đang cau mày xem tờ giấy trong tay, suy nghĩ một chút rồi không quấy rầy, đặt chồng giấy xếp theo thứ tự trong tay lên trên mặt bàn.

Liếc nhìn thời gian, còn sớm.

Người này lại không chịu ngồi yên, quét qua một lần, ngay lúc chuẩn bị tiếp tục dọn thì Hạ Tuyền cuối cùng cũng sửa vừa lòng.

Nhìn thấy ai đó tự giác biến mình thành ông chú quét dọn, Hạ Tuyền bất đắc dĩ, mở miệng ngăn cản động tác của anh: “Anh làm gì vậy?”

La Thụ Hâm một mặt nghiêm túc, “Rất bận.”

“Anh thật sự coi mình thành người hầu nhà tôi à.” Hạ Tuyền cong cong môi.

La Thụ Hâm cúi đầu, “...”

“Tôi không cần anh làm như vậy.” Hạ Tuyền bỏ giấy tờ trong tay sang một bên, mở tủ tìm một bộ quần áo thích hợp, cầm quần áo trong tay quay đầu về phía cái người đang ưỡn oải giống như đứa trẻ làm sai việc kia nói: “Hiếm khi thấy trời không mưa, ra ngoài đi dạo một chút đi.”

“Ừm!” Ánh mắt La Thụ Hâm một lần nữa sáng lên, ngó sang Hạ Tuyền, một bộ gập gáp không đợi nổi.

“...” Hạ Tuyền quay đầu nhìn.

La Thụ Hâm: “?”

“Anh có tiện xoay qua chỗ khác được không?” Hạ Tuyền nhú mày.

La Thụ Hâm: “??”

“Tôi muốn thay quần áo.”

La Thụ Hâm: “???”

“Tôi không có thói quen vào nhà vệ sinh thay quần áo, cho nên mời anh xoay người.”

Mặc dù hai người đều có chung giới tính; mặc dù hai người cái nên có đều có; mặc dù hai người đều là người trưởng thành, nhưng mà Hạ Tuyền tỏ vẻ, thay quần áo trước mặt một người đồng tính, thật sự có chút không hay ho cho lắm.

Người nọ nghe vậy mặt mày lập tức đỏ tới mang tai... La Thụ Hâm cứng ngắc xoay người. Nghe được tiếng quần áo sột soạt đụng chạm vào da thịt truyền đến bên tai, đối với La Thụ Hâm mà nói, thì không khác gì một loại giày vò.

Quả thật... giày vò...

“Đi thôi.” Hạ Tuyền thay xong quần áo, đi ngang qua cái người đang úp mặt vào tường* kia, thuận miệng bắt chuyện.

Kiểu này này =)))

La Thụ Hâm hơi hơi đỏ mặt đuổi theo, nhìn theo bóng người phía trước, lông mày ngậm cười, giống như đang nhìn cả thế giới.

Mà Hạ Tuyền, thật sự chính là toàn bộ thế giới của anh...

Cuối tuần, trên đường ồn ào sôi động, náo nhiệt không ngớt, Hạ Tuyền không có mục tiêu đi lung tung khắp nơi, La Thụ Hâm cũng cứ thế chạy

loạn theo hẳn.

Đợi đến gần trưa, La Thụ Hâm mới mở miệng, “A Tuyền, gần trưa rồi.”

Hạ Tuyền nghe vậy nhìn đồng hồ, “Vậy trước hết giải quyết cơm trưa đi.”

“Đồ ăn ở Đế Hoành*, ăn ngon.” La Thụ Hâm nói.

(*: Thực sự là Đế Hoành (帝皇) đó, không phải Hoành đế (皇帝) đâu. Hoặc gõ nhầm hoặc tên nhà hàng nó dị vậy á =..=)

“Được, nghe theo anh.” Hạ Tuyền cầm lấy một cái quạt giấy, mở ra, mặt trên vẽ một cảnh hoa mai, hai bên cảnh hoa đề vài câu thơ, một đồ vật vô cùng phổ biến thông thường, đoán chừng đầy đường đều có loại mặt hàng này.

“Vậy tôi đi lấy xe trước.” La Thụ Hâm được cho phép, liền nhanh chân đi tới bãi đậu xe.

Hạ Tuyền gật gật đầu, tiếp tục ngắm chiếc quạt trong tay, quạt nhìn rất bình thường, tuy nhiên hẳn biết, cây quạt này là tác phẩm của một vị nghệ thuật gia lão luyện. Trong đời trước, Hạ Tuyền may mắn có được, không nghĩ tới đời này vẫn còn có thể nhìn thấy nó, thật là có duyên mà...

“Ông chủ, tôi muốn cái quạt giấy này.”

“Được.” Ông chủ nhiệt tình đáp lại, cây quạt này bày ở đây đã lâu, vẫn không có người muốn, vốn đã định cầm về nhà cho con gái chơi, không nghĩ tới lại có người nhìn trúng.

Mãi đến tận lúc ngồi trên xe Hạ Tuyền vẫn còn thưởng thức cây quạt này, hẳn áng chừng trọng lượng một chút, lại xem cảm giác cầm trong tay,

quả thật giống y hệt đời trước, Hạ Tuyền giương môi, nhếch lên ý cười cực nhạt.

Mà... La Thụ Hâm bắt được ý cười nhàn nhạt kia...

Thích quạt ✓

Thường thức đã nghiên xong, Hạ Tuyền mới thỏa mãn bỏ cây quạt vào trong hộp.

Đế Hoàng là một nhà hàng kiểu Tây cao cấp, Hạ Tuyền đối với cơm tây chỉ thích bình thường, chủ yếu là cảm thấy cơm tây có rất nhiều đồ ăn quá ngấy. Ví dụ như, hẳn vô cùng không thích mấy kiểu món có sốt cà chua cùng với sốt salad...

Song hẳn vẫn có món yêu thích, ví dụ như, sườn bò tiêu đen... nhưng món có vị cay, vẫn tương đối có mùi vị.

Nói đơn giản, Hạ Tuyền bèn đi về hướng sườn bò tiêu đen, đã lâu không ăn, hẳn có chút thèm.

Sườn bò tiêu đen

Hạ Tuyền sống lại – Chương 19

Kéo xuống cuối đọc thông báo nhé, dài quá không tiện để lên đầu >..<
——o0o——

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Sau 12 giờ trưa thời gian trôi qua rất nhanh, không bao lâu đã đến giờ bộ phim mở màn. Hạ Tuyền và La Thụ Hâm bước chân vào rạp, hẩn nhìn tấm vé trong tay một chút — Cầu vồng sau cơn mưa.

Khéo thật. Hẩn đã xem qua bộ phim này, lúc đó là đi xem cùng Mạc Nhã Lệ, là phim tình yêu, nghe nói rất ngược, tuy rằng không chọt trúng điểm ngược của hẩn, thế nhưng trong lúc xem ấy có một nhóm khá đông nữ sinh vùi vào ***g ngực bạn trai khóc...

Đại khái là rất ngược đi.

Toàn bộ nội dung của bộ phim, có thể khát quát được trong mấy câu — nữ chính thậm mển nam chính, cũng vì hẩn mà không ngừng học tập, không ngừng khiến cho bản thân trở nên mạnh mẽ, sau khi đánh vỡ trở ngại cuối cùng rốt cuộc cùng nhau đi tới HE, còn phần ngược trong đó ... đại khái là trong quá trình nữ chính không ngừng trở nên mạnh mẽ thì gặp phải các loại chuyện khiến lòng chua xót cùng với hai vai chính rõ ràng có tình cảm với nhau nhưng lại bị các nhân tố bên ngoài bất đắc dĩ cản trở... Yêu nhau nhưng luôn bị người khác ngăn cấm...

Hạ Tuyền: Nhưng mà... Ngược chỗ nào? Tình tiết lấy nước mắt ở đâu?

Hạ Tuyền: Đệt mợ mất trí rồi sao... Vì sao lại dẫn hẩn đi xem cái loại phim nào tàn này → _ →

Sớm đã biết nội dung phim, đặc biệt là lại hoàn toàn không có hứng thú với bộ phim, sau khi phim chiếu được 20 phút Hạ Tuyền liền không chống đỡ được mà ngủ mất, giữa lúc mơ mơ hồ hồ nhận ra tay mình bị người khác nắm chặt, hơi giãy dụa, đối phương lập tức thu tay về.

Không bao lâu sau tay lại bị nắm chặt, Hạ Tuyền nhú nhú mày, không thèm quản nữa.

Đợi đến khi bộ phim kết thúc, Hạ Tuyền tỉnh lại trong tiếng người ồn ào rời khỏi rạp, đương nhiên, trong đó cũng không thiếu tiếng khóc thút thít của những cô gái.

Hạ Tuyền dân gân cốt một cái rồi theo đoàn người đi ra ngoài, xoa xoa con mắt, hăn tỏ vẻ sau này nếu còn có người mời đi xem phim nhất định phải hỏi rõ ràng xem đó là phim gì. Cùng La Thụ Hâm đi đến bãi đỗ xe, liếc mắt qua người bên cạnh một cái, phát hiện khóe mắt đối phương hồng hồng...

Đây là... vừa mới khóc? Vừa khóc thật hả!!!

“...” Trong đầu Hạ Tuyền lập tức có một vụn đầu thảo nê mã* chạy qua như điên, cường nhân nói tiếng Anh như thần, lạnh như băng, ngọc thụ lâm phong, vậy mà... vậy mà lại dễ dàng bị một bộ phim nào tàn như thế thu phục.

(*Thảo nê mã草泥马: Nghĩa đen là tên một loài động vật tưởng tượng, gần giống lạc đà không bướu Nam Mỹ (Alcapa). Cư dân mạng thường hay dùng từ này thay thế cho 禽你妈 – đmm (đồng âm).)

Bộ phim này có độc! Tuyệt đối có độc!!

Đi tới đi lui, La Thụ Hâm đột nhiên ngồi xổm trên mặt đất, Hạ Tuyền cả kinh, một tay phòng bị che trước ngực, cấp tốc nhìn xung quanh một vòng, không có gì bất thường.

“...” Yên lặng thả tay xuống, hẩn nhìn cái người ngồi trên mặt đất tựa như đang khóc, khoe miệng khẽ kéo...

Mẹ nó, lần sau đánh chết cũng không đi xem phim!!

Hạ Tuyền thở dài, vỗ vỗ vai La Thụ Hâm, an ủi: “Mọi chuyện trong phim đều là giả, đừng xem là thật.”

“Không phải...” La Thụ Hâm lấy kính xuống xoa xoa hai mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Tuyền, mũi còn có chút hồng, con ngươi bị nước mắt làm cho ướt sũng lại toát lên nét đẹp bất ngờ, “... Tôi, chỉ là cảm thấy, tôi hiện tại... quá hạnh phúc.”

Hạ Tuyền ngấm đôi mắt đang chăm chú nhìn vào mắt mình, trong đôi mắt ấy là thân ảnh của chính hẩn, đôi mắt rất đẹp, cặp mắt đào hoa mỹ lệ, ướt nhẹp.

Nhìn hẩn, thâm tình đến mức như đang ngấm nhìn toàn bộ thế giới, mà hẩn, lại chính là thế giới kia.

Cảm thấy cấp trên khóc thút thít thật đáng yêu đến không thể giải thích được, phá thế nào?

“Ngốc.” Hạ Tuyền tiện tay sờ sờ đầu anh, giống như đang vuốt ve cái đầu chó to lớn đầy lông nhung mềm mại.

La Thụ Hâm thuận theo cọ cọ vào lòng bàn tay kia, một mặt thỏa mãn, anh vẫn luôn quý trọng mà hưởng thụ mỗi lần Hạ Tuyền đụng chạm.

Hạ Tuyền cười khẽ, coi như là ngấm cho phép động tác lấy lòng của anh, “Không còn sớm, trở về thôi.”

“Được.”

Hạ Tuyền vừa định vòng qua đầu xe để đến chỗ ghế lái phụ, thì một chiếc xe chạy tới bên cạnh, đi qua bọn họ tầm ba mét thì lùi lại, chủ xe thò đầu ra, nhìn thấy Hạ Tuyền, cười đến mặt mày xán lạn, “Hạ Tuyền?”

“Cậu là...?” Hạ Tuyền nhìn kỹ gương mặt xa lạ trước mắt một chút, hoàn toàn không có ấn tượng, không quen biết.

“Em là Hải mập ấy, chắc anh quên rồi, chúng ta học cùng lớp hồi sơ trung mà.” Người trẻ tuổi tự xưng là Hải mập vừa xuống xe liền cho Hạ Tuyền một cái ôm thật mạnh, nhưng vừa mới ôm thì lập tức bị La Thụ Hâm khéo léo dùng lực ném sang một bên.

La Thụ Hâm nhíu mày lại, cọng hành này nhảy ra từ chỗ nào vậy, anh hiện tại cũng chỉ dám lén lút khe khẽ đụng chạm, mà ôm cái gì? Ai cho cái gan ấy, dám ở trước mặt anh nhanh chân ôm trước!!

Tất cả những chuyện này phát sinh dưới tình huống Hạ Tuyền hoàn toàn không phản ứng kịp, hắn vừa mới biết mình bị người ôm chầm lấy, sau đó người kia đã nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Chuyện này... phát sinh quá nhanh tựa như cơn lốc xoáy vậy, hắn còn chưa kịp chạy nữa.

Hạ Tuyền: “...”

“Ai... Đau chết ông rồi...” Hải mập chậm rì rì từ dưới đất bò dậy.

Hạ Tuyền mang chút áy náy: “Cậu... vẫn ổn chứ? Có cần đi bệnh viện không?”

“Không ổn lắm... Khỏi cần, em da dày thịt béo.” Hải mập ngóc đầu lên, cảm giác trên mũi ngứa ngứa, sờ một cái, ” Máu! La ca, anh làm cái gì thế? Xuống tay nặng đến vậy!”

“Mày tự tìm.” La Thụ Hâm không chút động lòng, vừa nãy thẳng nhóc kia nói chuyện với Hạ Tuyên vừa vặn khuất tầm mắt anh, hiện tại ngẩng đầu lên anh mới phát hiện ra đây là đứa con út quý giá của Lương gia, hay chính là em trai Lương Lập, nghe nói vừa mới về nước mấy ngày trước.

Lúc này trong lòng La Thụ Hâm chỉ có một ý nghĩ: Dám đào góc tường của ông, chán sống rồi sao!

Hạ Tuyên liếc mắt nhìn bọn họ một cái, “Hai người, quen biết?”

“Cậu ta là em trai Lương Lập —— Lương Hải.” La Thụ Hâm thấp giọng, có chút không tình nguyện nói cho Hạ Tuyên.

“Đúng đúng đúng, là em.” Thấy không ai để ý đến thương thế của mình, Lương Hải chỉ có thể tự mình trở lại trong xe giật vài tờ khăn ướt, ngửa đầu chặn mũi lại, cậu cũng không dám đắc tội La Thụ Hâm vị đại phật này.

Thế nhưng cậu dưới tình huống không biết chuyện gì đã đắc tội mất rồi → _ →

“Cậu quen tôi à?” Hạ Tuyên hỏi.

“Biết chứ, anh và Văn ca, em là Hải mập vẫn luôn đi theo phía sau các anh lúc sơ trung ấy.” Nói đến chuyện này, Lương Hải lại bắt đầu nhảy nhót.

Cú nhảy này, khiến cho máu chảy càng thêm hung mãnh, làm Lương Hải nhất thời sợ đến mức không dám động đậy, “Không được không được, em phải đi xử lý ngay đã, Tuyên ca, lần sau mời anh ăn cơm, em đi trước.”

Hạ Tuyên nhìn bóng lưng dần đi xa kia hồi tưởng lại, lúc sơ trung hình như quả thật có một tên nhóc mập mạp lượn lờ trước mặt... nhưng... hoàn toàn không nhớ rõ là cái dạng gì...

Quên đi, dù sao cũng không quan trọng gì, Hạ Tuyền thản nhiên ngồi trên xe, cũng không để chuyện này trong lòng.

La Thụ Hâm như cũ theo Hạ Tuyền trở lại trong căn phòng nhỏ của hắn, vẫn theo thường lệ chuẩn bị bữa tối, tất cả đều hiện ra giống như tự nhiên vốn đã vậy.

Hạ Tuyền đêm nay không ngồi bàn viết viết vẽ vẽ, mà cầm một quyển sách, ngồi ở trên ghế sofa xem sách, hai mắt vô hồn, hiển nhiên là không nhét được nội dung trong sách vào đầu.

La Thụ Hâm dọn đĩa đồ ăn cuối cùng làm xong lên trên bàn, Hạ Tuyền cũng kéo hồn về, cùng đối phương ăn tối.

Sau khi ăn xong, Hạ Tuyền cầm mấy quả táo đặt lên mặt bàn, kéo ghế ngồi xuống, định gọt vỏ, cắt thành miếng.

“Để tôi làm đi.” La Thụ Hâm nói.

“Không cần, anh đã giúp tôi rất nhiều.”

La Thụ Hâm sững sờ, giống như có thứ gì đó bắt đầu mất đi không chế.

“Kỳ thực, tôi rất biết ơn anh.” Hạ Tuyền cúi đầu gọt quả táo, vỏ táo từng vòng từng vòng rơi xuống, lời muốn nói không ít, nhưng đến khi định nói ra khỏi miệng, mới chợt phát hiện hóa ra ngôn ngữ lại yếu ớt vô lực đến vậy.

La Thụ Hâm ngồi thẳng người, trong lòng anh có chút sợ, không biết Hạ Tuyền sẽ nói ra những lời thế nào. Nếu như chỉ là biết ơn thì tốt, còn nếu như bởi vì những gì mình làm quấy nhiễu cậu ấy, khiến cho cậu ấy quyết định xa cách mình, vậy phải làm thế nào?

Tại nháy mắt Hạ Tuyền do dự không nói ấy, trong đầu La Thụ Hâm đã xoay chuyển trăm vòng, trong đầu hiện lên vô vàn ý nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn đều bị anh trắng trợn bóp chết ngay từ trong lòng mình.

Nên nói như thế nào đây? Hạ Tuyền trong lòng xoắn xuýt, kể từ lúc biết La Thụ Hâm thích hẳn, hẳn ngoài cảm thấy kỳ quái thì là buồn cười, sau lại biết đến thân phận của đối phương, mới càng thấy tình cảm này chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi... Nhưng những ý nghĩ này, cuối cùng lại bị đánh nát...

Hắn có lẽ là sợ, có lẽ là nhu nhược, nói chung hiện tại hẳn còn chưa muốn kết luận. Chờ một chút đi, dù sao... thứ hẳn không thiếu nhất chính là kiên nhẫn.

Hạ Tuyền yên lặng đặt miếng táo đã cắt gọt vào đĩa đựng trái cây.

Cậu ấy đang suy nghĩ cái gì?

Trong lòng La Thụ Hâm cũng cuồn cuộn tâm tư, thật lâu cũng không thể lắng lại, vừa lo lắng lại vừa mong đợi, vừa ước ao lại vừa sợ hãi, anh từ trước đến giờ vẫn luôn thông dong thân nhiên, thấy biến không hoảng, cũng chỉ khi đối mặt với Hạ Tuyền, mới xuất hiện những cảm xúc bất định này đi?

“Ăn.” Hạ Tuyền đẩy đĩa trái cây đẩy ra giữa bàn, hời hợt kết thúc cái đề tài sẽ mang đến ít nhiều ảnh hưởng này.

La Thụ Hâm trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng có chút thất vọng mờ nhạt.

“Hai ngày nữa tôi muốn đi xa.” Hạ Tuyền mở miệng, dừng một rồi chút tiếp tục nói, “Từ sau ngày mai anh không cần đến nữa, còn... những chuyện khác, tôi sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục.”

Đúng như vừa nói, hân quả thực phải rời xa nhà, đồng thời, hân còn cần đi làm một chuyện...

——o0o——

Tối qua bé lap cứng nhà tớ đã ra đi, ờ... Windows failed to start? Đại loại thế ;v; Chắc mấy hôm nữa vác ra hàng xem sao T.T Chương này tớ đăng bằng máy tính phòng lap trường đó, may mà dạo này lưu chương trên drive~~ Chờ lap về rồi tính tiếp...

Tiếp theo, sau khi bị bỏ triệt để ở chương trước, tớ đành tự quyết định cứ beta Trọng sinh chi thị ái hành hung tiếp, đăng nào tớ cũng edit không có sự đồng ý của tác giả, mà bỏ con thì quả thực không bỏ được >..< Beta bằng điện thoại, hơi lâu cho nên tùy hôm mới có chương thôi nhé. Hạ Tuyên sống lại – Chương 20

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Đầu tháng tư, khí hậu trở nên nóng hơn khá nhiều, một người tùy tiện thấy ở trên đường, cởi bỏ chiếc áo bông dày nặng đã mặc từ lâu, bắt đầu từ từ đổi sang quần áo mỏng nhẹ hơn. Mặc dù nhiệt độ đang tăng cao, nhưng đa số thời gian vẫn là mưa dầm kéo dài, thời gian mặt trời ló dạng này càng ít đi.

Sáng sớm, Hạ Tuyền cầm một bó hoa đi trên bậc thang có chút ẩm ướt, hần ăn mặc nghiêm chỉnh, tay khác cầm một chiếc ô, trên mặt không chút biểu tình. Đi thẳng đến cuối, sau đó quẹo phải, lại đi thêm mười lăm bước, chính là mục đích cuối cùng trong chuyến đi này của hần.

Trước bia mộ, một bó hoa cẩm chướng đỏ đang lẳng lặng nằm đó, Hạ Tuyền hơi hơi kinh ngạc, lần này cũng vẫn sớm hơn so với hần, hần nhìn qua một vòng xung quanh, nghĩa trang trống hoác chỉ có một mình hần.

Là ai chứ? Hàng năm đều có một bó hoa tới trước hần, Hạ Tuyền đặt bó hoa cẩm chướng trong ngực bên cạnh bó hoa cẩm chướng đỏ, một trắng một đỏ, trái lại nhìn cũng rất đẹp mắt.

Nhìn bức ảnh khuôn mặt tươi cười ấm áp của hai người trên bia mộ, khóe miệng Hạ Tuyền hơi cong lên, lộ ra khuôn mặt mang nụ cười ấm áp tương tự với họ.

“Cha, mẹ, con tới thăm hai người.”

Hàng năm đều tới một lần, đây là thói quen đời trước từ đầu đến cuối vẫn không hề thay đổi của Hạ Tuyền, mỗi lần đến trước kia, đều là vội

vàng quay về. Lần này, Hạ Tuyên dừng lại rất lâu, chuyện lớn chuyện nhỏ, nói rất nhiều...

Người đã từng chết đi một lần, chung quy đều sẽ trở nên đặc biệt quý trọng một điều gì đó, Hạ Tuyên cũng không ngoại lệ.

Cuối cùng, Hạ Tuyên đứng lên nhìn bia mộ trầm mặc hồi lâu, màu sắc* hơi trầm xuống, mưa phùn bắt đầu từ bầu trời rơi xuống, hấn ngẩng đầu nheo mắt một cái, đột nhiên nở nụ cười, dường như nghĩ thông suốt điều gì đó, rồi nhìn về phía bia mộ, nhẹ giọng nói một câu, sau đó khom lưng cúi đầu nghiêng mình, bật mở chiếc ô trong tay quay đầu bước đi.

(*: màu mắt, màu con người)

Trở về từ nghĩa trang, Hạ Tuyên bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ngày mai đi một chuyến đến W thị, cũng là nơi tổ chức vòng chung kết của cuộc thi, hấn có lòng tin rằng tác phẩm của hấn có thể lọt vào chung kết, mà coi như bị loại, thì đi xem cũng tốt.

Tác phẩm hôm qua đã nộp lên, cách ngày công bố thành tích còn tới một tuần, vừa vặn tới đó vui chơi một chút, W thị cũng có khá nhiều phong cảnh khiến người ta say mê, chuyến đi này phải chơi cho tốt một chút, trước khi sống lại số lần bản thân đi chơi ít đến mức có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đồ cần thu dọn không nhiều, kỳ thực Hạ Tuyên một thân một mình không có cái gì cần thu dọn, đang lúc đi trên đường, hấn bị một cuộc điện thoại đánh gãy, dây số xa lạ... Mới vừa chuyển được liền nghe thấy âm thanh ồn ào bên kia, “Này, Tuyên ca, Tuyên ca!”

“...” Hạ Tuyên im lặng, hấn thế nào lại không nhớ rõ hấn có đứa em?

“Cậu là ai?”

“Là em, Hải Mập... Á nhầm, là em Lương Hải đây.”

Nghĩ nghĩ, nhớ ra là thằng bé gặp ở bãi đậu xe kia, Hạ Tuyền cũng không chán ghét thằng nhóc đó, “Có chuyện?”

“Đi chơi đi, ở nhà mãi tẻ nhạt lắm nha.”

Hạ Tuyền nhú mày, “Làm sao cậu biết tôi ở nhà?”

“Ặc... Cái này... Đoán ấy mà, Tuyền ca anh mau ra đây đi, không thì em sẽ rất thảm!!!” Đầu bên kia liên tục nói lắp, đầu tiên là ngữ khí chậm rì rì, nói đến lời cuối cùng lại tràn ngập bi thảm.

Hạ Tuyền nhú mày, “Không có tiền.”

“Không cần tiền của anh không cần tiền của anh!!” Chỉ cần anh mang người đến là đủ rồi, Lương Hải có chút run rẩy liếc nhìn người ngồi đối diện, nếu như người này mở miệng nói cái gì với ông già nhà cậu, cậu tuyệt đối sẽ không nhàn nhã, cậu thật thê thảm mà... Lương Hải giống hệt như anh trai Lương Lập của cậu, đều cực kỳ e ngại cái này.

Tuyền ca à, anh hãy nhanh chóng đáp ứng đi mà... Lương Hải không ngừng cầu khẩn trong lòng, bên ngoài còn không quên dùng tay giải thích với người đối diện: Đã nói Tuyền ca thậm chí không nhớ rõ em, bảo em đi hẹn cũng vô dụng thôi!!!

Người đối diện chỉ nhẹ nhàng liếc mắt, Lương Lập lập tức dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai thu hồi móng vuốt, ngồi nghiêm chỉnh.

“Được rồi, gặp ở đâu?” Hạ Tuyền suy nghĩ một chút, không nói thêm gì mà đáp ứng, hẳn có thể đoán được đại khái là xảy ra chuyện gì.

“Không vội, em đi đón anh.” Lương Hải mặt mày hớn hờ, có thể coi như đáp ứng nhĩ, vội vàng xông pha đi làm phu xe, khoe mắt lén lút thấy

người đối diện thoáng hiện vẻ mặt hài lòng, biết mình lần này là làm đúng.

Lương Hải cúp điện thoại, hướng về phía đối diện xin chỉ thị, “VẬY LA CA, EM ĐI...”

“Đi đi.” La Thụ Hâm lạnh như băng gật đầu.

Hạ Tuyền buông điện thoại đã ngắt liên lạc xuống, khẽ lắc đầu, địa chỉ cũng không hỏi đã đòi tới đón người, loại hành động này... Hắn còn có thể nói gì nữa... Đây không phải rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi sao...

Đơn giản lựa chọn đi dọc theo ngõ nhỏ tới đầu đường, lúc trên đường đi ngang qua cửa hàng bánh ngọt liền không nhịn được mua mấy miếng, rồi lại tiếp tục đi về phía đầu đường, đứng không bao lâu thì một chiếc xe thể thao đặc biệt lộ liễu dừng lại trước mặt...

Chủ xe trưng ra bộ mặt giống hệt ngày ấy, đặc biệt gọi đòn: “Tuyền ca, mời ngồi!”

“Đừng gọi như vậy, giữa chúng ta cũng không kém là bao.” Hạ Tuyền cầm bánh ngọt ngồi vào ghế phó lái, sửa lại cách xưng hô của Lương Hải.

Nếu xưng hô với anh bằng cái tên khác, người thăm sẽ là em đấy... Lương Hải lầm bầm trong lòng, nhưng mồm thì không dám nói thế, “Trước đây vẫn gọi như vậy rồi, đổi lại thấy không quen.”

Hạ Tuyền cười không nói, không để ý nhiều.

Một người đàn ông mặc âu phục giày da đứng ở đại sảnh của khách sạn Kỷ Thế*, anh ta đứng thẳng tắp, khẽ ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ lớn trên tường, hơn nửa ngày không thấy động đậy.

(*: Nó đích xác là Kỷ Thế 纪世, không phải Thế Kỷ 世纪... (ノ °□°)
ノ ㄥ ㄣ ㄣ Tác giả có vẻ cực thích trò dùng mấy cái tên đảo ngược quỳ

dị thế này ha ~~)

Khách sạn Kỳ Thế không chỉ là khách sạn, bên trong còn có các loại phương tiện vui chơi giải trí, là nơi thích hợp để thả lỏng...

La Thụ Hâm nhìn kim giây lại xoay hết một vòng, rớt cuộc lấy điện thoại di động ra gọi đến dãy số của Lương Hải, đầu bên kia vang lên âm thanh máy móc nhắc nhở — Chào ngài, số điện thoại ngài gọi đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau...

Tắt máy?

Liên tục gọi lại mấy lần vẫn là âm thanh nhắc nhở máy móc, La Thụ Hâm đột nhiên có một loại dự cảm xấu, anh vội vã gọi vào số Hạ Tuyền, nhận được kết quả tương tự, loại dự cảm này lại càng thêm mãnh liệt.

“Giúp tôi điều tra vị trí của một chiếc xe? Biển số xe là xxxxx.”

Cúp điện thoại, La Thụ Hâm bắt đầu sốt ruột chờ đợi, may mà thuộc hạ làm việc đắc lực, không bao lâu gọi điện thoại lại, biết được xe đang đỗ ở bãi đậu xe của Kỳ luật thế liền bước chân không ngừng hướng tới nơi nào đó mà chạy...

Anh không quan tâm xe vừa đến hay thế nào, hiện tại điều anh cấp thiết muốn biết chỉ là an nguy của một người. Anh thờ dốc tìm được chiếc xe lộ liễu kia.

Chiếc xe giá trị không nhỏ đã không còn toàn vẹn, bánh ngọt bị nghiền nát đầy đất, trong nháy mắt nhìn thấy tất cả những thứ này, trái tim La Thụ Hâm đột nhiên co rút...

Hạ Tuyền sống lại – Chương 21

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 21

“Tuyền ca? Tuyền ca... Mau tỉnh lại, nhanh lên, tỉnh lại đi!...”

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu lo lắng, tri giác chậm rãi khôi phục, dưới thân là sàn xi măng lạnh lẽo cứng rắn, xung quanh tràn ngập mùi gỗ mục nát cùng mùi hôi thối của nước tiểu. Đầu óc Hạ Tuyền mờ lung hỗn loạn, nỗ lực mở mắt ra, ánh sáng tối tăm, trên nền đất xếp đầy máy móc linh kiện cũ kỹ loang lổ vết sơn, còn trên mấy giá sắt siêu vẹo xấu xí đặt chút vật liệu gỗ liếng xiếng, giống như là một kho hàng cũ.

“Tuyền ca, anh tỉnh rồi... Có ổn không?”

Hạ Tuyền hơi quay đầu, nhìn thấy Lương Hải ở bên cạnh hẳn, Lương Hải áy náy cúi đầu, “Đều tại em, liên lụy đến anh.”

“Xảy ra chuyện gì?” Hạ Tuyền nhíu nhíu mày, khẽ giật tay, một trận đau nhói, hẳn bị trói chặt chẽ.

“Còn chưa biết... Bọn họ tốt nhất là đòi tiền... em cởi dây thừng ra trước đã, anh đợi một lát...” Động tác trên tay Lương Hải khẽ dừng lại, trầm mặc một lúc mới trả lời.

Hai tay bị bắt chéo trói ở sau lưng, Hạ Tuyền giãy dụa gập chân ngồi dậy, ngẩng đầu nhanh chóng quan sát tình huống xung quanh, hiện tại hình như đã là buổi tối, ánh trăng gheo người (nguyệt sắc liêu nhân) hiếm thấy, xuyên qua ô cửa sổ vuông nhỏ hẹp trên tường, có thể miễn cưỡng thấy được cỏ dại cao đến đầu gối bên ngoài.

“Tuyền ca, anh cảm thấy thế nào?” Lương Hải lo lắng hỏi, cậu đã nhìn thấy những người kia đánh một gậy lên đầu Tuyền ca.

Hạ Tuyền cau mày, sau gáy truyền đến từng đợt đau xót, “Đầu khá đau.”

“Chúng ta phải mau đi ra ngoài.” Lương Hải kêu á một tiếng hoảng loạn, người này không thể để bị thương được, động tác trên tay liên tục, dùng hết kha khá sức lực cuối cùng mới cởi ra được, may mà dây thừng không được tốt lắm.

“Ừ.” Hạ Tuyền trừng mắt nhìn, hẳn cảm giác đầu vẫn còn có chút choáng váng, “Trước hết cởi cái này ra... Còn có chỗ cửa sổ...”

“Được... Em giúp anh...” Lương Hải gật đầu, cầm lá sắt tìm được trên mặt đất bắt đầu cắt sợi dây trên tay Hạ Tuyền, vừa định nói thêm gì đó, đã nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân đi từ xa lại gần, Hạ Tuyền nhìn về phía cửa, giấu kỹ thứ Lương Hải đưa cho mình vào trong tay, nói một câu, “Tùy thời hành động.”

Cánh cửa liền bị mở ra, một người tiến vào, vóc người tên kia hết sức cường tráng, cánh tay cuồn cuộn cơ bắp, sẫm hình vẽ màu xanh đen. Vóc dáng không cao lắm, đoán chừng không tới một mét tám lăm, mặc chiếc áo may ô cotton màu đen lớn.

Ngược sáng, không thấy rõ tướng mạo, chỉ biết là một tên đầu trọc.

“Úi chà, đều tỉnh dậy rồi hả.”

Bốn năm tên đồng bọn nhảy ra từ phía sau đầu trọc, một trong số đó nhe hàm răng vàng cười hì hì nói: “Lương thiếu gia khỏe nha. Ồ... Người này ai?”

Hiển nhiên, thủ phạm bắt cóc biết Lương Hải là ai.

“Không biết, bước ra từ cùng một chiếc xe, tiện tay bắt luôn.” Một tên trong đó giải thích.

“...” Hạ Tuyền.

Hắn rốt cuộc biết được vì sao hắn bị người ta đánh một gậy vào đầu, cái người nặng tình với mình nhất kia, còn chưa chuẩn bị xong thuốc cho hắn.

“Bọn mày cũng biết tao là ai.” Ngữ khí Lương Hải lúc này so với ngữ khí thường nói chuyện cùng Hạ Tuyền đã hoàn toàn thay đổi, trong xương mang theo thẳng thừng cùng tự tin, ám chỉ áp chế đối phương, “Tao mất tích, Lương gia khẳng định đã đang tra xét, bọn mày muốn bao nhiêu tiền, tao lập tức kêu người đưa đến, chỉ cần bảo đảm bọn tao trở về an toàn, thì bọn mày có thể mau chóng rời đi.”

“Á...” Một năm đêm không có báo hiệu nào đánh vào người Lương Hải, cậu không nhìn được co người lại, rên lên một tiếng. Đầu trọc siết năm đêm, cười lạnh một tiếng, với gã nói hay đến mấy gã cũng không hề hứng thú.

“Thực sự là không tiện rồi, bọn tao cũng là nhận ủy thác của người ta mà làm việc.” Răng vàng không hề có thành ý xin lỗi, đi tới trước mặt Lương Hải, giơ tay nắm chặt cằm cậu, nhìn cậu từ trên xuống dưới, ha ha mà cười, “Vóc dáng không tệ, nhưng đáng tiếc không thể đụng vào nha.”

“Ha ha, lão gay, bên cạnh không phải còn có một đứa sao?” Một tên trong đó thâm trầm cười, xấu xí, nhìn rất gầy yếu.

Hạ Tuyền hí mắt một cái, ánh mắt xẹt qua bọn họ, cuối cùng mờ mịt liếc nhìn Lương Hải.

“Cũng được.” Răng vàng thả Lương Hải ra, nhìn về phía Hạ Tuyền.

Lương Hải thấy vậy có chút hoảng hốt, giọng lại càng lạnh hơn, “Mày không muốn sống nửa hả? Dám đánh anh ấy.”

Bất quá rất rõ ràng, bọn họ không để lời nhắc nhở của Lương Hải ở trong mắt, cho nên về sau khiến bọn họ phải đánh đổi cái giá trầm trọng cỡ nào.

“Đừng nói nhảm, rằng vàng mày rút ra ngoài mà tự làm mấy chuyện này. Chúng ta còn có chính sự muốn nói với Lương thiếu gia.” Đầu trọc vung vung tay, không nhịn được nói.

“Tốt lắm tốt lắm, cảm ơn lão đại nhiều.” Răng vàng nuốt nước miếng một cái, chen qua đầu trọc, tự mình tiến đến trước mặt Hạ Tuyền, “Đến, ra ngoài cùng anh đây nào, tao làm tới sung sướng, bảo đảm mày đã đến rồi một lần còn muốn nữa... Oái!”

Lời còn chưa nói hết, Hạ Tuyền đột nhiên một đầu va về phía mũi của gã, xương sọ cứng rắn nhất thời đung gãy sống mũi yếu ớt, răng vàng phản xạ có điều kiện mà cúi đầu bịt mũi. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Hạ Tuyền và Lương Hải đồng thời nhảy dựng lên, Lương Hải quơ lấy cái hòm cũ trong tay, đột nhiên ném về phía đầu trọc, Hạ Tuyền quật ngã gã xấu xí kia, cũng mạnh mẽ đâm vào khớp chân gã.

“Á!!!” Gã xấu xí kia theo bản năng ôm chân kêu thảm thiết.

Mấy người hiển nhiên không ngờ tới bọn họ có thể thoát khỏi dây thừng, đều sửng sốt một lúc, đầu trọc bị nửa thùng đinh ném qua, đinh ốc bay tới vù vù phá nát khắp mặt và cổ.

Hai người không ham chiến, Lương Hải kết thúc động tác trên tay rồi lập tức dùng tốc độ trăm mét bứt lên trước, phá cửa sổ trèo ra, Hạ Tuyền theo sát phía sau.

Trên cửa sổ cũ kỹ, thủy tinh đã không còn hoàn chỉnh, mà thủy tinh cũ cũng không phải thủy tinh công nghiệp, vô cùng sắc bén, Lương Hải không tránh khỏi bị thương, so với Hạ Tuyền đi theo phía sau cậu, cậu trông có chút chật vật hơn. Nhưng lúc này thì không chú ý được nhiều tới vậy, xung quanh đều là cỏ dại, xa hơn phía trước lại là ruộng mía mênh mông vô bờ.

Hai người Hạ Tuyền ngay cả thời gian đối đáp cũng không có, không chút nghĩ ngợi liền chui vào trong ruộng mía, binh chia làm hai đường phương hướng khác nhau chạy đi, đám người kia không màng tới tiền, nói rõ đây không phải ột vụ bắt cóc đơn giản, hai người đồng thời hành động nếu bị bắt được, cả hai đều sẽ gặp họa.

Lập tức có bốn người chạy ra từ kho hàng, đoán chừng có một người thật sự không đi được nữa.

“Mẹ nhà nó, dám chạy!” Đầu trọc rất tức tối, nhắc một cây gậy đuổi theo.

Mặt trăng treo ở chính giữa bầu trời, hiển nhiên là nửa đêm, nơi này là vùng ngoại thành, nếu đã vậy, cứ đi tiếp ề phía trước khẳng định sẽ có thôn xóm. Hạ Tuyền nhẫn nhịn cơn khó chịu ở đầu, liều mạng chạy về phía trước.

Phía sau dần dần truyền đến tiếng hít thở ồ ồ của vài người, Hạ Tuyền bình thường cũng không thường xuyên vận động, hẳn có chút mừng lúc này bản thân tuổi còn trẻ, tế bào vận động khá tốt, lúc này hẳn chỉ có thể mượn chướng ngại trong ruộng để kéo dài khoảng cách. Cây mía lớn đến mức có chút ngoài ý muốn, hẳn cảm thấy hẳn đã chạy rất lâu, đầu bắt đầu càng lúc càng trống rỗng, đột nhiên chân bước phải khoảng không, cả người ngã sấp xuống đất, nhanh chóng co lại, không dám lên tiếng.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trên, thế mà lại là một bậc tằm lớn, không cao, cũng chỉ cao tầm một người trưởng thành, phía trên là ruộng mía, phía

dưới vậ mà còn có một cây mía nữa.

“Lão đại, người đâu?” Xa xa truyền đến tiếng gã răng vàng.

“Tiên sư nó, hẩn chạy không xa, lấy cái đèn pin đến.” Đầu trục tức đến nỗ phổi nói. Đêm nay ánh trăng tuyệt mỹ hiếm thấy, ánh sáng từ không trung chiếu xuống, không thể so với ánh nắng, có thể miễn cưỡng thấy được con đường, như một tấm vải trắng mỏng mơ mơ hồ hồ, đẹp đến tột đỉnh, nhưng đáng tiếc vào giờ phút này không ai rảnh rỗi đi thưởng thức nó.

Hai người kia hiển nhiên tìm nhằm hướng, càng chạy càng xa, xác định không nghe được tiếng động xong, hẩn mới hít sâu một cái, đẩy thân thể lên, đang định quan sát địa hình, cơn đau buốt ở đầu vào lúc này ùn ùn kéo đến. Hạ Tuyền ôm đầu, cắn răng không dám lên tiếng, ngồi xuống đất, hít sâu mấy lần, nhưng đau đớn không hề đình chỉ, trái lại càng thêm kịch liệt, đau đến mức hai mắt hẩn trở nên mơ màng, dần dần không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, mê man trong bóng tối.

Cũng không biết qua bao lâu, một trận tiếng sột soạt* từ xa lại gần, “Lão đại, ở đây!” Giọng răng vàng đột nhiên truyền đến phía sau, ánh sáng từ chiếc đèn pin cầm tay chiếu thẳng vào mặt hẩn.

(*: nguyên văn 悉悉索索 – ‘tất tất tác tác’ hay ‘tất tất sách sách’, thể hiện tiếng động. Ở đây tớ dịch đoán theo ngữ cảnh.)

Hạ Tuyền cảm giác thân thể trở nên lạnh ngắt, động động ngón tay phát hiện một chút sức lực cũng không có, đôi mắt dường như dính rồi keo dán giống nhau, làm sao cũng không mở ra được.

Hẩn nghe thấy đầu trục nói, “Tiên sư nó, thấy thẳng nhãi này có ích gì, nhãi con Lương gia kia đâu?”

“A Tam bọn họ còn đang tìm.” Răng vàng đáp lại.

...

Xem ra Lương Hải chưa bị bọn họ tóm được, sau đó Hạ Tuyền cảm giác có người đến gần hẳn, thân thể bị người thô lỗ khiêng lên, trải qua một đoạn lộ trình sau, hẳn là về tới cái kia kho, hai tay bị dây thừng treo lên... Rồi mất đi ý thức...

Hắn cảm giác thần thức của hắn giống như chậm rãi bay ra khỏi thân thể, như bơi qua dòng thời gian thật dài, trải qua chờ đợi dài đằng dặc. Rốt cuộc, mở mắt ra, phát hiện mình phiêu trên không trung, đập vào mắt là khoảng không trong xanh mênh mông vô bờ, mây trắng chậm rãi bay qua bên cạnh. Gió thổi tới, hẳn không hề cảm thụ được cảm giác mát mẻ.

Đây là... đâu? Hắn mờ mịt nhìn chân trời mênh mông bát ngát, cảm thấy bản thân dường như mất đi năng lực suy nghĩ.

“Ầm! Ầm ầm...”

Tiếng đình tai nhức óc thức tỉnh đầu óc trống rỗng của Hạ Tuyền, một luồng khí phả vào mặt hắn, hắn theo bản năng nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới mở mắt nhìn về hướng ngọn nguồn tiếng động, một chiếc máy bay nổ tung trên không trung, ánh lửa xen lẫn khói lớn dày đặc, như thiên thạch rơi xuống Trái đất.

‘Thiên thạch’ lúc này bởi có lực hút của Trái đất dẫn dắt, dùng tốc độ càng lúc càng nhanh rơi xuống mặt biển.

Một tích tắc ấy, ký ức nhanh chóng lóe lên trong đầu Hạ Tuyền...

Bị chính mình đánh vỡ phản bội, ánh mắt nhìn kỹ trước chuyến bay, quạt giấy sừ tầm đã lâu, máy bay nổ tung...

Mình... là chết như vậy sao? Hạ Tuyền cúi đầu nhìn về phía mặt biển, trong lòng rối bời, trước sống lại hẳn vẫn luôn nghĩ mình chết như thế nào,

ký ức của hắn chỉ dừng lại ở hình ảnh bị phản bội, về sau làm thế nào cũng không nhớ nổi... Hiện tại, coi như là tháo gỡ được một bí ẩn đi.

Con người luôn thông suốt như vậy khi đối mặt với tử vong, không biết hiện tại, liệu có phải hắn cũng đã chết. Hạ Tuyền lắc lư thân thể bên dưới, phát hiện thân thể theo ý nghĩ bay về phía trước, về tới hiện trường tử vong ban đầu... Hắn thở dài, xem ra đáp án rõ ràng.

Lòng ngực Hạ Tuyền siết lại. Cứ như vậy... lại chết... Tính tử mi ra thì còn chưa sống được tới nửa năm, quả thật...

Tâm lý tiếc hận đến cực điểm, bất quá người chết không thể sống lại, đặc biệt là người chết một lần rồi còn sống lại xong chết thêm lần nữa, có lẽ lại càng không có cơ hội gì, sống thêm một lần, hắn cũng coi như kiếm được không ít, chỉ là có chút tiếc nuối không thể nhìn thấy Trần Vạn Văn và Phương Mẫn tiến tới với nhau... Còn có cấp trên của mình...

Hạ Tuyền không nghĩ nhiều nữa, bay về hướng mặt biển, muốn xem rõ ngọn ngành, mặc dù có khả năng ngay cả mảnh vụn không còn lại.

Mới vừa tung bay về phía trước tầm ba mét, đột nhiên trời đất quay cuồng, trong nháy mắt vừa mở mắt, xung quanh là một mảnh tăm tối, giống như tiến vào một cái động tối cực lớn.

Mãi đến tận lúc Hạ Tuyền cảm giác được mình đang nằm ở trên giường, mới chậm rãi mở mắt ra, lần này... là đâu đây?

Đập vào mắt là vách tường trắng tinh, mũi người được toàn mùi thuốc sát trùng, lỗ tai nghe được tiếng máy móc 'lách cách'.

Bệnh viện? Hạ Tuyền chớp mắt mấy cái, trong mắt xộc lên cơn choáng váng thật sâu, đồng thời cảm thấy thân thể mềm nhũn vô lực, giống như đã ngủ rất lâu, tầm mắt nhìn đảo qua xung quanh, gian phòng xa lạ, nhưng lại bố trí cực kỳ ấm áp...

Nhìn thấy máy móc bên cạnh, xem ra là bệnh viện. Nếu như không phải thấy mấy cái máy móc chữa bệnh này, hẳn suýt chút nữa nghĩ đây chỉ là một căn phòng bình thường mà không phải phòng bệnh rồi.

Ai có năng lực này? Trong đầu lóe lên một gương quen thuộc mặt...
Hạ Tuyền nhắm mắt lại, cảm thụ được sức lực chậm rãi khôi phục.

——o0o——

Tác giả có lời muốn nói:

Sắp kết thúc, cho nên bị lưỡi cắt chương.

(*^_^*)(*^_^*)(*^_^*)

——o0o——

Lần này lặn một mạch hơn nửa tháng TvT bé Táo cũng đang bận học đuổi chương trình...

Còn 1 chương nữa hoàn chính văn, bọn tớ sẽ cố gắng màn nốt trong đợt nghỉ lễ này, cảm ơn mọi người đã, đang và sẽ chờ đợi bọn tớ nhé

Hạ Tuyền sống lại – Chương 22

CHÍNH VĂN HOÀN ($\cong \nabla \cong$)/

HẠ TUYỀN SỐNG LẠI

Hiển Thị Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tại R thị, tập đoàn La thị tương truyền trong miệng xã hội thượng lưu, chỉ dùng vẹn vẹn một năm này, thu tóm sạch sẽ biết bao công ty lớn nhỏ của Lý thị, thống nhất đổi tên thành “Tuyền”.

Phải biết rằng Lý thị và La thị vẫn luôn là đối thủ cạnh tranh, đối thủ một mất một còn, vậy vì có gì? Vì sao La thị nháy mắt lại xuống tay với Lý thị?

Không ai biết được câu trả lời, có thể khiến cho La thị thắng thắn dứt khoát như vậy, ra tay còn tương đối tàn nhẫn, bên ngoài chỉ biết La thị đều là dùng cái giá tương xứng thu mua thành công tất cả công ty.

Trước mắt, chỉ còn sót lại một nơi cuối cùng chưa bị thu mua — tổng công ty tập đoàn Lý thị.

Ông tổng của tập đoàn Lý thị — Lý Chính là một người trung niên vóc người hơi phát tướng, tóc thưa thớt, lúc này, đang nổi trận lôi đình trong phòng làm việc, trong không gian rộng rãi còn một thanh niên ăn mặc vô cùng tinh anh đang đứng.

Thanh niên đối mặt với Lý Chính nổi trận lôi đình, chỉ yên lặng đứng ở một bên, cụp mắt, vô cùng ngoan ngoãn vâng lời.

Lý Chính phát tiết xong, hít thở sâu mấy hơi, lại nhìn thấy dáng dấp dịu ngoan của thanh niên, duỗi tay ra, ôm thanh niên vào trong lòng, an ủi: “A Hoa, em đừng lo, công ty này cũng không phải là nòng cốt chính của anh, chúng ta đi G thị, chỗ đó nơi nơi đều là thiên hạ của anh. Tên họ La

kia thật sự là một thằng điên, không phải chỉ là trói một người lại sao? Cứ nhiên vì vậy mà không nể mặt anh, chờ xem lúc ông đây trở lại trừng trị hắn thế nào.”

Lý Chính nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt dữ tợn, như một con chó điên muốn cắn người.

Thanh niên giương mắt, “Chúng ta?”

“Đương nhiên!” Lý Chính không chút ngập ngừng.

Thanh niên không đáp lại, đẩy kẻ đang dựa vào trên người mình ra, đáy mắt hiện ra vài tia chán ghét không rõ ràng, đi tới kéo cửa ra, “La tổng hẳn đã chờ lâu lắm rồi.”

“À, bất quá chỉ là con giun con dế, lúc này lại phải gặp hắn.” Lý Chính nghênh ngang đi ra ngoài, thanh niên theo sát sau lưng, lộ ra nụ cười yếu ớt.

La Thụ Hâm đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn dòng xe tấp nập như nước chảy phía dưới, tựa như một vị đế vương đang ngồi trên ngai vàng nhìn xuống thần dân của mình, uy nghiêm mà băng lãnh.

Anh cảm giác được mình đã đứng ở chỗ này rất lâu, anh cảm thấy trống vắng.

Cánh cửa mở ra, anh cũng không hề cử động.

“Chà, không phải là La tổng đây sao? Thật sự là khách quý tới thăm mà! Chỉ có điều tòa miếu nhỏ này của tôi đã rách tả tơi, không trà cũng không nước, lại càng không có rượu!” Lý Chính lời lẽ vô tình trào phúng, lão ở R thị cũng bỏ xuống phần tâm huyết nhất định, cứ như vậy nói mất liền mất, dù là ai thì trong lòng cũng đều có cảm giác khó chịu.

La Thụ Hâm tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, không quay đầu lại cũng không tiếp lời, một lúc lâu sau, mới dùng tay ra hiệu một cái.

Lập tức có người mở ra một phần văn kiện đưa đến trước mặt Lý Chính, “Lý tổng, mời ngài ký tên.”

Lý Chính tức giận đến run lên, lão tự nhiên biết văn kiện này là cái gì, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng ký tên ở phía trên.

“Họ La, tao nhất định sẽ khiến mày phải hối hận! A Hoa, chúng ta đi!”

“Chờ đã.” La Thụ Hâm quay lại, vươn tay đã có người cầm văn kiện đặt lên.

Lý Chính cười lạnh, “Sao thế? La tổng đây là muốn giữ tôi lại ăn bữa tối?”

La Thụ Hâm ngay cả một cái liếc mắt đều lười bỏ thí cho lão, anh đi đến trước mặt thanh niên từ đầu đến cuối vẫn yên tĩnh đứng ở một bên, cầm văn kiện trên tay giao cho đối phương, “Sau này, phải nhờ vào cậu rồi.”

Thanh niên tiếp nhận văn kiện, cung kính nói, “Là tôi nên cảm tạ ngài.”

“A Hoa, mày vậy mà dám phản bội tao!” Lý Chính nhìn thấy một màn này sao lại không hiểu, lập tức nhào về phía thanh niên, muốn bóp cổ.

Thanh niên nhắc chân đá một phát, đạp Lý Chính ngã xuống đất, phát ra tiếng cười sảng khoái, “Ha ha ha... Lý Chính mày cũng có ngày hôm nay cơ đấy!”

Một đạp này thật sự là đá quá lợi hại, Lý Chính đau đến vận vẹo cả khuôn mặt.

“Mày cho rằng G thị còn có cái gọi là thiên hạ của mày sao? Ké ngu nói mộng*!” Thanh niên cười khẩy, trên mặt hiện lên niềm vui sướng sau khi trả thù.

(*: 癡人說夢 – si nhân thuyết mộng: chỉ những kẻ ngu điên tự cao tưởng bở.)

Khuôn mặt Lý Chính hiện lên kinh ngạc, khó có thể tin.

“Cậu tự xử lý cho tốt.” La Thụ Hâm không có hứng thú ở lại xem, có thời gian, còn không bằng đi bồi người trong lòng một chút, anh chỉ cần thu được kết quả anh muốn là đủ rồi.

Cuối cùng, Lý Chính bị người của viện kiểm soát mang đi, dùng tội bắt cóc, dụng ý xấu hại người, trốn thuế lậu thuế cùng một loạt tội danh khác đến chính lão cũng khó mà tưởng tượng ra nhất vào ngục giam.

Ở trong ngục sẽ thế nào? Đó lại là một chuyện khác.

Nghe đồn, tổng tài tập đoàn La thị có người yêu, mà Lý thị bởi vì bắt cóc người yêu của anh ta dẫn đến người đó tử vong, khiến cho La thị điên cuồng trả thù...

Nghe đồn, người yêu kia cũng chưa chết, chỉ là hôn mê bất tỉnh, tổng giám đốc La vẫn luôn cực nhọc ngày đêm, không hề nghỉ ngơi mà chăm sóc...

Nghe đồn, người yêu bị bắt cóc chỉ là cái cớ, La thị đã sớm muốn đổi phó với Lý thị...

Nghe đồn,...

Còn có rất nhiều lời đồn khác, đến cùng thì lời nào là thật? Bọn họ không thể biết được, chỉ cần biết La thị không dễ chọc, thế là đủ rồi.

Bệnh viện Khang Đại là một bệnh viện tư nhân có tính an toàn và riêng tư đều cực kỳ cao. La Thụ Hâm đỗ xe xong, ôm một bó hoa, cầm theo hộp cơm giữ ấm quen thuộc đi đến trước phòng bệnh cao cấp ở tầng cao nhất.

Hai người đàn ông vạm vỡ đứng coi trước cửa, nhìn thấy La Thụ Hâm thì cùng kêu một tiếng ông chủ.

“Hôm nay thế nào?”

“Không có gì khác biệt.” Người đàn ông bên trái trả lời.

La Thụ Hâm gật đầu, đẩy cửa đi vào.

Bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở mỏng manh cùng tiếng vang của máy móc. La Thụ Hâm tháo kính xuống, day day sống mũi, sắc mặt có chút uể oải.

Anh đặt hộp cơm cầm trong tay lên bàn đầu giường, lấy từng bông hoa trong bình ra, đặt ở một bên. Lại bắt đầu một lần nữa cắm hoa tươi vào trong.

“Tôi mới học cách cắm hoa, cậu sẽ thích chứ?” La Thụ Hâm dừng động tác trên tay lại, nhìn về phía người nằm trên giường.

Vẫn không có đáp lại như mọi ngày, anh quay đầu, tiếp tục chăm chú công việc trên tay.

“Cậu chắc sẽ không thích, cậu thích ăn hơn.”

“Một thằng đàn ông lại đi học cái này, nhất định sẽ bị cậu chê cười cho xem.” La Thụ Hâm quay đầu về bên kia bỏ lơ khoảnh khắc lông mi người trên giường khẽ rung động.

Cắm cành hoa cuối cùng vào bình, coi như hoàn thành. Tạo hình đơn giản, màu sắc thanh nhã, nhìn hết sức thoải mái, La Thụ Hâm nhìn xuống, thoáng di động vị trí lọ hoa, thoả mãn xong mới đi tiến hành hoạt động tiếp theo.

Từ phòng vệ sinh lấy một chậu nước nóng, thử qua nhiệt độ nước, mới bưng ra.

Nắm tay người trên giường, bắt đầu tỉ mỉ lau, “Một năm rồi, còn chưa ngủ đủ sao?”

“Bốn tháng trước, bác sĩ nói, thân thể cậu đã tốt. Vậy vì sao cậu còn chưa muốn tỉnh lại? Tôi vẫn luôn hồi hận, nếu ngày đó tôi không ép Lương Hải gọi cậu ra ngoài, vậy thì tốt rồi... Tuy rằng cậu như vậy tôi có thể muốn làm gì thì làm, nhưng tôi càng hi vọng cậu có thể nhìn tôi một chút...”

“Bác sĩ nói, cậu có thể sẽ hôn mê một thời gian, khi đó, trong lòng tôi là vui mừng, bởi vì như vậy tôi có thể quang minh chính đại nhìn cậu, chăm sóc cậu, chạm vào cậu... Tôi như vậy, có phải là rất vô sỉ*? Mãi đến tận lúc bác sĩ nói, cậu sẽ sớm tỉnh lại, khi đó, tôi mới thấy sợ...”

(*: vô liêm sỉ, trơ trẽn, không biết xấu hổ.)

“Ba ngày trôi qua, một tuần trôi qua, một tháng trôi qua... Cho tới hôm nay, đã bốn tháng rồi, vì sao cậu còn chưa mở mắt... Là bởi vì tôi sao?... Chỉ cần cậu tỉnh lại, tôi, tôi có thể không xuất hiện trước mặt cậu nữa...”

La Thụ Hâm gắng sức trừng mắt nhìn, không nói tiếp, trong phòng mất đi nguồn âm thanh duy nhất, khôi phục yên tĩnh ban đầu.

...

“Cậu đã nói sẽ cho tôi một câu trả lời... Nếu như cậu có thể tỉnh lại, tôi, từ bỏ...” Anh nhìn người trên giường, tâm lý có chút sốt sắng, vừa hi vọng hẳn sẽ có phản ứng, vừa hy vọng hẳn không phản ứng.

Anh không muốn từ bỏ, nhưng lại càng không muốn nhìn thấy hẳn không chút sức sống như vậy.

... Thật lâu không có tiếng động, La Thụ Hâm thở dài, tâm lý vừa vui mừng lại vừa mất mát.

Thu dọn qua loa một chút, nhắc theo hộp cơm đi về hướng cửa.

“Thật sự từ bỏ?”

Bàn tay đưa về phía nắm cửa dừng lại, ánh chớp không rõ ràng xẹt qua*, trong đầu La Thụ Hâm chợt lóe vô số ý nghĩ, lại vẫn không có cách nào ngăn chặn ý nghĩ quay đầu lại nhìn, mà anh cũng thật sự làm như vậy.

(*: 电光闪石之间 – điện quang thiểm thạch chi gian. Đã chú thích ở chương 11.)

Nhìn người vốn nên nằm trên giường, lúc này lại ngồi dậy, gió thổi bay nhẹ tóc mái trên trán hẳn, khóe miệng hơi cong tới biên độ vừa vặn... Anh chỉ mong ước, vĩnh viễn dừng lại vào lúc này.

“Có thật không?” Hạ Tuyền dương môi, hiện lên ý cười cực kì nhạt.

La Thụ Hâm khẽ há miệng, hồi lâu không nói được lời nào, ngay giây phút đầu tiên lấy lại tinh thần bèn lập tức mở cửa phòng, rộng to với bên ngoài: “Nhanh! Gọi bác sĩ lại đây!! Nhanh lên!!!”

Hai người ngoài cửa ai cũng chưa từng thấy ông chủ lúc thường bình tĩnh tĩnh táo lại hốt hoảng như vậy, sửng sốt một chút, cho là xảy ra đại sự, hai người vội vã chạy xuống tầng tìm bác sĩ.

La Thụ Hâm quay lại phòng bệnh, đi đến bên giường nhẹ nhàng ôm Hạ Tuyền, đầu chôn thật sâu vào vai người kia, tốt quá rồi... tốt quá ...

Hạ Tuyền cong cong khóe miệng mặc anh ôm.

Cơ thể La Thụ Hâm hơi run lên, Hạ Tuyền cũng bị anh ôm càng lúc càng chặt...

“!”

Bất đắc dĩ vỗ vỗ bả vai anh, hành động có chút bất đắc dĩ này, thành công khiến người ôm bắt đầu khóc thút thít.

Hạ Tuyền hắc tuyền, biểu thị chớ có cọ nước mũi cái quỷ gì đó vào người ông đây! Giữa lúc hấn định đẩy ra La Thụ Hâm, một bầy thiên sứ áo trắng phá cửa xông vào cứu vớt hấn.

“A Hâm, chuyện gì...” vậy?

Người dẫn đầu lao vào nói được một nửa, nhìn thấy tình cảnh này, vẻ mặt khẩn trương trong nháy mắt không còn biểu cảm.

Nghe thấy tiếng động, Hạ Tuyền cảm giác cái đầu trên vai hấn cọ vai phát... rồi mới nâng lên...

Ông lớn của tôi! Cọ thật rồi!!

Hiển nhiên, tổng tài người ta vẫn vô cùng văn nhã, sau khi ngẩng đầu vẫn là khuôn mặt sạch sẽ xưa nay, ngoại trừ khóe mắt có chút ửng hồng. Hạ Tuyền nhìn thấy cái này cũng bình tĩnh lại.

“Tiểu Bạch, cậu ấy tỉnh rồi! Cậu kiểm tra đi!” Vẫn là giọng điệu mệnh lệnh, tựa như bộ dạng vùi vào bả vai mình yếu ớt khóc lên kia chỉ là ảo giác.

Bác sĩ Tiểu Bạch tuy rằng vẫn một mặt đần thối, nhưng người ta có y đức mà, tận trách tỉ mỉ kiểm tra xong tỏ ý hết thấy bình thường, dặn dò vài câu rồi vội vàng rời đi.

Không gian chỉ còn hai người, La Thụ Hâm nháy mắt biến thành trung khuyển, hỏi câu cậu cảm thấy thế nào? Thêm câu cậu đói bụng không? Câu cậu nóng không? Lại thêm câu cậu khát chứ?...

Hạ Tuyền ôm ngực, như cười như không nhìn anh đi lại bla bla nói liên tục. Bị nhìn chăm chăm, La Thụ Hâm rốt cuộc nhận ra được không đúng lắm.

“Sao, sao vậy?” Anh nghi hoặc sờ sờ mặt, trên mặt anh có cái gì sao? Tại sao A Tuyền cứ liên tục nhìn chăm chăm anh? Có phải anh già rồi không?... Suy nghĩ trong lòng cái vị thích nghi lung tung lại bắt đầu dần dần không thấy đáy.

Nhìn Hạ Tuyền ánh mắt tại hãn dưới tình huống không biết liên biến thành loại kia yêu mà không, chỉ dám quan sát từ đằng xa nhìn kỹ ánh mắt.

Giống, quá giống. Giống với ánh nhìn kỹ trước khi cất cánh kiếp trước... Là anh sao...

Hạ Tuyền giơ tay vò loạn mái tóc kỹ lưỡng tới từng cọng của người trước mắt, nhẹ giọng nói câu, “Không có gì.”

La Thụ Hâm nghi ngờ xong, không để ý đến mái tóc bị vò loạn, cảm thụ được lực nặng trên đầu, khép hờ mắt lộ ra thần sắc an tâm.

Khóe miệng bắt đầu từ từ giương lên, lộ ra một nụ cười vô cùng thỏa mãn, độ cong thể hiện rõ rệt cảm thụ tuyệt vời nhất của chủ nhân vào giờ phút này.

“Anh còn thích tôi chứ?”

“Vẫn luôn yêu.”

——o0o——

Tác giả có lời muốn nói:

... Đăng xong cái này sẽ không hàng tồn, tiếp đó rất muốn cứ kết thúc như vậy, nhưng lại cảm giác cứ như vậy mà xong, có chút... không quá ổn... 233333

——o0o——

Xong chính văn rồi nè >3< Còn 2 chương PN nữa thôi là chúng ta phải tạm biệt hai đồng chí siêu manh này rồi QvQ Kết thế này hơi nhanh ha, cho nên nhắc nhở trước, mọi người tuyệt đối phải chờ đọc hai PN đó, chính là “Cuộc sống tình thú về sau” và “Mối tình của La Thụ Hâm” nha nha nha ♡ Đảm bảo đủ thỏa mãn (´•••`) ♡ (Hai PN đều có tên chương do tgiả đặt, tên ghi trên là tở tự đặt ^^) p.s: Hôm nay khai giảng này, chúc các rds yêu dấu của tở có một năm học thật tuyệt vời nhé